

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2012/32 • 10 Ağustos 2012 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**İşçilerin birliği,
halkların
kardesliği için**

**birleşik-militan
direniş!**

İÇİNDEKİLER

Sermayenin vurucu gücü AKP iktidarı 'tam kölelik' dayatıyor.....	3
Devlet, Kürdistan'da kirli savaş yöntemlerini yaygınlaştırıyor.....	4
İşçi sınıfı ayağa kaldırılmalıdır!	5
Alevilere yönelik saldırıları sürüyor.....	6
"Türk-Kürt çatışması değil!".....	7
"Direnişleri ortaklaştırıp, mücadeleyi büyütmeliyiz!"	8-9
Öncü bir Bosch işçisi ile fabrikadaki gelişmeler ve 2012-2014 MESS Grup TİS süreci üzerine.....	10-11
Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu Ağustos ayı toplantısı.....	12-13
Direnişteki MICHA işçileriyle sınıf dayanışmasını yükseltelim!	14
"Eğitim ve sağlıkta neo-liberal dönüşümlür".....	15
TKİP, işçi sınıfı ve emekçileri emperyalist saldırganlığa ve halkların boğazlanmasına karşı aktif mücadeleye çağırıyor!.....	16-17
Kuzey Afrika'dan Ortadoğu'ya: Siyasal islamın iktidar hamleleri ve islamın "protestanlaştırılması"- V.Yaraşır.....	18-20
Emperyalist-gerici savaşı sadece direnen halklar önleyebilir!.....	21
2. Mamak Kültür-Sanat Festivali başarıyla gerçekleştirildi.....	22-23
Bertolt Brecht: Mücadelenin, dünyayı değiştirme ve dönüştürme eyleminin sanatçısı.....	24
Sermaye hizmetkârı dinci rektörlerin atamaları yapıldı!.....	25
Sermaye devleti kürtaj politikasını adım adım hayata geçiriyor!.....	26
Tekellerin sponsorluğunda olimpiyat.....	27
Kanla yazılan tarih silinmez / silemezsiniz!.....	28
Akan nehir tarih kadar eski bir gerçeği taşıyor.....	29
İşçinin canı sermayeye emanet	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2012/32 * 10 Ağustos 2012
Fiyatı: 1 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Politik gündemler arasında Suriye süreci ve buna bağlı olarak yaşanan güncel gelişmeler bütün ağırlığıyla ilk sıradaki yerini koruyor. Zira Suriye'ye yönelik emperyalist müdahale ve savaş politikaları, giderek kızışan emperyalistler arası hegemonya kavgası ve bu temelde yapılan her yeni hamle Suriye sürecinin giderek bölgesel bir savaşa evrilmesinin nesnel-tarihsel zeminini döşüyor. Türk sermaye devletinin bu süreçte ABD adına üstlendiği aktif taşeronluk rolü, dolaysız olarak ve kaçınılmaz bir biçimde içerideki politik atmosfere de rengini veriyor. Zira Türk sermaye devletinin Suriye'ye dönük yükselttiği savaş çığırıklığı ve ABD güdümünde Suriye'de savaşan kukla ordulara verdiği destek kesintisiz bir şekilde sürüyor. Bunun kendisi Suriye üzerinde süren gerici emperyalist boğazlaşmanın aktif bir tarafı ve bileşeni olmak anlamına geliyor.

Bütün bu gelişmeler ışığında, bölgede tuttuğu kritik yer ve oynayacağı devrimci rol üzerinden Türkiye işçi sınıfının içeride sermaye iktidarına ve sömürü düzenine, bununla ilişki içerisinde dışarıda emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı mücadeleye kazanılması, yakıcı ve enternasyonalist bir görev olarak önümüzde duruyor.

Geçtiğimiz haftalarda Batı Kürdistan üzerinden yaşanan gelişmeler ve onun sermaye devleti üzerindeki sarsıcı etkileri de hala sürüyor. Kürt halkının Batı Kürdistan'da gerçekleştirdiği çıkış karşısında acze düşen sermaye devleti bu süreçle ilişki içerisinde gelişen "Şemdinli" direnişi karşısında yeni bir açmaz içerisine düşmüş durumda. Bu ikili gelişme, Kürt halkı ve hareketinin yeni bir düzeyde ortaya koyduğu direniş çizgisi sermaye devletinin hızla geleneksel "inkar ve imha" politikasına sarılmasına vesile oldu. Kürt halkını kırıntılara razı etme şansı kalmayan, son gelişmelerle "açılım" aldatmacaları suya düşen sermaye devleti gelinen yerde kirli savaş politikalarına hız vererek Kürt köylerini boşaltıyor, Kürdistan dağlarını bombalıyor ve gerillaya karşı msket bombaları vb. kirli savaş silahlarıyla kapsamlı bir imha savaşı yürütüyor.

Bu güncel gelişmeler Kürt halkı ile Türkiye işçi sınıfının birleşik-devrimci mücadelesini örgütlemenin

hayati önemini bir kez daha ortaya koyuyor. Zira bir taraftan Kürt halkına azgınca saldıran sermaye devleti öte taraftan işçi sınıfını milliyetçi-şoven politikalarla sersemletmeye ve Kürt halkına karşı düşmanlaştırmaya çalışıyor. Kürt halkı ile işçi sınıfının birleşik-devrimci mücadele ekseninde buluşması, aynı zamanda bölgede süren emperyalist boğazlaşmanın durdurulması açısından da ayrı bir önem taşıyor. Gelinek yerde emperyalist saldırganlık ve savaşı geri püskürtmek, Kürt halkı üzerinde yoğunlaşan imha ve inkar politikalarının önünü kesmek, emperyalistleri ve onlar adına bölgede taşeronluk yapanları yenilgiye uymak için bu iki önemli mücadele dinamiğinin ortak militan direnişini inşa etmek büyük bir önem taşıyor.

Dolayısıyla önümüzdeki günlerde başta sınıf devrimcileri olmak üzere, toplumun ileri kesimleri "işçilerin birliği halkların kardeşliği" temelinde ortak bir mücadele süreci geliştirmek için çabalarını yoğunlaştırmalıdır.

Sermayenin vurucu gücü AKP iktidarı 'tam kölelik' dayatıyor...

İşçi sınıfı, fütursuz saldırıları meşru/militan direnişlerle püskürtmelidir!

Asalak kapitalistlerin çıkarlarını pervasızca savunan AKP iktidarı, dış politikayı da, bölge halklarına karşı emperyalistler adına "aktif taşeronluk" ekseninde icra ediyor. Bölgesel çapta üstlenilen bu alçaltıcı misyon, ABD emperyalizminin Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da yürüttüğü egemenlik savaşının kayıtsız şartsız desteklenmesi anlamına geliyor.

Afganistan, Irak, Libya saldırılarının ardından Suriye'nin hedef tahtasına çakılması, ABD'nin egemenlik savaşının dibimize kadar ulaşması anlamına geliyor. AKP iktidarının bu savaşta üstlendiği rezil rol ise, emperyalist/siyonist güçler adına nasıl da arsızca tetikçilik yaptığını dünya-aleme göstermiş bulunuyor. Şam'da dinci-gerici Amerikan kuklası bir yönetimin kurulması için kışkırtılan savaşta silahlı çetelere komuta eden dinci-Amerikancı iktidar, Türkiye'nin güneyini, özellikle Antakya ve çevresini CIA-MOSSAD ajanlarının, El Kaidecilerin, silahlı çapulcuların cirir attığı bir yer haline getirmiştir. Suudi Arabistan-Katar ikilisiyle birlikte -ABD güdümünde- savaşa giren AKP iktidarı, Ortadoğu'da "karşı-devrimin merkez üssü" rolünü üstlenmiş bulunuyor.

Komşu halkları hedef alan saldırganlık ve savaş ekseninde hareket eden dinci-Amerikancı iktidar, Kürt halkı ve hareketine karşı kirli savaşı da günden güne azdırıyor. Bu arada ırkçı-mezhepçi açıklamalarla Alevileri tehdit eden sermaye iktidarının (başta Tayyip Erdoğan olmak üzere) şefleri, işçi sınıfı ve emekçilere kaba köleliği dayatan saldırıları da adım adım hayata geçiriyorlar.

Gerici-yayılmacı emellere ulaşmanın yolunun, emperyalistler namına "aktif tetikçilik" yapmaktan geçtiğini var sayan Ankara'daki Amerikancı takımının, içeride daha da saldırganlaşması kaçınılmazdır. Zira komşu halklara karşı emperyalistler adına savaş açanların, ülke içinde ilerici-devrimci güçlere, işçi sınıfıyla emekçilere, Kürt halkı ile hareketine, Alevilere ve tüm ezilenlere saldırması da kaçınılmazdır.

Bu saldırıların tümü, son tahlilde işçi sınıfı ile emekçileri dolaysız bir şekilde hedef almaktadır. Bölge halklarına karşı saldırganlık ve savaş da, Kürt illerinde azdırılan kirli savaş da, ırkçı-dinci grupların Alevilere karşı giriştiği linç saldırıları da işçi sınıfını vurmaktadır.

Zira burjuvazi ve onun vurucu gücü AKP iktidarının içeride ve dışarıda izlediği faşizan/saldırgan politikalar aynı zamanda sosyal yıkım saldırılarının pürüzsüz uygulanmasının da önünü açıyor. AKP iktidarı, bu saldırıların kabarık faturalarını işçi sınıfına ve emekçilere ödetmek için her yola başvuracaktır. Zira emperyalizmin ve sermayenin vurucu gücü olan bu iktidar işçi sınıfının, emekçilerin, Kürt halkının, Alevilerin ve diğer ezilenlerin düşmanıdır. Dolayısıyla hem bu ortaçağ zihniyetli iktidara hem icraatlarına karşı mücadele etmek, saldırılardan payına düşeni alan tüm toplum kesimlerinin görevidir. Bununla birlikte bu mücadelede işçi sınıfına özel bir misyon ve sorumluluk düştüğünü de vurgulamak gerekiyor.

İşçi sınıfı saldırganlık ve savaşa karşı mücadele etmelidir!

Emperyalist/siyonist güçlerin egemenlik savaşı, kapımıza dayanmış bulunuyor. ABD'nin organize ettiği bu savaş, bölgeyi etnik, dinsel, mezhepsel temelde parçalamak, halkları birbirine boğazlatmak ve onları güçsüz düşürüp köleleştirmeyi hedeflemektedir.

İşçi sınıfını vahşi bir şekilde sömürerek büyük servet biriktiren asalak kapitalistler sınıfı ve onun vurucu gücü AKP iktidarı, gelinen yerde "bölgesel güç" olmak adına, ABD'nin yürüttüğü egemenlik savaşının "aktif taşeronu" olarak rol oynamaktadır. Uğursuz olduğu kadar alçaltıcı da olan bu rolün işçi sınıfı ve emekçilere yeni felaketler dışında bir şey sunması mümkün değil.

İşçi sınıfı, harcı halkların kanıyla karılan pastadan pay almak uğruna kışkırtılan bu savaşı mahkum etmeli, dahası bölge halklarıyla dayanışmayı yükselterek, emperyalizme ve AKP iktidarı başta olmak üzere bölgedeki tetikçilerine karşı mücadele etmelidir.

İşçi sınıfı kirli savaşı reddetmelidir!

Kürt halkının ulusal eşitlik ve özgürlük uğruna yürüttüğü mücadeleyi ezmek için kirli savaşı yeniden azdıran sermaye iktidarı, ırkçı-inkarcı politikada ısrar ediyor. Kürt halkının haklı/meşru taleplerini kanla boğmaya çalışan AKP iktidarı, Kürt hareketine ve halkına karşı yürüttüğü savaşı tırmandırıyor.

Şemdinli'de başlayıp diğer Kürt illerine yayılan çatışmalara binlerce askerin, özel timin yanı sıra helikopterler ve savaş uçakları da katılıyor. Köy boşaltma, orman yakma, misket bombası kullanma gibi kirli savaş yöntemlerine başvuran Türk ordusu, buna rağmen gerillanın kararlı direnişini kıramamaktadır.

İşçi sınıfı, Kürt hareketinin direnişi karşısında acze düşünce daha da saldırganlaşan AKP iktidarının ırkçı-inkarcı politikasına karşı sessiz kalmamalıdır. İşçi sınıfına yakışan tutum, hem kirli savaşı hem faturasını ödetmeyi reddetmek, Kürt halkının ise eşitlik ve özgürlük mücadelesini desteklemektir.

İşçi sınıfı etnik, dinsel, mezhepsel kışkırtıcılık ve ayrımları boşa düşürmelidir!

Etnik, dinsel, mezhepsel ayrımcılık, dinci-Amerikancı AKP'nin genlerinde vardır; Tayyip Erdoğan başta olmak üzere AKP şeflerinin icraat ve açıklamalarında bu olguyu kanıtlayan sayısız örnek mevcuttur. Tayyip Erdoğan'ın son açıklamaları, bu zihniyeti tüm iğrençliği ile gözler önüne sermiştir. İrkçı dincilerin Malatya Sürgü'deki vahşi linç girişiminin tartışıldığı günlerde TV ekranlarında boy

gösteren AKP şefinin, Cemevlerine "ucube" demesi, bu yetmiyormuş gibi Alevilerin camilerde ibadet etmesi gerektiğini vaaz etmesi, ırkçı-mezhepçi zihniyetin vardığı noktanın, tüm çirkinliği ile ortalığa saçılmasını sağlamıştır.

Bu kokuşmuş ortaçağ zihniyetinin temsilcisi olan AKP iktidarının amacı işçi sınıfını etnik, dinsel, mezhepsel temellerde parçalamak; sınıfın birliğini dinamitlemek; sınıf kimliğini yozlaştırmak ve buna dayanarak onu, "boyun eğmiş köleler sürüsü" haline getirmektir.

İşçi sınıfı bu rezil planı boşa düşürmeli, etnik, dinsel, mezhepsel türden yapay ayrımlara itibar etmemeli, sınıf kardeşliği temelinde kenetlenerek sömürü ve köleliğe karşı mücadele etmelidir.

İşçi sınıfı sosyal yıkım saldırılarına karşı ayağa kalkmalıdır!

İşçi sınıfını doğrudan hedef alan sosyal yıkım saldırıları, sermaye sınıfının çıkarlarını savunan AKP iktidarının içeride ve dışarıda izlediği saldırgan politikaların devamıdır. Bu saldırılar kopmaz bir şekilde birbirini tamamlar niteliktedir.

Kıdem tazminatının gaspı, grev yasakları, TİS hakkının fiilen engellenmesi, "modern" işçi pazarlarının oluşturulması, bölgesel asgari ücret şeklinde uzayıp giden saldırılar zinciri, işçi sınıfına kaba köleliği dayatmaktadır.

Dinci-Amerikancı sermaye iktidarının bu pervasız saldırılarını püskürtmek, işçi sınıfının, demek oluyor ki, ülkenin geleceği açısından kritik bir önem taşıyor. Dolayısıyla işçi sınıfı tüm birikim, deneyim ve mücadele kararlılığını kuşanarak sermayenin karşısına dikilmelidir.

Sorumluluk, sınıfın ilerici-öncü kesiminin omuzlarındadır!

Sermayenin fütursuz saldırılarına karşı biriken öfke ve bunun pek çok fabrika ve işletmede işçilerin eylemleriyle dışa vurması, sınıfın saflarındaki mücadele dinamiklerini hissettirmektedir. Saldırı furiasının meclisin açılmasıyla ivme kazanacak olması, sınıf saflarındaki öfke birikimi ve mücadele azminin de ivme kazanmasını kaçınılmaz hale getiriyor.

İşçi sınıfının o eşsiz mücadele gücünün açığa çıkartılması ve birleşik bir devrimci sınıf hareketinin ilk kıvılcımı olabilmesi için öncü müdahale hayati önem taşıyor. Verili koşullarda sendikalara egemen olan zihniyetin böyle bir misyon oynaması imkansızdır. Dolayısıyla bu noktada ilerici-öncü işçilere tarihi bir sorumluluk düştüğünü vurgulamak gerekiyor. Eğer sınıfın ileri kesimi rolünü hakkıyla oynayabilirse, saldırı furiasını püskürtmenin koşulları da oluşacaktır.

Bu noktada, sınıf devrimcileri başta olmak üzere, işçi sınıfı davasını samimiyetle savunan tüm ilerici-devrimci güçlere büyük sorumluluklar düştüğünü ayrıca vurgulamak gerekiyor.

Devlet, Kürdistan'da kirli savaş yöntemlerini yaygınlaştırıyor

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği için sermaye iktidarı ve emperyalizme karşı birleşik mücadele...

İrkçı-inkârcı zihniyeti aşamayan sermaye devleti, zorbalıkla Kürt hareketine dolayısıyla Kürt halkına diz çöktürebileceğini sanıyordu. Bu gerici, çarpık zihniyet, Kürt halkının haklı/meşru taleplerini yok sayarak kendini kısırdöngü içine hapsetti. Zira inkâr ulusal bilincin daha da gelişmesine, zorbalık ise, Kürt halkının direnme kararlılığının daha da pekişmesine yol açmaktan başka bir sonuç yaratamadı, yaratması da beklenemezdi.

“Kürt sorununu ben çözerim” havalarna giren dinci-gerici AKP iktidarının gündeme getirdiği “açılım”, “demokratikleşme” gibi hamlelerin de bir işe yaramadığı kısa sürede ortaya çıktı. Çünkü bu söylemi kullanan AKP şeflerinin zihniyetleri de, en az diğerleri kadar ırkçı-inkârcılıkla maluldür.

Bu gerici zihniyetin sermaye devletine egemen olması ve rejimin efendilerinin korkaklığı, sembolik de olsa Kürt sorununun çözümü konusunda adım atılmasını engelledi. Kürt halkının kazanımları ise, iddia edildiği gibi AKP'nin ihسان ettiği haklar değil; tersine, yıllara yayılan ve ağır bedellere mal olan militan direnişin kazanımlarıdır.

Defalarca ateşkes ilan etmesine, devletle barışmak için sayısız girişimde bulunmasına, çizgisini düzen sınırlarının içine çekmesine rağmen, Kürt hareketine karşı saldırganlık ve küstahlığı elden bırakmayan Ankara'daki Amerikancı takımı, gelinen yerde iyice açmaza düşmüştür.

Rejimin efendileri, son günlerde Kürt cephesinden sarsıcı iki sürprizle karşılaştı: ilki, Batı Kürdistan halkının özerklik yönünde somut adımlar atması, ikincisi ise, sınırı geçen PKK gerillalarının 23 Temmuz'da başlattığı kapsamlı hareket.

Batı Kürdistan'daki gelişmeler üzerine, ilk günlerde Kürt halkına tehditler savuran, asarız/keseriz türünden vaazlar veren AKP şefleri, son günlerde çıtayı düşürmek zorunda kaldılar. Zira bunu ne kadar göze alabileceklerinden bağımsız olarak, konjonktür Batı Kürdistan'a saldırmak için uygun değildi. Geriye Barzani'ye baskı yapmak ve Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) veya El Kaide çapulcularından Batı Kürdistan'ı karıştırmaya çabalarına ağırlık vermelerini sağlamak kaldı. Bu kirli yöntemlerin de Amerikancı rejimin efendilerinin derdine derman olması beklenmiyor.

Batı Kürdistan'daki gelişmelerin yarattığı sarsıntının etkisi devam ederken PKK, yüzlerce gerillanın katılımıyla geniş çaplı bir hareket başlattı. Savaşta yeni bir taktik uygulamaya başlayan Kürt hareketi, “alan savunması” yaparak Türk ordusunun giremediği bölgeler oluşturmaya başladı. Hem generaller hem AKP şefleri bu gelişme karşısında dut yemiş bülbüle döndüler. Aradan iki hafta geçmesine rağmen, Şemdinli ve çevresinde yaşanan şiddetli çatışmalara dair tek bir açıklama yapamadılar. Efendilerinin izinden giden AKP borazanı medya da, iktidarın izinden gitti. Ancak bu suskunluk fesadı fazla etkili olamadı, zira tüm engellemelere rağmen Kürt basını, -dinci-gerici iktidara-gerçeklerin üstünü örtme fırsatı tanımadı.

AKP şefleri ile generaller, Kürt hareketinin bu hamlesine karşı tam bir histeriyle saldırıya geçtiler.

Binlerce asker, özel timler, savaş uçakları, helikopterler, tanklar, toplar, panzerler... Kısacası ordu tüm gücüyle seferber edildi. Hatta gerillaya karşı msket bombalarının kullanıldığına dair iddialar da var. Bu arada kirli savaş yöntemleri de hızla devreye girdi: köy boşaltmalar, orman yakmalar, ekinlerin bombalanması, sivillerin girişinin yasaklandığı ‘askeri bölge’ler vb...

Görünen o ki, histerik saldırı istenen sonucu yaratamadı. Zira çatışmaların iki haftayı aşkın süreden beri devam etmesi, üstelik Şemdinli'den sonra Çukurca ve Lice'ye yayılması, ordunun aczine işaret ediyor. Gerilla kaynakları ise, belli alanların savunulduğunu ve Türk ordusunun o alanlara girmesine izin verilmediğini belirtiyor.

Nitekim çatışmalarla ilgili açıklamalarda bulunan BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş, bu kez devletin değil PKK'nin sınır ötesi hareket başlattığını belirterek, AKP'yi barışçıl çözümün önünü açmaya çağırdı.

Çatışmalarla ilgili açıklama yapan PKK liderleri, halkı özerklik ilan etmeye de çağırıyorlar. Bu hamle ile hem yeni mevziler kazanmaya, hem moral/siyasal üstünlüğü pekiştirmeye çalışan ve bu noktada belli başarılar yakaladığı gözlenen PKK'nin, devlete de “muhabatın benim” mesajını güçlü bir şekilde vermeye çalıştığı gözleniyor. Murat Karayılan'ın son açıklamalarında, “Türk devleti bölgesel çapta etkili bir güç olmak istiyorsa, Kürtlerle düşman değil, dost olmak zorundadır” şeklindeki ifadeleri tekrarlaması, sermaye iktidarının şeflerine verilmiş mesajlardan biridir. Bu arada özgüvenini pekiştiren PKK'nin talepler çitasını yükseltme eğiliminde olduğu da gözlerden kaçmıyor.

Bu gelişmeler karşısında histeriye kapılan AKP şefleri, “PKK'yi Esad yönetimi silahlandırıyor” türünden zırvalar ortaya atarak, yaşadıkları aczi hafif gösterme telaşına düştüler. AKP borazanı dinci-gerici medya da Tayyip Erdoğan'ın ortaya attığı bu zırvaları manşete taşıyarak, “sahibinin sesi” olduğunu bir kez daha kanıtladı.

Suriye'yi iç savaşa sürükleyen silahlı çeteleri eğitip silahlandıran AKP iktidarının, “Esad PKK'yi

destekliyor” söylemine sığınması, aczin tezahüründen başka bir şey değil. İç savaşla boğuşan Esad yönetiminin başka işi kalmamış Kandil Dağı'na silah taşıyor...

Bu iddia gülünç olduğu kadar, sahiplerini rezil eden cinstendir. Sayısız vahşi katliam gerçekleştiren silahlı çeteleri “özgürlük savaşçısı” ilan ederek onları himaye eden AKP iktidarı, Kürt halkının ulusal eşitlik ve özgürlük uğruna yürüttüğü mücadeleyi “terör” ilan ediyor, “Esad'la işbirliği yapıyor” zırvasıyla da aklınca karalamaya çalışıyor. Oysa AKP iktidarının himaye edip silahlandığı kökten dinci çapulcuların vahşi icraatları artık kimse için bir sır değil.

Şemdinli, Çukurca, Lice ve çevrelerinde devam eden “cephe savaşı”, dinci-Amerikancı AKP iktidarının Kürt sorununa iğreti de olsa, çözüm üretme gücü, yeteneği ve niyetinden yoksun olduğunu bir kez daha gözler önüne sermiştir. İrkçı-inkârcı zihniyetin dinci versiyonu olan bu iktidar da, Kürt hareketine ve halkına saldırarak, küfür ve hakaretler ederek “çözüm” üretiyor.

Hal böyleyken, “Türk devleti bölgesel güç olmak istiyorsa Kürt halkıyla dost olmalıdır” söyleminin gerçek hayatta hiçbir karşılığı olamaz. İrkçı-inkârcı bir devletin ezilen bir halkla dost olduğu nerede görülmüştür? Kürt hareketini “Tamil tipi çözüm”le (gerilla/sivil ayrımı yapmadan toptan katletmek) tasfiye etme hevesine kapılanlar mı Kürt halkıyla dost olacak?

Kürt halkının gerçek dostları Türkiye işçi sınıfı, emekçileri ve ilerici devrimci güçleridir. Kürt hareketi ve halkının ulaştığı tüm kazanımlar, devletin hediyesi olmamış, tersine, bu devlete karşı kararlı direnişin eseri olmuştur. Bu, bundan sonra da böyle olacaktır. Elbette ulaşılan kazanımları bu düzen içinde genişletip yeni mevziler kazanmak büyük bir önem taşıyor ve kaçınılmazdır. Bununla birlikte düzen sınırları içinde belli kazanımlara ulaşmak ile eşitlik ve özgürlük özleminin gerçekleşmesi, yani gerçek kurtuluşa ulaşılması farklı şeylerdir.

Gerçek kurtuluşa ise, ancak Kürt halkı ile gerçek dostlarının birleşik anti-kapitalist/anti-emperyalist mücadelesi ile ulaşılabilir.

Emperyalist savaş ve saldırganlığı durdurmak, sosyal ve iktisadi yıkımın önüne geçmek için

İşçi sınıfı ayağa kaldırılmalıdır!

Türkiye ve onu çevreleyen coğrafyada yaşanan güncel gelişmeler, başta sınıf devrimcileri olmak üzere toplumun ileri kesimlerinin omuzlarına kapsamlı sorumluluklar yüklüyor. Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı mücadeleyi yükseltmekten sınıf ve emekçi kitleleri hedefleyen kapsamlı yıkım saldırılarına karşı etkin bir mücadele hattı örmeye kadar uzanan bu sorumlulukların başında ise her şeyden önce işçi sınıfını bu mücadele düzlemlerine çekmek yer alıyor.

Suriye; emperyalist boğazlaşma ve hegemonya kavgasının yeni arenası

Emperyalistler arası boğazlaşma ve hegemonya krizinin dolaysız bir sonucu olarak Suriye toprakları kapsamlı bir savaş alanına dönüştürülmüş bulunuyor. Bir tarafta sırtını Rusya eksenli emperyalist güçlere yaslamış gerici Esad rejimi, öte tarafta ise başta ABD olmak üzere batılı emperyalistler hesabına savaşan “Özgür” Suriye Ordusu, Suriye halklarına büyük bedeller ödeten gerici-emperyalist bir savaş yürütüyor. Suriye savaşının ana iki cephesi bu eksende kurulmuş bulunuyor.

Yaklaşık bir yıldır süren savaşın güncel seyri ve değişen dengeleri bir tarafa arka planda emperyalist merkezlere dayanıyor olması ve bu güçlerin bölge üzerindeki çok yönlü çıkar hesapları, Suriye halklarının yanı sıra bütün bölge halklarını tehtit ediyor. Zira daha şimdiden mevcut savaşın sınırlarını bir dizi cepheden genişletebilecek senaryolar ortaya atılıyor. Emperyalist politikalar doğrultusunda yeni Ortadoğu haritaları çiziliyor. Halklar arası düşmanlık körüklenerek, etnik-mezhepsel ayrımlar kaşınarak bütün bir Ortadoğu halkları emperyalistler arası çıkar kavgalarının dayanağı haline getirilmek isteniyor. Irak'ta ve Libya'da bu politikaların kirli meyvelerini toplayan emperyalistlerin gelinen yerde Suriye ve İran üzerinden de benzer hesapları olduğu aşikar.

Gerici çıkar hesaplarına dayalı bu emperyalist boğazlaşmada ABD'nin aktif taşeronluğunu üstlenmiş olan Türk sermaye devleti, daha ilk günden itibaren yoğun bir savaş çığırtkanlığı ve saldırganlık politikası yürütüyor. Öyle ki emperyalistler tarafından bizzat inşa edilen ve yönetilen “Özgür” Suriye Ordusu'nun silahlarına kadar bir dizi ihtiyacın Türk sermaye devleti tarafından temin edildiği, kukla ordunun askeri eğitimden geçirildiği ve desteklediği herkes tarafından biliniyor. Bunun kendisi Türk sermaye devleti açısından Suriye üzerinde devam eden emperyalist boğazlaşmanın doğrudan bir tarafı ve aktif bir bileşeni olmak anlamına geliyor. Sermaye devletinin kardeş komşu halklara büyük acılar ve yıkım götüren savaş politikasını aynı zamanda içeride işçi sınıfı ve emekçi kitleleri sersemleten, ABD emperyalizmi hesabına yürütülen savaşa yedeklemeye çalışan ırkçı-şoven politikalar tamamlıyor.

Dışarıda yürütülen bu saldırgan tutumun içeriye yansımaları ise kuşkusuz artan devlet terörü,

emperyalist savaşa karşı duran güçlerin ezilmesi, ırkçı-şoven kudurganlığın iplerinin çözülmesi ve bir bütün olarak emperyalist savaşın emekçilere fatura edilmesi olacaktır.

Batı Kürdistan ve Şemdinli çıkışına karşı ırkçı-şoven kudurganlık eşliğinde kirli savaş tırmandırılıyor

Özellikle Batı Kürdistan'da yaşanan son gelişmeler ve Kürt halkının Suriye sürecinde elde ettiği kazanımlar, sermaye devletinin kara propagandasını ve saldırgan tavrını iyiden iyiye dizginlerinden boşaltan bir etkene dönüşmüş durumda. Ayrıca Batı'da elde edilen kazanımların moral gücüyle direniş çizgisini daha ileri bir noktaya çeken Kürt halkı ve hareketi karşısında tam bir açmaz içerisine düşen sermaye devleti her geçen gün daha da saldırganlaşıyor.

Zira Kürt hareketinin Batı Kürdistan süreci ile ilişki içerisinde gerçekleştirdiği Şemdinli çıkışı Kürt halkının gelinen yerde “küçük” tavizlerle oyalanamayacağı bir kez daha göstermiş oldu. Özellikle Güney ve Batı Kürdistan gerçeği sermaye devletinin kırıntılara dayalı “açılım” rüyalarını hepten suya düşürmüş durumda. Bu düş kırıklığı ile saldırılarına hız vermiş bulunan sermaye devleti hızla geleneksel inkar ve imha politikasına sarılmış görünüyor.

Bu yeni durum, emperyalistler hesabına Suriye'ye gözünü dikmiş bulunan sermaye devletinin savaş cephesini genişleten bir olguyu işaret ediyor. Zira Kürt hareketinin içeride yükselttiği direniş cepheyi genişleterek sermaye devletinin Batı Kürdistan'a yönelik saldırı heveslerini kursaklarına tıkayan bir hamle oldu. Dışarıda emperyalistlerin hizmetinde savaş borazanlığı yapan Türk sermaye devleti içeride şekillenen güçlü direniş karşısında şimdiden acz içerisine düşmüş görünüyor.

Tam bir açmaz içerisinde bir taraftan Kürt halkına karşı kirli savaşı tırmandıran, Kürdistan dağlarını bombalayan, köylerini boşaltan sermaye devleti öte taraftan işçi sınıfını ve emekçileri Kürt düşmanlığı çizgisine çekmek için var gücüyle çalışıyor. Sınıf ve emekçi kitleleri bölmek, sersemletmek, peşinden sürüklemek ve kendi sefil çıkarlarına alet etmek için ırkçı-şoven zehrin en aşağılık biçimleri her gün medya üzerinden bütün bir topluma akıtılıyor. Akıtılan bu zehrin sonuçlarını geçtiğimiz günlerde Kürt işçilere ve Alevi emekçilere yönelik ırkçı-şoven saldırılar üzerinden bir kez daha görmüş olduk.

Sınıfa dönük iktisadi ve sosyal yıkım saldırıları hız kesmiyor

Tüm bu savaş ve saldırganlığın tozu dumani arasında emekçilere yönelik ekonomik-sosyal saldırılar kesintisiz sürüyor. Kıdem tazminatının gaspı, TİS hakkını ortadan kaldıracak. Yeni İş İlişkileri Kanunu, sendikalar yasası, kiralık işçi

uygulamaları, grev yasakları vb. bir dizi kapsamlı saldırı programı sermaye hükümetinin önünde uygulanmak üzere duruyor. Dışarıda savaş ve saldırganlığı, içeride gündeme gelen bu sosyal-iktisadi saldırılar tamamlıyor. Kaldı ki bütün bu gelişmeler diyalektik bir ilişki içerisinde ilerliyor ve döne döne yıkıcı sonuçlarını ortaya koyuyor.

İşçi sınıfının bir dizi kazanımını ortadan kaldıracak olan bu kapsamlı saldırı furyası karşısında mücadele dinamiklerinin zayıf ve atıl kalması, yanı sıra sınıf ve emekçi kitlelerin anlamlı bir karşı koyuş sergileyememesi sermayenin işini hayli kolaylaştırıyor. Bu nesnel-tarihsel koşullara bir de burjuva gericiğinin tüm ağırlığı ile toplumun üzerine çöreklenmesi gerçekliğini eklemek gerekiyor. Gerici-şoven burjuva ideolojisinin sınıfı sersemleten, mevcut saldırıları algılamasını ve harekete geçmesini engelleyen etkisi kırılmadan etkin bir mücadele hattının örülemeyeceği açık bir olgu olarak önümüzde duruyor.

“İşçilerin birliği halkların kardeşliği” için işçi sınıfı politik mücadeleye kazanılmalıdır

Gerek emperyalist savaş ve saldırganlık gerçeğine gerekse çok yönlü uygulanan kapitalist yıkım programlarına tarihsel-sınıfsal bir pencereden bakıldığında bütün bu gidişatın önüne geçecek ve geri püskürtecek olan yegane gücün işçi sınıfı olduğu görülecektir. İşçi sınıfı ve emekçi halkların birleşik devrimci mücadelesi örgütlenmeden, deyim yerinde ise sınıf ve emekçi kitleler ayağa kaldırılmadan bu kapsamlı saldırılar durdurulamayacaktır. Dolayısıyla sınıf devrimcileri mücadelenin ortaya çıkardığı olgulara bu çerçeveden bakabilmeli, görev ve sorumluluklarını olayların gündelik gel-gitli akışından, anlık sonuçlarından ziyade tarihsel ve sınıfsal bir yaklaşım üzerinden ele alabilmelidir.

Tabloya buradan bakıldığında sınıf devrimcilerinin önünde kapsamlı bir dizi sorumluluğun bulunduğu görülecektir. Bu sorumlulukların başında ise her şeyden önce işçi sınıfı ve emekçi kitleleri politik mücadeleye, sosyal mücadele zeminlerine kazanma görevi yer almaktadır. Zira “İşçilerin birliği halkların kardeşliği” şiarını öne çıkardığımız bu dönemde bir taraftan emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı barikat oluşturmanın, öte taraftan sınıf ve emekçileri kuşatan burjuva gericiğini parçalamanın ve kapsamlı yıkım saldırılarını durdurmanın yolu tam da buradan geçmektedir. Başta Kürt halkı olmak üzere diğer kardeş halkların emekçileri ile işçi sınıfının bağlarını güçlendirmek, sınıf ve emekçi kitlelerin birleşik-örgütlü mücadelesinin önünü açmak, sınıfa dönük devrimci politik müdahaleyi güçlendirerek ve sınıfa mal ederek mümkün olacaktır.

Önümüzdeki süreçte sınıf devrimcileri olarak sınıfa dönük yürütmekte olduğumuz gündelik politik faaliyetin içeriğini ve araçlarını bu bakış üzerinden ele almalı ve uygulamalıyız.

Alevilere yönelik saldırılar sürüyor...

Saldırıların hesabını sormak için mücadeleye!

Alevilere yönelik, AKP iktidarından güç alan dinci-gerici saldırganlık tüm hızıyla sürüyor. Sürgü'de yaşananlar bu durumun göstergesidir. Bütün devlet erkanı Sürgü'de yaşanan katliam girişiminin "abartılmaması" gerektiğine dair açıklamalarda bulundu.

Sürgü'de yaşananlar ortaya saçılınca, katliam girişimi ile ilgili olarak soruşturma açıldı. 24 kişi gözaltına alındı. Soruşturma sonucunda gerçek failler yine korunurken, katliam provası ile ilgili olarak ramazan davulcusu Mustafa Evşi tutuklandı.

Devletin inkar ve sahiplene üzerine oturan açıklamaları saldırıların süreceğinin işaretiydi. Nitekim Balıkesir'de Alevilerin evleri işaretlendi. Ayrıca Yargıtay cemevlerinin ibadethane olmadığı şeklinde karar verdi.

Sürgü'nün üstünü örtme, saldırganları koruma çabası sürüyor

Sürgü'de yaşananların tek faili ramazan davulcusuymuş. Olay organize bir katliam girişimi değilmiş. Genelde sermaye devleti özelde AKP hükümeti Sürgü ile ilgili olarak bu yaklaşımları öne çıkardı. Oysa Sürgü'de bir Alevi aileye saldırı gerçekleştirileceği konusunda jandarma üç gün önce bilgi vermiş fakat buna rağmen hiçbir önlem alınmamıştır. Tüm bu gerçeklere Hacı Bektaş-ı Veli Anadolu Kültür Vakfı tarafından hazırlanan raporda yer verilmiştir.

Jandarma tarafından hazırlanan soruşturma dosyasında saldırıya maruz kalan aile tahrikçi olarak tanımlanmış, olayların büyümesi saldırıya maruz kalan aileye bağlanmıştır. Tekbir getirerek Alevi ailenin evini kuşatan gerici güruha ilişkin olarak jandarmanın soruşturma tutanağında tek bir kelimeye yer verilmemiştir. Gerici saldırganlara seslenirken "merak etmeyin bu aile şirin beldemizden gidecek" diyerek çözüm üreten AKP'li belediye başkanı ve devlet erkanını da jandarma soruşturma dosyası aklıyor.

Sürgü'de yaşananlar sonrası saldırganların koruma altına alınması yeni saldırıların önünü açtı. Balıkesir'de Alevilerin evleri işaretlendi. Yargıtay cemevlerinin ibadethane olmadığı kararı ile Sünni inancına dayanan tekçi yaklaşıma onay verdi. Dinci partinin şefi Tayyip Erdoğan Karacaahmet cemevini ucube olarak tanımladı. Böylece Tayyip Erdoğan dinsel gericiliğin Alevileri yok sayan tutumunu devlet şahsında bir kez daha ortaya koymuş oldu.

Dinci parti Alevilere yönelik saldırılara destek veriyor

Malatya'nın Sürgü beldesinde Alevilere yapılan saldırının ardından AKP Hükümetinden gelen açıklamalar saldırganları daha da cesaretlendirmiştir. Dinci parti sözcüleri ret ve inkara dayanan açıklamalarla yeni saldırılara zemin hazırlamışlardır. Nitekim Balıkesir'de Alevilerin evlerin işaretlenmesi bu durumun en açık göstergesidir.

AKP Hükümeti "Madımak katillerine zaman

aşımı" verme ve "Madımak anmasını yasaklama" icraatlarından sonra 1925 "Tekke ve Zaviyeler Kanunundan" sonra bir kere daha fiilen Alevilik inancını yasaklamıştır. Devletin kurumları, AKP Hükümeti ve Başbakan'ın yaptığı açıklamaları talimat bilerek yaşamın her alanında Aleviliğe ve Alevilere saldırmaya başlamıştır. Başta Diyanet İşleri Başkanlığı ve bu kurumdan fetva alan TBMM Başkanı da aynı tutumu sürdürmüştür. Yargıtay'ın "Çankaya Cemevi Yaptırma Derneği" hakkında verdiği karar ise yargının da bu ret, inkar, yasaklama ve katliama davetiye çıkarma sürecine katıldığının açık göstergesidir.

Sürgü'de yaşanan katliam girişimi devlet yetkililerinin ve AKP Hükümetinin verdiği talimatların bir sonucudur. Bu talimatın gereğini yapan "Mülki erkan" Sürgü'deki ve Balıkesir'deki katliam girişimi karşısında sessiz kalmıştır. "Durum abartılıyor! Bu münferit bir olaydır!" diyen devlet yetkilileri, AKP'nin ret, inkar, yasaklama, korkutma ve susturma politikasına kan taşıyorlar.

Sürgü beldesinde ve Balıkesir'de Alevileri hedef alan saldırılarda devletin gizli güçleri saldırıların tertipleycisi, başta dinci parti olmak üzere açık güçleri (ordu, emniyet) ise saldırıların seyircisi veya aktif bileşeni oldular.

Alevi-Sünni çatışmasına ortak olmayalım, emek-sermaye çatışmasını büyütelim!

Bugün laik-anti laik çatışması başörtüsü, giyim kuşam gibi ayrıntı görünen sorunlar etrafında büyütülerek genelleştirilmekte, işçi ve emekçiler bu temelde bölünmek istenmekte, dahası Aleviler üzerindeki baskılar, katliam tehditleri artmaktadır.

Milyonlarca işçi ve emekçi her gün işsiz kalma, evsiz kalma tehdidi altında yaşamını sürdürüyor. Tam da bu ortamda ortaya bir türban tartışması atılıyor. İşçi ve emekçiler bu temelde saflaştırılıyor. Bu temeldeki bölünme diğer sorunların önüne geçiriliyor. Aynı sorunları, sıkıntıları yaşayan işçi ve emekçiler, bir de bu temelde bölünüyor.

Her türden suni bölünmenin panzehiri emek-sermaye çatışmasını temel alan işçi ve emekçilerin politik mücadelesidir. İşçi ve emekçilerin ekonomik-demokratik hak ve özgürlüklerden yoksunluğa son vermek için birleşip, düzene karşı mücadele etmek yerine giderek turmandırılan bir laiklik-anti laik çatışması peşinden sürüklenmemelidir. Bunun dışındaki her tutum burjuvazinin ekmeğine yağ sürmek demektir.

Sivas'ta 33 canımızı alan ateş bugün de yanmaya devam ediyor. Gerici-faşist güruhun tutuşturduğu alevler, bugün sermaye devletinin dümeninde oturan dinci parti AKP tarafından harlanmaya devam ediyor. Sivas'ta yakanlar, Roboski'ye bombalar yağdırırlar, dün Madımak Otel'i ni 33 cana diri diri mezar edenler, bugün sokak ortasında kurşunluyor, zindanlara hapsediyor, kıyım ve katliamlardan vazgeçmiyor.

Dün tüm bu katliamların üzerini örten düzen yargısı ise, bugün de "zamanlaşımı" gibi kılıflarla katliamcı devleti aklamayı sürdürüyor. Özelde sınıf bilinçli işçi ve emekçiler, genelde işçi ve emekçiler, emek-sermaye çatışmasının üzerine çekilmek istenen kara perdeyi yırtmak sorumluluğu ile yüz yüzedir.

Tüm bu vahşet, kirli operasyonlar, kitlesel katliamlar, provokasyonlar, kontra hukukun kararları işçilerin ve emekçilerin birleşik mücadelesinin önünü kesmek içindir. Bu baskı ve kölelik düzenini yaşatabilmek için ölüm kusan sermaye devletinin hesaplarını ve oyunlarını boşa çıkarmak gerekiyor. Sivas ve diğer tüm katliamların hesabını sormanın biricik yolu ise birleşik, kitlesel devrimci mücadeleyi yükseltmektir.

Balıkesir'de Alevilerin evleri işaretlendi

Alevi emekçilere yönelik baskı Balıkesir'de evlerin işaretlenmesiyle sürüyor. Bugüne kadar Adıyaman, Didim, İzmir, Antep gibi şehirlerde yaşanan Alevilerin evlerinde işaretleme şimdi de Balıkesir'de yaşandı.

Balıkesir'in Altınoluk ilçesindeki Hedef Sitesi'nde önceki gece Alevi ailelere ait 7 ev kimliği belirsiz kişilerce işaretlendi. İşaretleme olayının yansımaları artık normal bir durum haline getirilen Alevilere yönelik diğer tacizler de ortaya çıktı. Alevilerin oturduğu bölgede işaretlemelerden bir gün önce bilinçli olarak çocuğa sahurda davul çaldırıldığı aktarıldı.

Balıkesir'de evleri işaretlenen ailelerle görüşen Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı (HBVAKV) Yönetim Kurulu üyesi Vedat Kara, Alevilere yönelik baskıların artarak sürdüğünü söyleyerek şunları ifade etti: "Bu tür olayları derin devlet veya bir başka güçlerin üzerine yıkmak pek mantıklı değil. İktidarın açıklamaları bu tür ayrımcılıkları körükliyor."

“Türk-Kürt çatışması değil!”

Sürgü’de Kürt/Alevi bir aileye yönelik saldırının hemen ardından Şişli Ayazağa’daki bir inşaatta çalışan Kürt işçilere yönelik faşist saldırı gerçekleşmişti. Saldırıya uğrayan inşaat işçilerinden biri ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

-Ayazağa’da içerisinde senin de yer aldığın Kürt işçi arkadaşlara yönelik faşist bir saldırı gerçekleşmişti. Burjuva basında saldırı çarpıtmalarla meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Orada yer alan bir işçi olarak sürecin nasıl geliştiğini aktarabilir misin?

- Ben Kürt bir inşaat işçisiyim. Uzun bir süredir de Zorlu İnşaat Şirketi’ne bağlı taşeronda işçilik yapıyorum. Ayazağa’da da çalıştığım işten kaynaklı bulunuyorum. Şantiyedeki barınaklarda diğer işçi arkadaşlarımızla birlikte kalıyoruz.

Saldırının yaşandığı gün de şantiyedeydik. Saat 21.30 civarında arkadaşlarımız iş bitiminde parka gitmişlerdi. Burada bir grup faşist, arkadaşlarımıza “Burası ancak bize yeter, sizi burada istemiyoruz. Siz askerlerimizi öldüren Kürtlersiniz, teröristsiniz, bir de gelmiş bizim içimizde yaşıyorsunuz. Ayazağa birlikte bize dargelir, buradan gideceksiniz” diyerek tartışma yarattılar. Televizyon kanallarında yalan söylüyorlar. Bir kadına laf atılmış gibi sözlerle bizlerin kimliğine saldırıldığı gibi, faşist saldırının üstünü örtmeye çalışıyorlar.

Parkta yaşanan tartışmanın ardından arkadaşlarımız inşaatla gelmişti saat 24.00 civarında tahminimce 400-500 kişilik bir grup tekbirlerle saldırıya geçti. Ağaoğlu Şantiyesi’nde de işçilerin kaldığı barınma yerlerini ateşe verdiler. Polisler geldi. Faşistlerle konuşmaya başladılar. Araya giriyormuş gibi yaptılar ancak sonra polisler de bize saldırdı. Şantiyenin içine panzerlerle girdiler. Üzerimize biber gazı ve tazyikli suyla saldırdılar. Faşistler ellerinde tüfekler, sopalar ve bıçaklarla saldırdılar bu esnada. Birçok işçi arkadaşım yaralandı. Bir arkadaşım ağır yaralı, bacağında derin kesikler var. Şu an hastanede yatıyor.

Bizler de kendi can güvenliğimizi korumak için inşaatteki taşlardan atarak saldırıyı püskürtmeye çalıştık. Yaklaşık 5 saat saldırılar sürdü.

-Bu faşist saldırının öncesinde de benzer saldırılarla karşılaşmış mıydınız?

- 2 ay önce de daha ufak çaplı bir saldırı olmuştu.

Ayazağa

Zaman zaman oranın çarşısında bizleri gördüklerinde tehditler de savuruyorlardı. Planlı bir saldırı olduğunu düşünüyoruz. Polisin saldırılara değil de bize saldırmaması da bunu gösteriyordu.

-Faşistlerin ve polislerin bu saldırısının sonrasında neler yaşadınız?

- Şantiyenin etrafında sürekli polis yığınağı var. Ancak bizi korumak için değil yıldırıp, korku salarak buradan gitmemizi sağlamak için duruyorlar. Sürekli bize saldırı olacağı yönünde şeyler söylüyor polisler. Bu sabah da saat 5.00 civarında bizleri uyandırıp “burayı boşaltın ülkücüler gelip size saldıracaklar” dediler. Sürekli bir tedirginlik havası yaşatılıyor gitmemiz için. Bütün gün bir saldırı olacağı havası yaratıldı ancak olmadı.

Ayrıca saldırılardan kaynaklı bazı arkadaşlarımız işten atıldı.

-Buradan işçi ve emekçilere bir çağrın var mı?

- Bizim can güvenliğimiz yok, bunu tüm insanlar bilmeli. Her gün bir gün sonra bir saldırı daha olacağı söyleniyor. Açık cezaevinde gibiyiz. Dışarı çıkamıyoruz.

Arkadaşlarımızın bir kısmı burayı terk etti. Ekmeğimiz burada olmasa çeker gideriz, ancak yaşamak için çalışmak zorundayız. Bunun mahalle halkının bilinçli saldırısı olduğunu da düşünmüyorum. Polisler desteklemese bu saldırılar olmazdı. Türk-Kürt çatışması değil bu. Bu saldırı faşist bir saldırıdır.

Benim çağrım işçilerin birleşmesidir. Türk, Kürt tüm işçiler birleşmelidir. Bizi sömürenlere karşı mücadele etmeliyiz. Bu böyle gitmez.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Aleviler Ankara’ya çağırıyor!

Alevi örgütleri, yaptıkları ortak bir açıklama ile son zamanda Alevilere yönelik artan saldırılara karşı meclis açılmadan bir gün önce, yani 30 Eylül’de Ankara’da miting yapacaklarını duyurdular.

Alevi Bektaşî Federasyonu Genel Başkanı Selahattin Özel, Alevi Dernekler Federasyonu Genel Başkanı Hüsniye Takmaz ve Alevi Vakıflar Federasyonu Genel Başkanı Doğan Bermek tarafından yapılan ortak açıklamada şu ifadeler yer verildi:

“Katliam girişimlerine, ‘zaman aşımı’ kararlarına, zorunlu ve ‘seçmeli’ dayatmalarına karşı meşru, demokratik eylemler yapacağız. Alevi toplumu ve Türkiye’nin ötekileştirilmiş mazlumları için çok önemli bir birlik sağladık. Türkiye’de örgütlü üç Alevi federasyonu olarak bir araya geldik, eylem ve etkinliklerimizi birlikte yapacağız.”

“Türkiye’nin geldiği bugünkü kaos ortamından derin endişe duymaktayız” diyen Alevi örgütleri temsilcileri, bu ortamdan bizzat devletin sorumlu olduğunu belirttiler.

Erdoğan cemevlerine saldırı

Dinci-gerici partinin şefi Tayyip Erdoğan Alevilere yönelik saldırganlığın tırmandırıldığı bir süreçte provokatif açıklamalarıyla cemevlerini hedef gösterdi.

Yargıtay kararıyla cemevlerinin yasal statüsü hedef alınırken Erdoğan İstanbul’da bulunan Karacaahmet Cemevi’yle ilgili olarak “O cemevi bir ucube olarak yapıldı orada. Hala kaçaktır. Ruhsatı yoktur. Karacaahmet Türbesi’nin yanında ucube olarak durur” diye konuştu.

‘Ucube’ tanımıyla Cemevine hakaret eden Erdoğan Alevi düşmanı olmadığını iddia ederek sözlerine şöyle devam etti: “Ben bugünkü Aleviyim diyenlere baktığım zaman hepsinden daha Aleviyim. Ama bağırın çağırın tipler var ya. camiyle cemeviyle alakaları yok”

İstanbul’un en merkezi noktalarından birinde olmasıyla gerici rahatsız eden cemevi için yapılan açıklamalardan sonra yeni saldırılar gelmesi kuvvetle muhtemeldir.

“Direnişleri ortaklaştırıp, mücadeleyi büyütmeliyiz!”

İzmir Senkromeç'te “üretimde daralma” gerekçesiyle işten atılan Muharrem Subaşı'nın fabrika önündeki direnişi sürüyor. Sınıf dayanışmasıyla büyüyen direnişe ilişkin Subaşı ile konuştuk.

- Çalıştığın fabrikada ne iş yapıyordun ve sorunlar hakkında bilgi verirmisiniz?

Muharrem Subaşı: Senkromeç fabrikası Türkiye'de otomotiv ve traktör sanayine dışı üreten bi fabrika. Patronun kendisi tarafından da Türkiye'de tek olduğu iddia ediliyor. Üretimin çoğuluğu Türk Traktör'e yapılıyordu. Bunun yanısıra yerli ve yabancı birçok firmayla anlaşmaları var. Erkunt, Arçelik, Renault, TOFAŞ, John Deree, CNH, BMW bunlardan başlıcaları. Fabrikada 4 vardiya çalışıyorduk. 08.00 / 16.00, 16.00 / 23.00, 23.00 / 08.00 ve 08.00 / 18.00. Gece bir saat fazla çalışmamız ara vardiyada bir saat eksik çalışmamıza kesiliyordu. Patronlar bazen bir günlük toplu izin yaptırıldığında onun yerine hafta sonları fazla mesailerle telafi çalışması yaptırıyordu. Bundan 4-5 ay önce üretim rekorları kırılıyordu. Bunun karşılığında fabrikanın içerisindeki dijital ekranlarda işçilere kuru bir teşekkür ediliyordu. Ben de çalıştığım bölümde 14 aydır taşıma operatörü olarak çalışıyordum. Aldığım ücret 770 liraydı. Buna bir de asgari geçim indirimi ekleniyordu ancak geçim indirimlerini zamanında alamıyorduk. Senkromeç'te son aylarda resmen patron diktatörlüğü estirililiyordu. Vardiya değişimlerinde 15 dakikalık bir zamanımız oluyordu. Bölüm sorumluları da bu zamanı diğer arkadaşlarımızla birlikte geçirmemizi istemiyordu. Onların istediği hemen gidip tezgahımızı devralmamız ve üretime başlamamızdı. Çalıştığın tezgahın başından ayrılmana izin verilmiyordu, buna rağmen ayrıldığında ya da bir arkadaşınızla konuştuğunuzda tutanak yazılmakla tehdit ediliyorduk. İşlenen her parçanın kendine göre bir süresi vardı ve performansın gün boyunca işlediğin parça sayısına göre belirlendiği söyleniyordu. Ancak Senkromeç'te her işçi asıl performansı belirleyen amirlerine karşı nasıl davrandığı, başını eğip her şeye eyvallah demekle ölçüldüğünü çok iyi biliyor. Hastalanıp rapor almadan önce bölüm sorumlusuna haber vermeniz gerekiyor çünkü işlerin yoğunluğunda rapor aldığımızda bölüm sorumlularının hedefinde oluyorsunuz. Zorunlu mesailere kalmadığımızda yine bölüm sorumlularının hedefinde olup ya tutanaklarla cezalandırılıyorduk ya da işten atma tehdidiyle.

- İşten atılma sürecini anlatır mısın?

- İşten atılma süreci 20 Temmuz'dan itibaren başladı. 20 Temmuz'da gece vardiyasında olduğum için çıkışlar hakkında çok sağlıklı bilgiler alamıyordum. Diğer iki vardiyadan arkadaşların parça parça çıkarıldığı, sayının da 4-5 olduğu söyleniyordu. Ayrıca çıkanların daha önce işten çıkmak isteyenler olduğu söylenmişti. 23 Temmuz Pazartesi 16.00 / 23.00 vardiyasına gidip üzerimi değiştikten sonra insan kaynaklarından çağrıldığımı öğrendim. Ne için çağrıldığımı sorduğumda ise bilmediklerini söylediler. Ben de bunun üzerine ilk

önce bölümdeki arkadaşları dolaştım ve durum hakkında bilgi verdim. Hayırlı bir durum olmayacağı açıktı. İnsan kaynaklarına gittiğimde içeride çıkış işlemleri yapılan bir arkadaş daha vardı. Arkadaşla konuştuğumda çıkmak konusunda anlaşmıştım ancak ihbarnamede yazılanları anlamadığımı söyledim. Kimse yokken verilen kağıdı okudum ve haklarını aldığı ve hiçbir yere şikayetçi olmayacağını, dava açmayacağını belirten maddeler eklemişlerdi. Hiçbir şeye imza atmamasını söyledim. Bu sırada insan kaynakları sorumlusu geldi. Arkadaşa tamam olup olmadığını sordu. Bunun üzerine ne için çağrıldığımı ve çıkışımı verip vermeyeceklerini sordum. Alacağım yanıtı biliyordum. Neye dayanarak çıkarıldığımı sorduğumda ise “sipariş olmadığı gerekçesi ile üretimde daralmaya gidildiği” iddia edildi. Bunun üzerine fabrikada üretimin aynı hızda devam ettiğini hatta yeni makinalar aldıklarını ve yeni bir üretim biriminin devam ettiğini söyledim. Haksız bir uygulamayla karşılaştığımızı hiçbir şeye imza atmayacağımı ve çıkışı kabul etmediğimi söyleyince de buna ancak kendilerinin karar verebileceklerini söylediler. İhbarnamede neden şikayet ve dava açmayacağım ibaresinin bulunduğunu sorunca da çok konuştuğumu söyledi. Ben de hakkım olanı savunduğumu yasaları da kendime yetecek kadar bildiğimi söyledim. Her şey ayarlanmıştı ve ihbar da kıdem hakkı da verilecekti. Arkadaş da tartışmalar üzerine kendisinin de avukatıyla görüşmeden bir şeye imza atmayacağını söyledi ve biz tartışırken odadan ayrıldı. Sonra başka bir arkadaş daha işyerine ait her şeyi teslim etmiş bir şekilde içeri geldi. İhbarname üzerine yaptığımız tartışmanın ardından arkadaş da imza atmadan çıktı gitti. Biz de bir saat boyunca tartıştıktan sonra müdürünü çağırdı. Aynı şeyleri onunla da tartıştık ve yaptıklarının yasal olmadığını söyledim. Her şeye rağmen bir çıkış yapılacaksa ilk önce en son işe girenlerden başlamalarını söylemem havayı iyice gerdi. Ancak hiçbir şey yapamıyorlardı. Dışarı da çıkmıyordum. Böyle davranırsan başka yerde iş bulamazsın

demeleri üzerine “tehdit mi ediyorsunuz” dedim ve hakkımı aradığımı haksız yere işten çıkarılmayı kabul etmediğimi söyledim. 2 saatlik bir konuşmadan sonra odadan çıktım ve fabrikanın içerisinde dolaşabildiğim bütün bölümleri dolaştım. Arkadaşlara haksızlıklara boyun eğmemelerini, keyfi işten atılmaları olduğunu ve bunu kabul etmediğimi söyledim. Önüme geçen her işçiyle konuştuğum gibi patron vekili görünümünde olanlara da haksızlık yaptıklarını söyledim. Bunları arkadaşların yanında söylemem suçü üretim müdürüne atmalarını sağladı. Ben de herkesin gözü önünde üretim müdürünün odasına gittim. Odası fabrikanın içerisinde ve etrafı cam olduğu için rahattım, herkes bizi görebiliyordu. Gören her arkadaş konuşulanları tahmin ettiği gibi meraklanıyordu. Aynı tartışmaları bu sefer üretim müdürüyle daha sert bir şekilde yaptık. Güvenlik amirinin yanımızda olması bile birşey değiştirmiyordu. Ordan zorla çıkaramıyorlardı. Saat 18.00 olduğunda müdürler gitmek için hazırlanıyorlardı. Ben ise kalmak niyetindeydim. Müdürlerle olan konuşmam bittikten sonra 18.30'dan 20.00'ye kadar fabrikanın içerisinde dolaştım. Haksızlıklara kolayından teslim olmamak gerektiğini anlattım. Sonuçta saat 20.00 olduğunda kartımı basarak fabrikadan ertesi gün gelmek üzere ayrıldım.

Salı günü tekrar kendi vardiyama (16.00/23.00) gittim. Arkadaşlarla görüştim. Fabrika önünden ayrılmayacağımı söyledim. Müdürle görüşmek istediğimi söyledim. Ancak müdür olması gereken yerde değildi ve insan kaynaklarına çıktım. Tekrar beni görmeleri tedirgin olmalarına neden oldu ve güvenliği çağırıldılar. Sabah vardiyası çıkmak üzereydi. Yapılanların haksızlık olduğunu yüksek bir sesle söyleyerek çıkışa kadar geldik. Vardiya çıkışında olanları arkadaşlar da gördü. Servisler kalktıktan sonra resmi polis ekiplerine kavga var diye şikayet etmişler. Ancak haklılığım karşısında bir şey yapamadılar. Oradan ayrıldıktan sonra da fabrika içerisinde beni polislerin götürdüğü söylentisini yaymışlar. Çıkarılma sürecim bu şekilde gerçekleşmiş oldu.

- Direniş nasıl gidiyor ve önümüzdeki süreçte neler yapmayı düşünüyorsunuz?

-Direniş şu an için iyi gidiyor. İlk gün basın açıklamasıyla başlamamız iyi oldu. Direnişte olan işçilerle Senkromeç'in önünü doldurduk. Bu da Senkromeç patronunu iyice tedirgin etti. İlk gün ne yapacaklarını şaşırıyorlardı, ilk defa böyle bir durumla karşılaşıyorlardı. Şimdiye kadar da yüzlerce işçiyi sessiz sedasız çıkardılar. Şu an vardiya çıkışlarında arkadaşlarımız servislerin içerisinden zafer işaretleriyle, ıslıklarla geçiyorlar. Buradaki duruşumuz organize edilecek diğer işçileri de etkiliyor, özellikle vardiya çıkışlarında hava bizden yana esmeye başlıyor. Şu an direniş karşısında işveren de kendi tutumunu geliştirdi. Sorun alanları oluşturmaya başladı. Birincisi direnişten sonra müdürler fabrikayı dolaşarak artık kendileri çıkış yapmayacaklarını duyurmuşlar. Bundan kayanlık çıkmak isteyenler ihbar ve kıdem haklarıyla anlaşmalı olarak çıkıyorlar. Şimdiye kadar çıkan sayısı 100'e yaklaştı. Ancak bunların en fazla 30'u işveren tarafından çıkarıldı. Geri kalanı da kendi isteğiyle ayrıldı ve ayrılmaya da devam ediyor. Ağustos'un 10'undan itibaren fabrika yaklaşık 1 ay üretim yapmayacak. Bu çıkışlar ve direniş olmadan önce 10 gün olarak söylenmişti. Ancak şimdi bir aya yakın sürecek. Ben tabii bu sürede yine fabrikanın önünde olacağım. Bu hafta içerisinde patron maaşlara % 10 zam yaptı. Yine bu, çıkışlar ve direnişten önce en fazla % 5 olarak söyleniyordu. Bunun yanında patrona ait olan dövme taslaklarının üretildiği Ersan fabrikasının da 1 ay kapatıldığını öğrendik. Kısacası direniş önümüzdeki engellere rağmen iyi gidiyor. Patronlar artık şunu çok iyi görecekler, işçiler tek kişi de olsa işten çıkarılmayı kolayından kabul etmeyecekler.

- İzmir'de süren direnişlerle bağınız nasıl ve son olarak söylemek istedikleriniz neler?

Devam eden iki direniş var. Biri Çiğli'de Billur Tuz, diğeri Aliğa'da MICHA direnişi. Bu direnişlerle bağımız oldukça iyi. Basın açıklamalarına kitlesel katılımları da bunun bir göstergesi. Önemli olan da bundan sonrası. Direnişleri ortaklaştırıp, mücadeleyi büyütme sorumluluğu üzerimizde. Bunu başardığımızda patronlara iyi bir yanıt vermiş olacağız. Senkromeç direnişinin başarısına da bence buradan bakılabilir. Ben de kendi cephemden patron sömürüsüne karşı organize Senkromeç şahsında direniş ateşini Bilur Tuz ve MICHA direnişiyle birleştirmeye çalışarak örgütlülüğün olmazsa olmaz olduğunu tüm işçilere yaymaya çalışacağım. Talebim tek başına işe geri dönmekle sınırlı kalmayacak. Bu süreçte sermayenin birçok saldırısı var. Bu saldırılara direniş üzerinden yanıt verebilmenin uğraşısı içerisine girceğiz. Bunu da her şeyden önce Metal İşçileri Birliği üzerinden yapacağız.

Kızıl Bayrak / İzmir

Senkromeç direnişi patronlara korku salıyor!

İzmir Senkromeç fabrikasında keyfi işten atmalara karşı direnişe başlayan Muharrem Subaşı'nın fabrika önündeki bekleyişi devam ediyor.

Hafta boyunca direniş alanını ilerici ve devrimci güçlerin yanısıra çok sayıda işçi ziyaret etti.

Direnişin **4. gününde** servisler direniş alanı önüne getirilmedi. Düne kadar ürkek bir şekilde pankartlara ve dövzlere bakan Senkromeç işçileri servis içerisinde ıslıklarla zafer işaretlerine direnişi selamladılar.

08.30'da Billur Tuz direnişçilerinin kahvaltısı için erzaklarını paylaştı.

09.40'da Senkromeç direnişçisi ve destekçi güçler ile birlikte Billur Tuz direnişçilerine ziyaret gerçekleştirildi.

10.30'da OSB'den bir kadın işçi direniş alanını ziyaret etti.

12.00'de Çiğli İşçi Bülteni'nin dağıtımı gerçekleştirildi.

12.40'ta, Birleşik Metal'de örgütlü ZF Lemförder fabrikasından gelen işçilerle öğle yemeği yendi.

14.40 - 15.20 arasında ZF Lemförder fabrikasında çalışan işçilere vardiya değişiminde Çiğli İşçi Bülteni ulaştırıldı.

16.00 - 18.30 arındaysa Senkromeç'te vardiya değişimlerinde servislere binen işçilerden direnişe olumlu tepkilerin olduğu gözlemlendi.

Ayrıca organize çalışan işçilere **Metal İşçileri Birliği**'nin direnişle dayanışma ve desteğe çağırın bildirimleri direniş alanının önünde servisler durdurularak dağıtımı gerçekleştirildi.

5. günde Billur Tuz direnişçileri ziyaret edildi. Aynı şekilde 10.00'da Billur Tuz direnişçileri Senkromeç direniş alanını ziyaret ettiler.

Öğlen arasının başlamasıyla birlikte fabrikalara Çiğli İşçi Bülteni ve Metal İşçileri Birliği'nin bildirimlerinin dağıtımı gerçekleştirildi.

Saat 14.10'da Senkromeç patronu Erdiñ Sıraç'e

ait olan döküm taslaklarının üretildiği Ersan fabrikasında işten çıkarılan bir işçi direnişi ziyaret etti. Şu anda birçok işçinin ya yıllık izne ya da ücretsiz izne çıkarıldıklarını söyleyen işçi fabrikanın Ramazan Bayramı sonrasına kadar kapalı olacağını, izinlerin de fabrika çalışana kadar devam edeceğini bildirdi.

16.00 çıkışında iki vardiya işçileri ile üretim müdürü Bilal Badem yemekhanede toplantı yaptı. Toplantının sonucunda işçiler arasında ayırım yapılmaksızın %10'luk bir zam yapıldığı bilgisi verildi. 18.00 çıkışında diğer fabrikaların işçilerinin direnişe olan desteği coşkuyla sürdü.

6. günde Direnişçi Billur Tuz işçilerine gidilerek kısa süreliğine ziyaret gerçekleştirildi. Öğlen arasında Metal İşçileri Birliği'nin direnişle dayanışmaya çağırın bildirimleri dağıtıldı. Öğleden sonra DİP ziyaret gerçekleştirildi.

16.00 vardiyası çıkışında direniş alanına gelen, Senkromeç'te çalışan bazı işçilerle servisler kalkana kadar sohbet edildi.

İzmir Senkromeç direnişi pazar tatili nedeniyle verilen bir günlük aranın ardından 6 Ağustos sabahı **8. günde** vardiya girişiyle birlikte direniş alanına pankart ve dövizler asılarak düzenlendi. Gece vardiyası servisleri geçtikten sonra saat 09.00 gibi fabrikadan ihbar ve kıdem tazminatlarını almak koşuluyla işi bırakanlar olmaya başladı.

Çıkan işçilerle konuştuğumuzda ise patronun çıkan işçilerin sağına soluna bakmadan hemen organize eden ayrılmaları yönünde talimat verildiği söylendi. İşçiler, direniş alanına uğranılması halinde kıdem haklarının verilmeyeceğiyle tehdit edilmişler. Ancak buna rağmen bir kısım işçi direniş alanını ziyaret etti.

Direnişçi Billur Tuz işçileri ziyaret edildi. Gün boyu direniş alanı farklı sektörlerden işçiler tarafından ziyaret edildi. Mesaiye başlayan Çiğli Belediyesi işçileri direnişi ziyaret etti. Emekli olmuş DİSK üyesi kamyon şoförü ve eskiden belediyede çalışmış nakliye işçisi direnişi ziyaret etti. İşten çıkan ve çıkarılan eski Senkromeç işçileri de direniş alanını ziyaret ederek destekte bulundular.

16.00'da üretim müdürü Senkromeç işçilerini yemekhaneye toplayarak bir toplantı daha yaptı. Toplantıda işçilere soru sorma hakkının bile tanınmadığı öğrenildi.

18.00'de Mücadele Birliği direniş alanını ziyaret etti.

Kızıl Bayrak / İzmir

Selam olsun direniş bayrağını yükselten Senkromeç işçisine!

Merhaba sınıf kardeşim,

Bizler sömürüye, eşitsizliğe, yoksulluğa, baskılara karşı direnen sınıfın öncüleriyiz. Bizler sınıf bilinçli işçiler olarak bu sömürüye, eşitsizliğe karşı haklarımız ve geleceğimiz için boyun eğmek yerine direnme yolunu seçtik. Bizler biliyoruz ki, tarihimizde işçi sınıfı başkaldırmadığı, direnmediği sürece kaybetmeye mahkûmdur. Farklı sektörlerde olsak da aynı sömürü koşulları altında çalışıyor ve hemen hemen aynı gerekçelerle işten atılıyor. Sen İzmir'de Senkromeç fabrikası önünde direniştesin ben İstanbul'da Kiğili fabrikası önünde direnişteyim. Sektörlerimiz, şehirlerimiz farklı olsa da aynı bayrak altında sınıf düşmanlarına karşı direniyoruz. Türkiye'nin birçok yerinde bizim gibi tek kişilik direnişler artarak devam etmekte. Aslında bizler tek başımıza direnmiyoruz, sınıf kardeşlerimizle beraber omuz omuza bu direnişi büyütüyoruz. Senin de bu direnişte tek olmadığını bilmeni istiyoruz. Senin sesini buradaki sanayi havzalarında işçilere ve emekçilere ulaştırmayı bir görev bilerek hareket ediyorum. Senkromeç fabrikasında direniş zaferle sonuçlanana kadar senin sesini Kiğili'de, Hey Tekstil'de, Bedaş'ta, Texim Tekstil'de direnen işçilere taşıyacağım.

Senkromeç fabrikası önünde yaktığın direniş ateşini selamlıyorum.

Direnişçi Kiğili İşçisi

Öncü bir Bosch işçisi ile fabrikadaki gelişmeler ve 2012-2014 MESS Grup TİS süreci üzerine...

“İşçiler kazanmaya başladı!”

-Yeni bir TİS dönemi geliyor. Bosch işçileri olarak bu TİS sürecinden beklentileriniz nelerdir?

-Bosch işçileri olarak arkadaşlarla aramızda konuştuğumuz süreç içinde toplu bazı düşüncelerimiz var. Öncelikle, zaman içinde eriyen, yok denecek kadar az miktarlara düşen ücretler sorunumuz var. Tabii ki çalışan eski işçiler için süreç bu şekilde değil. Yeni işbaşı yapan arkadaşlar bütün sosyal hakların eklenmesiyle 980 TL civarında komik bir ücretle çalışıyorlar. Yani TİS'te öncelikle bu arkadaşların beklentilerine yanıt vermekte fayda var. Bu çerçevede yüzdeler zamdan önce en alt tabakada yeni işbaşı yapan arkadaşlarımızın iyileştirme alması konusunda hepimiz hemfikiriz. Kaldı ki bu aynı zamanda ortalama saat ücretlerinin de yükselmesi anlamına geliyor.

Onun dışında benim kafamdaki bir düşünce gece çalışma tazminatları konusu. Eğer dünya genelinden bahsediyorsak, Avrupa'ya örnek olmaktan bahsediyoruz ve belli noktalarda Avrupa'yı kendimize örnek alıyoruz. Belki sizin de dikkatinizden kaçmıştır ama benim takip ettiğim bir süreç vardı. Daha önce gece çalışmasının kanser yapma riski vardır diye Dünya Sağlık Örgütü'nün (WHO) bir açıklaması vardı. Ancak 2011'in Aralık ayının ikinci haftası WHO gece çalışmasının kanser yapma riski vardır ibaresini değiştirdi, kanser yapıyor şeklinde yayınladı. Tabii bu böyleyken gece çalışma tazminatlarının halen çok düşük seviyelerde olması bizim için büyük bir ayıptır. Çünkü değersiz olduğumuzun, işçi hayatının hiçbir değer taşımadığının bir kanıtıdır. Gece çalışma tazminatlarının düzenlenmesi benim için en önemli hususlardan birisidir.

Bir de 6 aylık enflasyon süreçlerinde yaşanan maddi kayıplarımız var. Çünkü biz 6 ay enflasyonu yaşıyoruz, 6 ay sonra yaşadığımız enflasyonu alıp tekrar dengeliyoruz. Arada eskiden verilen bir refah payı vardı. O refah payının olmaması, işçinin cebindeki paranın azalmasına sebep oluyor. Bu refah payının da TİS'te konuşulması gerektiğini düşünüyorum.

Bunları tabii ki ana konular olarak ele alabiliriz. Ama bireysel olarak fabrika bazında istek ve düşünce ileten çok arkadaşımız oldu. Kreş gibi, vardiya düzenlemeleri gibi, servis, giriş-çıkış saatleri, yemekler gibi, yağlı işlerde çalışanlarla ilgili maddelerin konulması, temizliğin maddelere bağlanması gibi. Çünkü şu an herhangi bir TİS kitapçığında yağlı işlerle, kirli işlerle uğraşanlarla tertemiz işlerde uğraşanların ikisi de aynı saatte paydos ediyor. Biri sadece üstünü değiştirip gidiyor, diğeri üstünü başını temizlemeye çalışıyor ama bunun için izin dahi alamıyor. Bunların maddelere girmesini isteyen arkadaşlar oldu. Yağlı işlerde uğraşanlar en azından 15 dk daha önce paydos etsin gibi. Süreç içinde farklı farklı düşüncelerini dile getirenler oldu. Tabii bunların hepsi Türkiye genelinde belli bir düzey oluşturmayacak. Bazı konular genel anlamda var, bazıları da ek maddeler olacak. Çünkü okuduğum kitapçıklarda fabrikalara özel düzenlemeler yapılabilir. Bunlar da dile

getirilir. Olup olmayacağını ise bizim birlik ve beraberliğimizin düzeyi gösterir.

-Genel taleplerin dışında sermaye hükümetinin kıdem tazminatını kaldırmak, esnek üretimi yaygınlaştırmak gibi hedefleri var. Bu saldırıların içine girilen TİS sürecini nasıl etkileyeceğini düşünüyorsunuz?

-TİS'te kıdem tazminatı ne kadar gündeme gelir, ne kadar etkili olur bilemiyorum. Çünkü konunun birinci dereceden muhatabı olan işçileri muhatap dışı bırakarak işverenlerle iktidar kendi aralarında bir karar alıp bunu dayatarak uygulamaya kalkıyorlar. Ama birinci mağdur işçilere danışılmıyor. Burada da büyük bir sessizlik var. A, B, C, hangi sendika olursa olsun daha gerçek manada bir eylem yapılmış değil. Sadece “Kıdem tazminatına dokunma!” gibi genel bir söylem var.

Şu an zaten yetkiler de halen verilmedi. Bakanlık tarafından özel olarak bekletiliyor. Daha önce 1 yıl daha geçerlidir gibi bir ibare koymuşlardı. Gerçi 82'den beri aynı şey. 82 Anayasası'ndan beri uygulanması gereken şey 2012'de niye uygulanmıyor o ayrı bir muamma. %1 olarak baraj alt komisyonla yollandı, o da kabul olmadı, ayrı bir muamma...

Ama sonuç itibari ile kıdem tazminatı, esnek çalışma, özellikle evden çağrılma (Adını değiştirmişler millet anlamasın diye. Evden çağrılma deyince insanlar diyor herhalde fazla mesaiye gidiyoruz. Hâlbuki evden çağrılma sen bugün git yarın gel demektir.)

Bunların hepsi konusunda arkadaşları mümkün olduğunca bilgilendirmeye çalışıyoruz. TİSlerde de bunu gündeme getirmeye çalışıyoruz. Eğer kıdem tazminatında bir değişiklik olursa TİS'i de birebir etkiler.

Yine yurtdışında kıdem tazminatının

olmadığından bahsediyorlar. O zaman sigorta diye bir olgu da yok yurtdışında. SSK diye bir olgu yok. Herkes kendi sigortasını kendisi yatırıyor. Hepsisi özel sigorta. Sen ücretimi bana aylık 7000 TL ver kıdem tazminatımı da verme o zaman. O zaman sigortamı da yapma çünkü ben özel sigortamı da yaparım.

Bizim ücretlerimiz bu kadar komik düzeylerdeyken bu konuların konuşulması bile mümkün olmayan şeylerdir. Benim bu konudaki yaklaşımım böyle. Arkadaşlar da genelde zaten böyle yaklaşıyor.

-Bosch işçileri olarak bundan birkaç ay öncesinde tarihsel bir adım attınız. Attığınız bu adım hem kendi geleceğiniz hem de sınıf hareketinin toplamı için oldukça önemli bir yerde duruyordu. Ve kuşkusuz bu adım içine girilen TİS sürecini de doğrudan etkileyecek. Sizce bu adım bu TİS sürecini nasıl etkileyecek?

-Ben Bosch'taki bu adımı sadece kendi geleceğimiz için değil, 32 yıllık hegemonyayı yıkabilmek için ve gerçekten de ilk defa böyle büyük bir lafi ediyorum, tarih kitaplarında adımın yazması için attım. Tarih kitaplarında yazacak yani. Bugün bu yaşananlar, bu yıl, sonraki yıl olmasa bile bundan 20-30 yıl sonra Bosch'ta yaşananlar, kişileri yazar yazmaz bilmem ama onun bir parçası olarak tarih kitaplarında işçilerin kaderini değiştirdi diye yazacak.

Şu anda bile bir şey başarmadık diyenlere, 300 TL promosyonlar ödendi. Bu bugüne kadar ödenmiyordu, neden ödendi. 4600 kişinin cebine şu anda 300 TL para girdi. Kimin sayesinde? Bizim sayemizde. Çünkü yine ödenmeyecekti bu olay olmasaydı. Tofaş'ta Türk Metal herkese 100 TL'lik kooperatif çeki dağıttı şirin görünebilmek için. Bu kimin sayesinde oldu? İşçi kazanmaya başladı. Çoğu kişi bunları daha göremiyor. Ama bunlar daha ilk

adımlar. 50 basamaklı, 100 basamaklı bir merdivenin ilk adımları. Biz yavaş yavaş emekleyerek yürümeye başladık. İnşallah önümüzdeki günlerde de koşacağız. Ben başaracağımıza inanıyorum.

Bosch düştüğü an bundan sonraki süreç daha ağır yaşanacak. Çünkü artık işçiler bazı şeylerin başarılabilirliğine, yapılabileceğine inanacak. İnanç, umut hepsi bir bütün şeklinde işçilerin önüne geldiği zaman aradaki farkı da fark edecekler. Kapitalizm mi, burjuva düzeni mi adı her nasıl nitelendiriliyorsa, Türkiye’de işçi sınıfının köle olmadığını, emeğinin arkasında durduğunu bu TİS’le birlikte görecekle. Çünkü ilk defa çok önemli bir TİS hazırlanacak. Farklı hazırlanacak. Türk Metal de buna farklı hazırlanacak. Çünkü artık o da farklı bir şey yapması gerektiğinin farkında. Ama MESS de diyor ki, “Ben vermeyeğim zaten, sen istediğini hazırla!”. “Kimse beklemesin!” diyor. Pevrul Kavlak’ın bir lafı var, “Geçen seferki gibi iyi bir sözleşme alamayacağız!” diyor. Bilmiyorum duyduunuz mu bu lafı? Geçen seferki o ihanetleri, o çifte bayramları çok iyi bir sözleşmemiş. O kadar iyi yapamayacaklarmış. Bu lafı da duymayanlar duysun.

-Türk Metal çetesinden istifa ederek o tarihsel adımı attığınız gündən beri sizlere dönük çok özel saldırılar var. Size dönük bu özel saldırıların yanında THY’de olduğu gibi grev yasakları da bir bütün olarak işçi sınıfının karşısında yeni bir engel olarak çıkartılıyor. Geride kalan süre zarfında bu açıdan yaşadıklarınızı ve düşüncelerinizi aktarabilir misiniz?

-Küçük düşürücü hareketler, Türk Metal sendikacısı tarafından kasten ve tahrik edici davranışlardı.

Bunun dışında çalışan bazı arkadaşlara yönelik işten çıkarma tehditleri, eşleri Türk Metal’in örgütlü olduğu yerlerde çalışan arkadaşların eşlerinin işten çıkartılacağına yönelik tehditler vb. bir sürü şey yaşandı içerde. Bizim binada bu süreç fazla olmadı. Birlik ve beraberliğimiz üst seviyede olduğu için bize bu şekilde davranmadılar. Ama diğer yerlerde, azınlıkta olduğumuz ya da %50 gibi olan yerlerde baskıyı fazlasıyla yaptılar. Kişileri korkutarak, işten atılacaksınız, liste hazırlandı, kara liste var, 400 kişi atılacak gibi laflarla, işten çıkartma yalanları ile insanları sürekli olarak korkuttular.

Grup başı arkadaşlarımızın üzerinden önlüklerini aldılar. 9 saat öncesinde takdir belgesi almış bir arkadaşımızın üzerinden 9 saat sonra önlüğünü aldılar. Hiç kimsenin yapamadığı bir işi yaptı bu arkadaş ve 9 saat sonra önlüğü alındı. Hem de hiçbir sebep, dayanak olmaksızın. Bunlar kişilerin gözlerini korkutmakla işçileri uzaklaştırmaya çalışmakta. Bu baskıları ise ancak toplu olarak hareket edebildiğimiz zaman aşabiliyoruz.

Fabrikanın genelinde artık kümeleşmeler meydana geldi. Bir taraf bu iş artık oldu diyor, diğer taraf imkânı yok olmadı diyor, diğer taraf korku içinde. Her yerde ayrı düşünceler hâkim. Bu süreç en çok çalışanların psikolojisini bozmuş durumda. Basit bir örnek vermek gerekirse, geçtiğimiz günlerde ramazan erzaklarının dağıtımı vardı. Rezalet bir organizasyonu vardı dağıtım yapan şirketin. Ben de arabadan inerek bağırdım. Şaypa’ya bağıryorum ama. Orada dağıtıma yardımcı olan görevli arkadaşlar yanıma geldiler, “Abi, başka bir sendika olsaydı daha mı iyi olacaktı?” diye sordular. Öyle bir psikoloji oluşmuş ki ağzını açtığı anda her şeyi sendikaya yormaya başladılar. Aslında bu da bir baskıdır. Ben orada Şaypa’ya bağıryorum, bunu Türk Metal’e algılıyorlar.

Umarım sonu güzel olur ama söyleyeceğim bir şey var. Tarih bugünleri yazacak. Öyle ya da böyle yazacak. Bu başarılı olsa da başarısız olsa da tarih bunu yazacak. Çünkü kimsenin yaptığı kimsenin

yanına kâr kalmaz.

Bosch yönetiminin buradaki en büyük hatası bukalemun gibi davranması oldu. Bir gün “Karışmıyorum!” dedi, ertesi gün “İstemiyorum!”. Ertesi gün geldi “Değişikliğin yanındayız gibi algılanmasın!” dedi. Türk Metal propagandası yapanlara hep çanak tuttu. Onlara yardımcı oldu. BU-4 binasının önünde dayak yiyen Bosch işçileri oldu. Ben o gün sabah 7’de arabayla keşif yaptım. Türk Metal dışarıdan adam yığılmıştı. Saldıran da onlardı, kavgayı başlatan da -onlardı. Ama kavganın sorumlusu olarak Birleşik Metal’i göstermeye kalktılar. “Dayak yiyenlerin içinde Bosch işçileri yoktu!” diye muazzam bir yalan söylediler. Gözümüzün içine baka baka yalan söylediler ve “Bize güvenin!” dediler. Yalan söylerken güvenmemizi beklediler.

Ben bu süreç içinde ne olursa olsun işimden ödün vermeden çalışmama devam ettim. Bundan sonra da aynı şekilde devam ederim. İşle ilgili bir sıkıntı yaratmam. Ama hakkım neyse söke söke alacağım gibi başkalarına da söke söke aldirtmasını da bilirim.

-Bugüne kadar Bosch işçileri olarak tamamen dışında olduğunuz sözleşme süreçleri yaşıyordunuz. Şimdi daha farklı bir sözleşme sürecine hazırlanıyorsunuz. Komitelerinizi kuruyorsunuz. Bosch işçisi bu yeni mücadele sürecine hazır mı?

- Daha tam değil. Atmak istiyor ama sırtında kambur olan bir insan düşünün. Yıllarca böyle yürümüş. Ameliyatla o kamburu alındıktan sonra o insan nasıl yürür? Kamburu alınsa bile hala yamuk bir şekilde yürümeye devam eder. Zaman içinde yavaş yavaş dikleşmeyi öğrenir.

Bosch işçisi bir şekilde o kamburu atacak ama dik yürümesi biraz daha zaman alacak. Çünkü insanlar hala daha tam olarak ne yaptığının bilincinde değil. Neyi karşısına aldığı, iktidarı, MESS’i, Türkiye’deki bütün sermaye sınıfını karşısına aldığı farkında değil, hep sendika değiştirdiğini sanıyor.

Aslında biz sendika değiştirmedik sadece. Ta Kenan Evren’in darbe yaptığı düzeni değiştirmeye başladık. Hani 80 darbesi ile ilgili davaya müdahil olmak isteyenler vardı ya. Ben gidip dilekçe vermeyi düşündüm. Çünkü onun zararını gören kişilerden birisi benim. Çalıştığım firmada 80 darbesine kadar Maden İş Sendikası varmış. İlk sözleşmesini Türk Metal 83’te imzalamış, 82’de yetkiyi almış. Hiçbir işçi kendi isteği ile geçmemiş, peşkeş çekilmiş. O zaman benim buna müdahil olma hakkım var. Çünkü ben buraya gelirken seçmedim onu, ordu seçti. Onun zararını da ben görüyorum işçi olarak. İşte,

arkadaşlar o düzeni bozduğumuzu daha tam olarak bilmiyorlar. 80’den gelen bir olay olduğunun farkında değiller. Bunu öğrenmeleri gerekiyor.

-Peki bu söylediklerinizi başarabilmek için neler yapmak gerekiyor? Bu çerçevede dışınızdaki sınıf bölüklerine ve halen Türk Metal’in hegemonyası altında bulunan metal işçilerine çağrınız nedir?

Türk Metal’in yetkili olduğu fabrikalarda çalışan arkadaşlara söyleyebileceğim tek bir şey var. Oralarda işçiler ve işçi görünümü kişiler var. İşçi görünümü kişiler işçilerin üzerinde bir asalak.

Türk Metal sadece günü kurtaracak hareketler yapar. Günü kurtaramıyorsa da işverenin tasarrufu der. Geleceklerini, yarınlarnı şekillendirmek isteyen kişiler şunu bilsinler ki bu Türk Metal’le olmaz. Çünkü Türk Metal üyelerinin ve çalışanların değil, hizmet ettiği işverenin geleceğinin ve onun sermayesinin nasıl büyüyeceği konusunda var olmuştur.

İşçilere söyleyeceğim yegâne şey, haklarını bilsinler, haklarının arkasında dursunlar. Kaybedeceklerini değil kazanacaklarını düşününler.

Ben Affleck’in “Şirket Adamları” diye bir filmi var. Çok güzel bir film. Bizim hayatımızda her şey işyeri değildir. En önemli olgulardan bir tanesi de, benim felsefem bu; ben bu dünyaya geldim, çalışmak için yaşamıyorum, yaşamak için çalışıyorum. Eğer yaşamak için çalışıyorsak yaşamımızı da en güzel şekilde idame ettirebileceğimiz şekilde çalışmamız lazım. Onun için de haklarımızı savunabileceğimiz bir ortam olması lazım. Türk Metal işverenin gayri meşru bir çocuğudur. Onunla da işçinin hiçbir geleceği olamaz.

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu Ağustos ayı toplantısı...

Değerlendirme ve sonuçlar

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu (MİB MYK) Ağustos ayı toplantısını gerçekleştirdi. Toplantıda çeşitli gündemler üzerine tartışmalar yürütüldü, sonuçlar çıkarıldı.

Gündemde şu başlıklar yer aldı:

- Suriye ve Kürt sorunu eksenli gelişmeler
- "Ulusal istihdam stratejisi" saldırısı
- TİS süreci
- Yerel direnişler
- Bülten

- Suriye ve Kürt sorunu eksenli gelişmeler:

1. Suriye'de emperyalistlerin kanlı egemenlik mücadelesi devam ediyor. Bu mücadelenin başını Suriye'ye egemen olmak isteyenlerle bu ülke üzerindeki egemenliklerinden olmak istemeyen emperyalistler çekiyor. Türkiye, Suudi Arabistan gibi ülkelerin işbirlikçi rejimleri de bu gerici mücadelede maşalık yapıyorlar. Daha altta ise "muhalifler" olarak kodlanan isyancı gruplar var. Kanlı bir boğazlaşma ve Suriye'nin yakılıp yıkılması biçiminde süren bu mücadelenin bedelini emekçi halk ödüyor. Suriye'deki savaşın taraflarını bu biçimde değerlendiren MYK, bu gerici egemenlik savaşı karşısında Suriye'nin emekçi halkıyla tam dayanışma içerisinde olduğunu duyururken, emperyalistlere ve işbirlikçilerine, onların gerici müdahalelerini durdurmak için mücadelenin önemine dikkat çekmektedir. Ayrıca bu mücadelenin en önemli görevinin bu haksız ve gerici savaşta suç ortağı olan sermaye iktidarına karşı mücadele olduğunun altını çizmektedir.

2. Suriye'ye yönelik emperyalist müdahaleyi ve maşalıklarını haklı göstermek için "halkın taleplerini hiç sayan zalime karşı" olduklarını ileri sürenlerin

maskesi, Batı Kürdistan halkının yaşadığı topraklarda inisiyatifi eline almasıyla düşmüştür. Öyle ki Suriye'de oluk oluk kan döken "Özgür Suriye Ordusu" adlı taşeronlarını himaye edenler, Kürt halkının bu inisiyatifini "terörizm" olarak damgalayarak tehditlere başvurdular. MYK Kürt halkının gösterdiği bu inisiyatifi tümüyle haklı ve meşru bir girişim olarak görmekte, aynı zamanda Türkiye'de de Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını savunmaktadır. MYK ayrıca emekçi halkların eşitlik ve özgürlük temelinde kardeşçe yaşayacağı bir Ortadoğu için emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarıyla ortak mücadelenin önemine dikkat çekmektedir.

Birlik bu çerçevede mücadeleyi ve dayanışmayı örmek sorumluluğuyla işçi sınıfını bilinçlendirmek, mücadeleye çekmek hedefiyle hareket edecektir.

- "Ulusal İstihdam Stratejisi" saldırısı:

1. "Ulusal İstihdam Stratejisi" adı altında oluşturulan saldırı programını hayata geçirmek üzere sermaye ve uşakları yoğun çaba sarfetmeye devam ediyorlar. Öyle ki şu sıralar kıdem tazminatı, özel istihdam büroları ve kiralık işçilik gibi uygulamalarla ilgili hazırlanan tasarılarını gündeme getiriyorlar. Böylelikle bir yandan işçi sınıfının nabzını ölçmeye çalışıyorlar, diğer yandan da sendika bürokratlarıyla pazarlık zemini oluşturmaya çalışıyorlar. İşçi sınıfını tümünden güvencesiz bırakıp atomlarına ayırıştıracak bu saldırıların gündeme getirilmesi kavga nedenidir. Fakat sendikaların koltuklarına oturan bürokrat takımı sermaye cephesinin bu salvalarına karşı esip gürlenmenin ötesine geçmemektedir. Oysa yapılması gereken

kararlı ve soluklu bir mücadeleyi örgütleyebilmektir. Bu bakımdan zerrece bir adım atmayanlar esasında bu kapsamlı ve ağır saldırıların da yolunu açmaktadırlar.

2. Bu temel gerçeklerin altını çizen MYK, mücadelenin sermaye cephesinin sözleri ve manevralarından bağımsız olarak büyütülmesi gerektiğine inanmaktadır. Bu düşünceyle bağlantılı olarak bir kez daha bu saldırı programı üzerindeki her türlü pazarlığı reddetmekte, işçi sınıfını da bu çizgide sermayeye, hükümetine ve sendikaları mesken tutmuş bürokrat takımına karşı mücadeleye çağırmaktadır.

3. MYK mücadeleyi örgütlemek hedefiyle, uyurma-aydınlatma çalışmalarına hız verecektir. Bu kapsamda bildiri, ozalit, stiker gibi araçlar hazırlanacak, konuyla ilgili toplantı ve söyleşiler düzenlenecektir. Ayrıca saldırılara karşı mücadeleyi tabandan büyütme hedefi ile fabrikalar/havza eksenli örgütlenme çalışmalarına hız verecektir. Beraberinde de eylemli mücadele kapsamında adımlar atacaktır.

- TİS süreci üzerine değerlendirme:

1. Sektörün en önemli gündemi olan MESS Grup TİS süreci konusunda değerlendirmelerde bulunan MYK öncelikle bu sürecin şu aşamada en temel sorununun "yetki gaspı" olduğunu belirtmektedir. Sermaye ve hükümeti yasalarla oynayarak, sendikaların da içerisine düşürüldüğü durumu bir olanağa dönüştürerek grev ve toplu sözleşme hakkını fiilen gaspetmiştir. Sadece metal işçileri değil şu durumda yüzbinlerce işçi, sendikalı olmalarına rağmen toplu sözleşme hakkını kullanamamaktadırlar. Bu açıkça bir büyük hak gaspıdır. İşçi sınıfının kan ve can bedeli mücadelelerle kazandığı haklar sermaye, hükümet ve koltuklarını koruma derdindeki sendika bürokratları tarafından yok edilmektedir.

İşte dolayısıyla işçi sınıfı ve özelde de metal işçilerinin TİS kapsamında bugün en önemli sorunu bu gaspa karşı tok ve militan bir yanıt vermektir. Bu haklara uzanan eller kırılmalıdır.

2. Bu kapsamda yürütülecek mücadelede üç temel yan gözetilmelidir:

İlk olarak, bu alabildiğine hoyrat saldırıya karşı alabildiğine net ve tok bir yanıt verilmelidir. Öyle ki eğer sermaye ve hükümet keyiflerince yasalarla oynayarak kanla kazanılmış temel bir hakkı gaspetmişse yanıt buna uygun olmalıdır. Göstermelik ve yasak savma türünden eylemler ne bu saldırıya karşı yeterli bir yanıt olur, ne de daha önemlisi işçi sınıfının mücadeleye katılımının önünü açar.

İkinci olarak bu mücadele barajın ne olacağı, sözleşme kapsamında kimlerin olacağı vb. gibi pazarlıkları tümüyle reddetmelidir. MYK gerici çıkarları ve icazetçi çizgileri nedeniyle bu pazarlıkçı çizgide bulunan sendika bürokratlarını kınamaktadır. Pazarlıksız biçimde işçi sınıfının sendikal hak ve özgürlüklerinin önündeki tüm engeller kaldırılmalı, lokavt yasaklanmalıdır. MYK işçi sınıfını yetki

gaspına karşı verilecek mücadeleyi bu temel talepler doğrultusunda geliştirmenin önemine dikkat çekmektedir.

Üçüncü olarak sermaye ve hükümetinin yasal mekanizmalara dayanarak yaptığı fiili gasp karşısında fiili-meşru mücadele yolu tutulmalıdır. Bu demektir ki haklarımızı yasaları beklemeden fiilen kullanmalıyız. Unutmamalıyız ki yasalar mücadelenin arkasından topallayarak gelir. Bunun için sendikalar yetkilerini hükümet ve sermayeden değil, işçi sınıfından-sınıf mücadelesinden alır. O nedenle haklı ve meşru taleplerimizi belirlemeli, MESS ve sermayenin karşısına çıkmalı ve bu haklarımızı söke söke alacak, grevi de içerecek bir mücadele yolundan ilerlemeliyiz. MYK metal işçilerini ve sendika yönetimlerini bu perspektifle hazırlanmaya ve buna uygun bir kararlılık göstermeye çağırılmaktadır.

MYK, tüm öncü işçileri ve Birlik bileşenlerini bu mücadele bilincini ve sürecini geliştirmek üzere inisiyatif almaya çağırılmaktadır. Bu kapsamda Birlik, bir yandan bu mücadele anlayışını işçi sınıfına ve sendikalara taşımak için uğraş verecek, diğer yandan da bu yolda gereklerini yapmak üzere kendi cephesinden çaba gösterecektir.

3. MYK ayrıca TİS süreciyle bağlantılı olarak MESS ve sendikalar cephesinden yaşanan gelişmeleri de ele almıştır. Gelişmelerin ortaya koyduğu tabloda gerek MESS ve Türk Metal cephesinden gerekse de Birleşik Metal cephesinden, -elbette farklı amaç ve biçimlerde- sürece yönelik beklentilerin önüne geçmeye yönelik söylem ve tutumlar görülmektedir. Bu tutumların ortak noktası metal işçilerini TİS sürecinden ve mücadelesinden uzak tutmaya hizmet etmeleridir. Bu nedenle öncü işçiler ve Birlik bu gericiliğin aksine hak kazanmak kadar onları korumanın da yegane yolunun mücadeleden geçtiği bilincini geliştirmelidir. Zorluklar ne olursa olsun işçi sınıfı birleştiği, fiili-meşru mücadele yolundan yürüdükçe kazanacaktır.

4. MYK TİS çalışmalarını da gözden geçirmiştir. Taslaklar, TİS kurulları, komisyonları vb. yönleriyle çalışma değerlendirilmiştir. Tüm bu bakımlardan sürece etkin katılım ve örgütlülüklerin geliştirilmesi yönündeki ısrarın korunmasının önemine değinilmiştir. İşlevsel bir araç olduğu görülen TİS broşürünün daha yaygın biçimde kullanılması için yeni bir baskısının yapılması, internet sitesi için çalışmaların hızlandırılması, röportajların tüm yerellerden sürdürülmesi, çeşitli araçların(stiker, anket) hazırlanması kararlaştırılmıştır.

- Yerel direnişler:

İşçi sınıfı birleşik mücadele bakımından büyük bir zorlanma yaşarken yerel direnişler yaza rağmen ciddi bir hareketlilik halinde olmaya devam ediyor. Birlik'in de bazılarında taraf olduğu bu direnişlerle sınıf dayanışmasını yükseltmek temel bir görevdir. MYK bu bilinçle Senkromeç, FCMP TR Metal, MICHA, Billur Tuz, Kıgılı, Hey Tekstil ve daha adını saymadığımız birçok fabrikada direnen sınıf kardeşlerini selamlamaktadır.

- Bülten:

MYK yaz döneminde fabrikalarda yıllık izinlerin uygulanmasına rağmen Metal İşçileri Bülteni'nin Ağustos sayısının çıkarılmasını kararlaştırmış ve bir planlama yapmıştır.

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu

8 Ağustos 2012

“Elimizden geleni yapacağız”

Hey Tekstil direnişçisi Zeki Güngör, direnişin geldiği aşamayı ve hedeflerini gazetemizle paylaştı.

- Tüm bu olumsuzluklara rağmen direnmeye devam ediyorsunuz. Son olarak da yanınızda bulunan siyasi partinin kampına katılan komiteye eleştirilerinizi kamuoyuyla paylaştınız. Bu süreci nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Direnişimizin 6. ayı geride kaldı. Bizim ayrılan arkadaşlarımız oldu. Komite ve yanımızda bulunan kurum 156. günde direnişi bıraktılar. Siyasi kurum herhangi bir açıklama yapmadı, komite de Ramazan'dan ve insanların artık gücünün kalmadığından dolayı direnişi bırakacaklarını açıkladı. Bu arkadaşlarla beraber, arkadaşlarımızın çoğu direnişi bıraktı. 8 arkadaşımızla direnişe devam etme kararı aldık. Ve direnişimizi onlardan sonra da devam ettiriyoruz. Bundan sonraki eylemlerimizde direnişi bırakan yanımızdaki kurum ve komitedeki arkadaşların tercihleri kendi tercihleridir. Gitmelerine de kimse kimseyi zorla tutmaz. Ama hak olarak kendi haklarını bırakıp gitmişlerdir. O yüzden kimseyi eleştirsek de eleştirmesek de en çok zararı kendilerine vermişlerdir. Siyasi kurum da herhangi bir açıklama yapmadan ve aldığı bir direnişi iyi bir şekilde sonuçlandırmadan bırakıp gittiği için zararı yine kendinedir. Biz kararlıyız. Biz kendi haklarımız için mücadele ediyoruz ve direnişimizi iyi bir şekilde sonlandırmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız.

- Direnişiniz kritik bir aşamaya geldi. Bundan sonraki süreç için planlarınız nelerdir?

- Direnişimizi kararlılıkla sürdüreceğiz ve bunu iyi bir şekilde sonlandırmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Bundan sonraki eylemlerimiz çoğunlukla daha kendi imkânlarımız içinde ama patronlarımıza yönelik olacak. Bize destek vermeleri için de bütün kurumlardan destek bekliyoruz. Ekonomik, maddi ve manevi her konuda desteğe ihtiyacımız var. Çünkü biz uzun süredir

burada çalışmadan direnişimizi sürdürüyoruz. Onun için de desteğe ihtiyacımız var.

- Pek çok yerde direnişler patlak veriyor. Ortak mücadele imkânları ile ilgili düşünceleriniz nelerdir?

- Biz, ilk önce kendi direnişimizi iyi bir şekilde sonlandırmak için çaba gösteriyoruz, göstermeye devam edeceğiz. Tabi ki bundan sonraki süreçte işyerlerinde daha çok direnişler olacak. İşçi sınıfı eğer başkaldırmazsa, hakkını savunmazsa daha çok hak gasplarına maruz kalacak. O yüzden işçi sınıfının ilk başta bilinçlenmesi lazım ve birbirine destek olması lazım. Yani bugün bana yapılmışsa, yarın başka bir arkadaşına yapılacak ve işçi sınıfının “bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın” tavrından vazgeçip bir an önce kendi haklarını savunması ve direnişlere de, direnişte olan işyerlerine destek vermeleri gerekiyor. Bugün bunu yapmazlarsa, yarın kendi başlarına da geleceğinden emin olsunlar. Onun için de beraber mücadele edip direnişleri bir araya getirip güç toplamak lazım. Yoksa kendi başımıza başarılı olma şansımız çok az. O yüzden de beraber mücadele etmemiz gerekiyor.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

“Söylenenler eyleme dönüşmeli”

Petrol-İş Sendikası Gebze Şubesi'nde örgütlü Süperplas ve Emplas fabrikalarının temsilcilerine kıdem tazminatının fona devredilmesi üzerine ne düşündüklerini sorduk...

Süperplas İşyeri Baştemsilcisi Ramazan Ataş: Kıdem tazminatı sınıfın son kalesi. Emeklilik yaşı büyütüldüğü zaman olduğu gibi süslenerek yalanlar anlatılıyor. Oysa alacağımız kıdem tazminatı yarıya düşecek ve vergilendirilecek. Türk-İş'in kıdem tazminatı ile ilgili yasa geçerse greve çıkarız diye kararı var. Ne gerekiyorsa yapılmalı. İş durdurma vb her türlü eylem yapılmalı. Sonuna kadar karşısında duracağız.

Süperplas İşyeri 2. Temsilcisi Erdoğan Oran: Tek kalan dayanak kıdem tazminatı. Bu konuda tüm çalışanlar olarak, hatta emekliler de katılmalı, hakkımız için mücadele etmeliyiz. Çocuklarımız mağdur olmasın diye birlik ve beraberlik içinde olmalıyız. Taviz verilmemeli. Kesinlikle ve kesinlikle bu yasa geçmemeli. Söylenenler eyleme dönüşmeli, sadece söz olarak kalmamalı.

Emplas İşyeri Temsilcisi Erdem Bolat: Ortada büyük bir aldatmaca var. Alınacak tazminat yarıya inecek, 1000 TL alınacağı yerde 400-500 TL ancak alınabilecek. İndikten sonra fona devredilecek, özel sektör fonu olacak. Bu saldırı örgütlü yerleri bitirecek. Eski işçiler tazminat verilir yollanacak onun yerine yeni işçi alınacak. Bana sorarsanız sendikalar açısından tam bir hazırlık yok. Eylem sırası gelince dağınıklık yaşanıyor. Sendikanın verdiği grev kararının uygulanacağından şüphe duyuyorum. Sınıfsal bakmak lazım. Herhangi bir sendikanın broşür veya ona benzer bir şey hazırladığını görmedim. DİSK'in veya Türk-İş'in bilgilendirme çalışması yok.

Emplas İşyeri Baştemsilcisi Mustafa Tokul: 1936'da kazanılmış bir hak. Elimizde kalan en büyük hak. İşçiler için bu konu muallakta. Bizler de internet vb. yollarla araştırdıklarımızı işyerlerinde kendi çabamızla anlatıyoruz. Bence sendikalar yeteri kadar dikkate almıyor.

Kızıl Bayrak / Gebze

Direnışteki MICHA işçileriyle sınıf dayanışmasını yükseltelim!

Aliğa Organize Sanayi Bölgesi'nde (ALOSB) kurulu bulunan ve yüksek gerilim elektrik direkleri üreten yabancı ortaklı MICHA'da işçiler Türk Metal Sendikası'na üye oldukları için **işten çıkartıldılar** ve ardından **direnışe geçtiler**.

300 işçinin çalıştığı fabrikada işçiler, düşük ücrete ve çalışma koşullarına karşı Türk Metal Sendikası'nda örgütlenerek, yetki için yeterli sayıya ulaşmış ve başvuru 9 Mayıs 2012'de gerçekleşmişti. Bunun üzerine 11 Mayıs günü sendikalı işçilerden 124'ü patron tarafından, 'üretim düşüklüğü' bahane edilerek işten çıkarıldı.

Toplu tensikata ve sendikayı tasfiye çabasına karşı **işçilerin yanıtı ise direniş bayrağını yükseltmek oldu**. 11 Mayıs'tan beri işçiler, MICHA önünde kurdukları çadırda asalak patronun ve kolluk güçlerinin tüm saldırılarına karşı direnişlerini sürdürüyorlar. Jandarma ablukasına, patronun tehditlerine ve son olarak direniş alanına asit dökülmesi gibi saldırılara rağmen işçiler direniş sendika haklarını elde edinceye kadar sürdürmekte kararlı olduklarını ifade ediyorlar.

Önümüzdeki günlerde **3. ayını dolduracak olan direniş**, işçilerin tüm kararlılığına ve direniş azmine rağmen ne yazık ki halen, İzmir kamuoyundan **hak ettiği desteği bulabilmiş değil**. Direniş gerek İzmir'in ilerici ve devrimci kamuoyu tarafından, gerekse sendikal güçler tarafından büyük ölçüde yalnız bırakılmakta ve **görmezden gelinmektedir**. Direnişin başlangıcında kısmen, özellikle de Aliğa çevresindeki güçlerden, sınırlı da olsa anlamlı bir destek sunulmasına rağmen bu destek hızla geri çekilmiş ve direniş kendi kaderine terk edilmiştir.

İlgisizliğin gerekçelerinden biri işçilerin Türk Metal Sendikası'nda örgütlü olması ve bu sendikanın kirli geçmişidir. Ancak bu hiçbir biçimde bir **direnışı yalnız bırakmanın ya da göz ardı etmenin gerekçesi olamaz**. **Direnışler sendikalara ya da sendikal bürokrasiye değil herşeyden önce sınıfın bir bölümüne, buradan ise genel planda sınıf mücadelesinin tamamına aittir**.

Direnışe vesile olan sorun bugün ağırlıklı olarak sendikalaşma -ya da sendikasılaştırma- olduğu için gerek sol güçlerde gerekse sendikalarda böyle **çarpık bir algı oluşmakta**, sendikaların yasakçı tutumlarının da etkisiyle direnişler adeta **sendikaların vesayetinde olarak algılanabilmektedir**. Oysa ki her direniş öncü bir sınıf bölümünün sendika ya da bir başka örgütlenme bünyesinde bir soruna ya da saldırıya karşı gösterdiği tepkidir. Bu tepki sınıf dayanışması ve ilerici müdahaleler ile kendi sınırlarını aşabilir ya da dar sınırlarda kalarak sönmünebilir. Burada ilerici ve devrimci güçlerin müdahalesi ve direniş **sahip çıkması** kritik bir rol oynamaktadır.

Yeri gelmişken ilerici ve muhalif görünen, bu

vesileyle de sol güçlerden destek alan **kimi sendikaların** öncülük ettiği direnişlerde yine devrimcilere karşı ne gibi **yasakçı tutumlar alındığı**, işçilerin aynı vesayet ile engellendiği ve **devrimcilere karşı kıskırtıldığı** bilinmektedir. **MICHA direnişçileri**, bugüne kadarki tutum ve pratikleriyle her türlü **desteğe ve dayanışmaya açık olduklarını ortaya koymuşlardır**.

Bugün özellikle sol hareketin sınıf hareketine ve direnişlere karşı ilgisizliği bilinmektedir. Genelde bu ilgisizlik direnişler bir biçimde kendi sınırlarını aşıp ülke gündemine oturana kadar sürmekte, ancak o zaman ise abartılı bir ilgiye konu olabilmektedir. Bunun dışında ise kimi zaman özgün sorunlar, kimi zaman ise *direnışı beğenmemek* biçiminde gerekçelerle ilgisizlik teorize edilmektedir. MICHA'da da yaşanan da asıl olarak budur.

Sendikal hareketin suskunluğu için de aynı hatırlatmayı yapmak esas yönünden doğrudur. Burada ek olarak sendikal hareket içerisindeki bölünmenin sınıfın direnişlerine kesinlikle yansıtılmayacağına, bunu yapmanın açıkça sınıfa arkasını dönerek subjektivizme sürüklenmek olduğunun vurgulanması gerekir. Kuşkusuz ki kimi sendikalar, üstelik de ilerici kaygılarla muhalif bir tutum takınarak farklı sendikal anlayışları mahkum edebilirler. Ancak bu sendikal kaygılar, herşeyden önce sınıf bölüklerinin direnişlerini ileri çekmek için kullanılmalı ve özellikle de anlayışı beğenilmeyen ve eleştirilen sendikaların etkisindeki direnişlere bir müdahaleye dönüştürebilmelidir. Aksi halde **"bu direniş senin, bu direniş benim" denilerek sınıf hareketi daha baştan parçalara ayrılır**.

Son olarak direniş destekteki bu **zayıflığın önel yönlerine** de işaret etmek gerekmektedir. Kuşkusuz ki direnişin sesinin duyulmamasında ve bununla ilişkili olarak gündemleştirilememesinde MICHA işçilerinin de sorumluluğu vardır. Direniş kararlılıkla sürmesine rağmen belli bir **ataleti kıramamış ve direnişin sesini** Aliğa ve İzmir'in merkezine **taşıyamamıştır**. Bunun kırılması, direniş desteğinin artmasında önemli bir rol oynayacaktır. **Ancak bu eksiklik hiçbir biçimde sendikaların ve sol hareketin ilgisizliğinin gerekçesi yapılamaz ve direniş yalnız bırakmayı meşrulaştıramaz**. Tersinden direniş gösterilecek her destek ve dayanışma, işçilerin bu ataleti kırması için de önemli bir etki yaratacaktır.

Bizler sınıf devrimcileri olarak MICHA direnişinin esas olarak MICHA işçilerinin direniş olduğunu ve destek beklediğini bir kez daha hatırlatıyoruz. Direnişin yalnızlıktan kurtulması ilk önce işçilerin taleplerinin gündeme taşınması, Billur Tuz ve Senkromaç direnişçileriyle bağların güçlendirilmesi ile mümkün olacaktır. Bu açıdan hem MICHA işçilerinin bu anlamda çabası hem de sendikal ve sol hareketin direniş ilgisini yoğunlaştırılmalıdır.

Buradan başta Aliğa ve İzmir'de olmak üzere tüm ilerici ve devrimci kamuoyunu, sendikal güçleri, duyarlı işçi ve emekçileri MICHA'da direnen işçilere sahip çıkmaya, direniş maddi manevi her tür desteği sunmaya çağırıyoruz.

İzmir Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

8 Ağustos 2012

Kiğili'da blokaj eylemi!

Kiğili'da işten atma saldırısına karşı başlattığı direnişini sürdüren Didem Sorhun, Kiğili mağazalarında blokaj eylemlerine başladı. Sorhun ve destekçi güçler, 4 Ağustos günü Bakırköy Carousel Alışveriş merkezi içerisindeki Kiğili mağazasında eylem yaptı.

Kiğili mağazasının önünde Sefaköy İşçi Kültür Evi çalışanları ile "Kiğili'da baskıya, tehdide, sömürüye, işten atmalara son! İşimi geri istiyorum! Direnişçi Kiğili İşçisi" pankartı açan Kiğili direnişçisi daha basın açıklaması başlamadan özel güvenliklerin müdahalesi ile karşılaştı. Yaşanan arbedede bir Kültür Evi çalışanının, aldığı darbeler nedeniyle burnu kanarken, Kiğili direnişçisi ve Kültür Evi çalışanları da darp edildiler.

Güvenliklerin saldırılarına kararlılıkla karşı koyan Kiğili direnişçisi ve Kültür Evi çalışanları sloganlar ve ajitasyon konuşmalarıyla hem güvenliklerin saldırısını teşhir ettiler hem de Kiğili direnişine destek olmaya çağırıldılar. Ayrıca Kiğili direnişini anlatan bildirilerin dağıtımı da gerçekleştirildi. Alışveriş merkezindeki pek çok kişi de alkışlarıyla eyleme destek verdiklerini gösterdi.

Alışveriş merkezi içerisinde yapılan teşhirin ardından da alışveriş merkezi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Pek çok işçi ve emekçi hem söylemleri hem de alkışları ile destek verdi. Ajitasyon konuşmalarının ardından da Kiğili direnişçisi basın açıklamasını gerçekleştirdi. Kiğili direnişçisi işten atılma sürecini aktardıktan sonra "Direnişimin 13. günü geride kaldı. Bu süreçte Abdullah Kiğili'nin direnişten ne kadar korktuğunu gördük. Normalde bir dakikanın hesabını yapan Kiğili patronu 27 Temmuz'da olduğu gibi 3 Ağustos'ta da işçilerin basın açıklamasına katılmalarını engelledi. 27 Temmuz'da fabrikayı 2 saat önce paydos ettiren Kiğili patronu 3 Ağustos'ta da fabrikayı bir gün önce senelik izne çıkarttı. Tüm bunlar Kiğili patronunun işçiler karşısında korkusunun ne kadar büyük olduğunu gösteriyor. Ben de Kiğili direnişçisi olarak hakkımı alana kadar Kiğili patronunun korkusunu büyütmeye devam edeceğim. "Kiğili'da baskıya, tehdide, sömürüye, işten atmalara son! İşimi geri istiyorum!" talebi ile direnişimi kazanana kadar sürdüreceğim." diyerek basın açıklamasını bitirdi.

Basın açıklamasının ardından tüm işçiler, emekçiler Kiğili direnişine destek olmaya ve Kiğili ürünlerini boykot etmeye çağırıldı. Açıklama Kiğili direnişçisinin bundan sonra da eylemlerini sürdüreceğini açıklaması ile bitirildi.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

“Eğitim ve sağlıkta neo-liberal dönüşümler”

İzmir BDSP'nin yaz boyunca sürdüreceği sınıf seminerlerinin beşincisi “Eğitim ve sağlıkta neo-liberal dönüşümler” başlığıyla 5 Ağustos Pazar günü saat 17.00'de Çiğli Pir Sultan Abdal Derneği'nde gerçekleştirildi.

Eğitim-Sen ve SES temsilcilerinin gerçekleştirdiği seminerde ilk olarak Eğitim-Sen temsilcisi söz aldı.

“4+4+4 eğitimin metalaşmasının doruk noktasıdır!”

Eğitimin paralı hale getirilmesi süreçlerini tarihselliği içinde anlatan temsilci, son dönem gündemi işgal eden 4+4+4 sürecinin eğitimin metalaşma sürecinin doruk noktası olduğunu ve eğitimin tamamen piyasaya peşkeş çekildiğini ifade etti.

Sunumunu güncel örnekler ile çeşitlendiren temsilci, neo-liberalizmin ne olduğunu anlatarak sunumuna devam etti. Neo-liberalizmin en büyük gücünü kitlelerin beynini manipüle etme yeteneğinden aldığını ifade eden temsilci 25. Kare örneğini vererek sistemin daha küçücük yaşlardan itibaren medyası, okulu vb. ideolojik aygıtları ile sistemin ideolojisini kitlelerin bilinçaltına nasıl empoze ettiğini anlattı.

Son dönem çok fazla gündeme gelmeyen “Eğitim Kampüsleri” ve “Okullar Hayat Olsun” projelerini detaylıca aktaran Eğitim Sen temsilcisi, eğitimin ticarileştirilmesi ve sermayeye peşkeş çekilmesi açısından bu iki projenin rolünü vurguladı.

Sonuç kısmında “ne yapmalı” sorusunu soran temsilci, mahallede, üniversitede, sokakta, fabrikada tüm bu saldırıların arkasında hangi sınıfın olduğunu ve bunu uygulayan devletin kimin çıkarlarının temsilcisi olduğu bilinmesini vurgulayarak sınıfa karşı sınıf mücadelesi verilmesi gerektiğini ifade etti.

Ardından neo-liberalizmin ne olduğunu oldukça açıklayıcı bir şekilde anlatan bir deney-kısa film gösterimi yapılarak sunum sona erdi.

“Kopara kopara alınan her şey haklı!”

Eğitimin ardından sağlıkta dönüşümü anlatmak üzere SES temsilcisi söz aldı.

5 Ağustos 2012 / İzmir

İşçi sınıfının kopara kopara aldığı her şeyin “hak”kını olduğunu ve tersinden mücadele ile kazanamadığı hiçbir şeyin “hak”kını olmadığını vurgulayan temsilci kendinden menkul, işçi sınıfı ve bujuvazinin dışında bir kamu olmadığını kamu denilenin egemen sınıf devletinin tanımlanmış alanı olduğunu ifade ederek her türlü sosyal devlet teorilerine karşı cepheden işçi sınıfının iktidar perspektifi ile hareket edilmesi ve tüm alanlara yönelik politikanın bu bütünlük içerisinde verilmesi gerektiğini ifade etti.

Amerika'daki sınıf mücadelesinin Avrupa'dakinden farklı olarak, nicel açıdan güçlü olmakla birlikte siyahi-beyaz ayrımı üzerinden sınıfın bölünmesinin önüne geçilecek doğru politikaların hayata geçirilememesi sonucu sağlık hizmetlerini burjuvaziden koparıp alamadığını belirtti. Bunun yanında Amerikan işçi sınıfının bilincinin bu bakımdan daha berrak olduğunu ve “sağlık hakları” gibi söylemler kullanmadığını ifade etti.

Amerika'daki işçi sınıfının mücadelesinin burjuvazi tarafından bilinçli olarak ırk temelli parçalandığını ve tam olarak olmasa da Türkiye'deki sınıf hareketinin de bugün için benzer sıkıntılar yaşadığını belirten SES temsilcisi, buna dair politikaların önemini vurgulayarak sunumunu sonlandırdı.

Seminer soru-cevap kısmının ardından, 17 Ağustos'taki Devlet-Sınıf-Iktidar adlı seminere ve Senkromeç'teki direnişe desteğe çağrı ile

Gerici saldırılara Esenyurt'tan yanıt

Son dönemde tırmanan faşist-gerici saldırılara Esenyurt'ta düzenlenen eylemle yanıt verildi.

Esenyurt BDSP “Malatya Sivas olmayacak! Faşizme karşı eşitlik ve kardeşlik için yürüyoruz” şiarıyla Esenyurt Depo'da bir eylem gerçekleştirdi. “Malatya Sivas olmayacak” ve “Pir Sultan'dan Madımak'a asan da, yakan da, aklayan da devlettir!/BDSP” şiarlı pankart ve kızıl bayraklarla yapılan yürüyüş boyunca sloganlar ve protesto alkışları hiç dinmedi.

Son dönemde artar ırkçı/faşist/gerici saldırganlığın teşhir edildiği ve devletin oyununu bozma çağrısının yükseltildiği açıklama şu sözlerle sona erdi: “Baskılara son vermek bu bozuk düzene karşı işçi sınıfının kızıl bayrağı altında birleşmekten geçiyor. İrkçi şovenizmin ve dinsel gericiliğin biricik panzehiri kapitalist sömürü düzenine karşı yürütülecek devrimci sınıf mücadelesidir. Bu nedenle bugün ‘işçilerin birliği, halkların kardeşliği’ şiarını yükseltmek her zamankine göre çok daha özel bir anlam taşımaktadır. Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak Türk-Kürt, Alevi-Sünni hangi kesimden olursa olsun, tüm işçi ve emekçileri devrim saflarında birleşmeye, örgütlenmeye; eşit, özgür ve kardeşçe yaşayabileceğimiz bir dünya için, sosyalizm için mücadele etmeye çağırıyoruz.”

Eylem, öfke ve karalılıkla atılan sloganların ardından yumruklar sıkılı olarak hep bir ağızdan okunan Gündoğdu marşı ile sonlandırıldı.

Eylem dağılırken **Kızıl Bayrak** gazetesi işçi emekçilere ulaştırıldı.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

BDSP'den saldırılara karşı eylem!

4 Temmuz günü Demokrasi Caddesi'ndeki Üçler Market önünden başlayan yürüyüşte “Grev yasağı, TİS gaspı, özel istihdam büroları...Kıdem tazminatı gaspı!/ Sermayenin saldırılarına karşı işgal, grev, direniş/ BDSP” yazılı pankart taşındı.

Eylemde yapılan açıklamada, sermaye sınıfının ve AKP iktidarının dışarda kardeş halklara dönük savaş çıkartkanlığı yaptığı, içerde ise Kürtlere, Alevilere ve sınıfa dönük çok yönlü saldırı politikaları yürüttüğü söylendi. Sosyal-demokratik hak gasplarına, gericiğe, faşizme, emperyalizme karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği için mücadele edilmesi gerektiği vurgulandı. Sermaye basınının, saldırıların üzerini örtmek ve işçi ve emekçilerin mücadele etmesinin önüne geçmek için söylediği yalanlar teşhir edilerek, işçi sınıfının bugüne kadarki kazanımlarının sermayeye peşkeş çekilmek istendiği söylendi. Ayrıca, grev, TİS ve kıdem tazminatı gibi hakların korunması için işçi sınıfının militan mücadele etmesi gerektiği ifade edildi. Açıklama, geleceksiz ve güvencesiz yaşamaya karşı çıkmak için tüm ilerici-devrimci güçleri, işçi ve emekçileri sokağa, eyleme, mücadeleye çağırarak sonlandırıldı.

BDSP adına okunan açıklamanın ardından Birleşik Metal-İş 1 No'lu Şube Penta İşyeri 2. Temsilcisi söz aldı. Konuşmada, sendikalar cephesinden hiçbir hazırlığın yapılmadığı, yazılı açıklamaların ötesine geçilmediği söylendi. En önemli görevin ilerici-öncü güçlere düştüğü ifade edilerek tüm sendikalara genel grev hazırlığı için seferber olma çağrısı yapıldı.

Eyleme Genel-İş Anadolu Yakası 1 No'lu Şube ve ODAK da destek verdi.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Tuzla'da sınıf çalışması

Metal İşçileri Birliği'nin 2012-2014 Grup TİS sürecine yönelik hazırladığı “MESS grup toplu sözleşmesi ve görevlerimiz” broşürü MESS üyesi fabrikalara dağıtımını yapıyor.

İstanbul Anadolu Yakası'ndaki fabrika dağıtımlarında birçok işçinin sözleşme sürecinden haberi olmadığı gözlemleniyor. Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlü Isuzu fabrikası ile Türk Metal'de örgütlü olan ve sendikaların yetkisinin olmadığı Assan fabrikasına TİS broşürü dağıtıldı.

Tersane İşçileri Bülteni ROTA da iş çıkış saatinde **Dearsan** Tersanesi'nde çalışan işçilere ulaştırıldı. İşçilerin yoğun ilgi gösterdiği dağıtımda, sorunlara karşı birlik çalışmalarını güçlendirmek gerekliliği üzerine sohbetler gerçekleştirildi.

Tuzla İşçi Bülteni'nin ise işçilerin servis geçiş güzergahı ile **Güzelyalı Köprüsü** ve **Adöksan** fabrikasının çıkışında dağıtımını gerçekleştirildi. İşçiler sermayenin saldırılarına karşı mücadeleye çağırıldı.

Kızıl Bayrak / Tuzla

TKİP, işçi sınıfı ve emekçilerle halkların boğazlanmasına karşı

“Savaş, anti-emperyalist mücadele ve Partimizin programı” başlıklı konferansın giriş bölümünü TKİP’nin Suriye ve Ortadoğu’da yaşanan güncel gelişmeler doğrultusunda yaptığı 3 Ağustos 2012 tarihli açıklama ile birlikte okurlarımıza tekrar sunuyoruz. Okurlarımız ilgili konferansın toplamını www.tkip.org sitesinden ve Eksen Yayıncılık’tan çıkan “Dünya Ortadoğu ve Türkiye, H. Fırat” kitabından inceleyebilir.

Kızıl Bayrak

Emperyalizmin savaş ilanı

11 Eylül saldırısının ardından ABD emperyalizmi ve onun liderliğini yaptığı emperyalist NATO bloku, dünya halklarına ve “terörizm” ortak sıfatı ile damgaladıkları tüm devrimci ve sistem karşıtı güçlere açıkça savaş ilan ettiler. ABD’li emperyalist şefler bunun uzun süreli, acımasız ve kesin sonuç alıcı bir savaş olacağını, o günden bugüne döne döne tekrarladılar. ABD başkanı, ilan edilen savaşa on yıllık bir süre biçti ve ilk hedef olarak seçilen Afganistan’a karşı yürütülecek savaşı “21. yüzyılın ilk savaşı” olarak tanımladı. Bu, sırada yeni savaşların bulunduğu da zımnen bir ilan idi.

Emperyalist dünyanın bu açık savaş ilanını ve bu çerçevede ortaya konulan tüm öteki iddiaları ciddiye almak için her türlü nedene sahibiz. Kaldı ki emperyalistler ilan ettikleri savaşın tüm cephelerinde (ezilen halklara karşı, kendi ülkelerinde temel demokratik hak ve özgürlüklere karşı, dünya ölçüsünde devrimci akımlara karşı ve nihayet, sisteme şu veya bu nedenle, şu veya bu sınırlar içerisinde aykırı düşen rejimlere ve akımlara karşı, toplamında dört cepheli bir savaş) daha şimdiden harekete geçtiklerine göre, bu konu herhangi bir tartışma gerektirmemekte, herhangi bir hafifseme de kaldırmamaktadır. Durum gerçekten ciddidir ve devrimciler cephesinden de bunun gerektirdiği bir ciddiyetle ele alınmayı gerektirmektedir. İlan edilen savaş ciddiye alınmanın en temel

gereklerinden biri ise, bunun, özellikle de ABD emperyalizmi payına, hiç de basit bir öc alma ve süper güç olarak gücünü gösterme girişiminden ibaret olmadığını bilincinde olmaktır. İlan edilen savaşın kapsamı ve amaçları gözönünde tutulduğunda, sorunun bu yanı yalnızca güncel bir ayrıntıdan ibaretir. Asıl amaç; ABD emperyalizminin dünya hakimiyetini yeni adımlarla pekiştirmek, emperyalist nüfuz mücadelelerinde yeni üstünlük alanları ve mevziler elde etmek; ve temel önemde bir nokta olarak, sistemin biriktirdiği sorunlar ve keskinleştirdiği çelişkiler zemininde hızla güç kazanma olanakları günden güne büyüyen toplumsal muhalefeti ve devrimci akımları daha baştan, daha güçsüz filizler halinde iken ezmek, böylece kurulu düzenler ve bir bütün olarak sistem için tehlike olmaktan çıkarmaktır.

Emperyalist şeflerin 11 Eylül saldırısı sonrasında yeni bir tarihi dönemin başlangıcı ilan etmeleri bu açıdan boşuna değildir. Onlar dünyanın yeni çehresinin gerçekte bundan sonraki saldırı ve düzenlemelerle belirleneceğini, ‘90’ların başında ilan edilen “yeni dünya düzeni”nin asıl bundan sonra kurulacağını küstahça açıklamalarla dile getirip duruyorlar.

Yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler yüzyılı

Komünistler 21. yüzyılın yeni bir devrimler dalgasına sahne olacağını yıllardan beridir yineliyorlar.* Bu tespit ve öngörü, devrimci iyimserlikten öteye, nesnel olgulara ve bugünden kendini açık biçimde gösteren eğilimlere dayanmaktadır. Kapitalist dünyanın ve emperyalist sistemin biriktirdiği muazzam sorunlar ve keskinleştirdiği çelişkiler, bunun böyle olacağını, günden güne şiddetlenen sınıflar mücadelesinin önümüzdeki on yıllarda birçok ülkede kaçınılmaz olarak bu noktaya varacağını göstermektedir.

* “...Yeni dönem, ikibinli yıllar, dünyada ve Türkiye’de yeni devrim dalgalarına sahne olacaktır. Bu salt devrimci iyimserliğe dayalı bir kehanet değildir. Dünya ölçüsünde işçi sınıfının ve ezilen halk kitlelerinin yeni bir mücadele dönemine girdiklerinin, proleter hareketin ve halk isyanlarının yeni bir tarihi evresinin başladığının şimdiden çok sayıda somut göstergesi mevcuttur. Partimizin kuruluşu bu yeni dönemin, geleceğin yeni devrimler dalgasının kendi coğrafyamızdan başarılı bir önderlikle kucaklanabilmesine bir ilk hazırlıktır.” (TKİP Kuruluş Kongresi Bildirisi)

Kaldı ki emperyalist dünyanın kendi içinde de bunun böyle olacağını öngörenlerin sayısı giderek artmaktadır. Bunlardan bazıları, kapitalist dünyanın biriktirdiği sorunların ilerde kaçınılmaz olarak yolaçaacağı büyük toplumsal çalkantılar ve patlamaların 21. yüzyılı bile aratacağını söylemektedirler. Dahası, ilerde bunlar üzerinden geriye doğru bakıldığında, 20. yüzyılın birçok kimseye bir “barış ve sükunet yüzyılı” olarak bile görünebileceğini, sözlerine eklemektedirler.

11 Eylül saldırısının ardından “21. yüzyılın ilk savaşı”nın başladığını ilan eden ABD başkanı, bir bakıma sistem adına, bu aynı yüzyılı bir “savaşlar yüzyılı” olarak tanımlamıştır. Emperyalist şeflerin dilinde “savaş”ın çok yönlü bir anlam taşıdığını; bölgesel emperyalist müdahaleler ve savaşlardan genelleşmiş bir emperyalist dünya savaşına, sistem karşıtı toplumsal muhalefetin ezilmesi ve iç savaşlardan devrimci akımlara yönelik sistematik kirli yoketme savaşlarına kadar, geniş bir anlama ve kapsama sahip olduğunu burada gözönünde bulundurmalıyız. Halihazırda bu savaş türlerinden bir tek emperyalist dünya savaşı hariç, tüm ötekiler açıkça ya da nispeten örtülü bir biçimde dile de getirilmektedir. Fakat olup bitenler, şimdilik telafuz edilemeyen emperyalistler arası savaşın tohumlarını da, kızışan emperyalist rekabet ve nüfuz mücadeleleri üzerinden yeterli açıklıkta ortaya koymaktadır.

Karşıt konulardan gelen bu değerlendirme ve tanımlamaların ortak anlamı, girmiş bulunduğumuz yüzyılın bir bunalımlar, toplumsal çalkantılar, savaşlar ve devrimler yüzyılı olacağıdır.

Burada dikkate değer olan ve tarihsel önem taşıyan bir nokta var. Geride kalan yüzyılın başında, yani 20. yüzyılın ilk yıllarında da, girilen yeni yüzyıla ilişkin öngörü ve beklentilerin çerçevesi aşağı yukarı buydu. Bunun 20. yüzyılın olaylarıyla tamamen doğrulandığını biliyoruz. 20. yüzyıl, dünya tarihinin o güne dek gördüğü en büyük sarsıntılara, büyük bunalımlara, savaşlara ve devrimlere sahne oldu.

Sistemin bugünden biriktirdiği sorunlar ve keskinleştirdiği çelişkiler, 21. yüzyılın da benzer nitelikte toplumsal gelişmelere ve olaylara sahne olacağını göstermektedir. Temel özellikleri ve eğilimleri üzerinden ele alındığında çağ aynı çağ olduğuna göre, bunun böyle olması, şaşırtıcı olmak bir yana kaçınılmazdır da. Şu an için değişmiş bulunan temel olgu, yalnızca, dünya ölçüsünde devrim güçleri ile karşı-devrim güçleri arasındaki kuvvet dengeleridir. Çözülme bir yana gitgide ağırlaşan ve genelleşen temel sorunlar ile bunun keskinleştirdiği çelişkiler, bu kuvvet dengelerinde gelecekte devrim lehine sürekli ve hızlı bir değişimin verimli zemini, bir bakıma güvencesidir.

emperyalist saldırganlığa ve aktif mücadeleye çağırıyor!..

Teorik bakış açısı ve tarihsel perspektifin önemi

Bütün bunlar, 11 Eylül saldırısını izleyen güncel gelişmelere teorik ve tarihsel bir perspektif üzerinden yaklaşılabilmenin olağanüstü önemini de gösterir. Komünistler, burjuva propagandasının tüm dikkatleri güncel ayrıntılar üzerinde toplama, böylece düşünme ve kavrama yeteneğini kısırlaştırıp boğma çabalarının tuzağına düşmekten özenle kaçınarak, güncel gelişmeleri teorik ve tarihsel bir perspektifle ele almak üstünlüğünü özenle korumalıdır. İçinden geçmekte olduğumuz dönem, teorik bakış açısını ve tarihsel perspektifi her zamankinden daha çok güçlendirmemizi gerektirmektedir. Bu, marksist teoriyi ve partimizin teorik birikimini özümsemek üzere daha yoğun ve sistematik bir çaba demektir. Bu, parti programımızın daha derinden özümsemesi ve gündelik sınıf mücadelesinde etkili bir silah olarak kullanılması demektir.

Güncel gelişmelerin bizi karşı karşıya bıraktığı sorunlara daha yakından bakıldığında, bunun önemi çok daha iyi anlaşılır. Ortada ABD liderliğindeki emperyalist blok tarafından ilan edilmiş çok yönlü ve “uzun süreli” bir savaş var. Şu günlerin tüm tartışmaları, üstelik dünya ölçüsünde, savaş sorunu üzerinde odaklanmış bulunuyor. Bu durum karşımıza, bir bakıma kendiliğinden, savaş sorunuyla bağlantılı olarak doğru yanıtlanması gereken bir dizi sorun çıkarmaktadır. Bunlardan başlıcalarını, güncel savaş ilanı ile da bağlantı içerisinde, şöyle sıralayabiliriz:

En genel tanımıyla, savaş nedir? Genel olarak kapitalizm ve savaş, özel olarak kapitalizmin emperyalist aşaması ile savaşın ilişkisi nedir? Haklı ve haksız, devrimci ve gerici savaşlar ayrımı yapmanın tarihsel-toplumsal temeli nedir, bu ayrımın ilkesel ve politik önemi nereden gelir? Bu son soruyla bağlantılı olarak, burjuva ve küçük-burjuva pasifizminin anlamı ve işlevi nedir? Savaşları ortadan kaldırmanın ve insanlık çapında genel bir silahsızlanmayı gerçekleştirmenin tarihsel koşulları nasıl kavranmalıdır?

Teorik ve ilkesel çerçevenin ötesinde, güncel durumla bağlantılı politik ve pratik sorulara gelince. ABD emperyalizmi ve NATO tarafından ilan edilen güncel savaşın anlamı ve hedefleri burada en öncelikli ve temel önemde sorundur. İlan edilmiş bu çok yönlü savaşın işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların yaşamı üzerindeki çok yönlü etki ve sonuçları, bunu izleyen bir öteki temel sorundur. İşçi sınıfı ve emekçiler ile ezilen halkların bu savaşa karşı etkin bir mücadeleye çekilebilmelerinin imkanları ve sorunları, bir başka temel sorundur. Bunlara güncel önem taşıyan iki temel sorun daha ekleyebiliriz. İlki, dünya çapında ilan edilmiş bu savaşa karşı mücadelenin enternasyonal boyutları ve gerekleridir. İkincisi ise, emperyalistler tarafından savaşın özel hedefi olarak tanımlanan devrimci siyasal akımların yeni dönemdeki çalışma ve mücadelelerinde karşı karşıya kalacakları ağır koşullar ve buna karşı, her şart altında çalışmayı ve mücadeleyi aksatmaksızın sürdürebilmeyi güvence altına almak üzere şimdiden düşünülmesi ve pratikte derhal atılması gereken adımlar, alınması gereken politik-örgütsel önlemlerdir...

Kanlı ellerinizi Suriye ve Ortadoğu'dan çekin!

Emperyalist savaş makinesinin halklar için ölüm kusan namluları Afganistan, Irak ve Libya'nın ardından Suriye'ye çevrilmiş durumda. Suriye şahsında hedef alınan tüm bölge halklarıdır. Zira Suriye'yi hedefleyen saldırı önlenemezse eğer, Ortadoğu halkları kendilerini bölgesel bir savaşın ateşi içinde bulacaklardır.

Sürmekte olan savaş hazırlığını emperyalistlerin haydutça saldırılarının yeni bir halkası olarak değerlendiren partimiz, aşağıdaki hususlar konusunda işçi sınıfı ve emekçileri uyarmakta, saldırganlığa karşı eylemli mücadeleyi yükseltmeye çağırılmaktadır.

* Savaşa hazırlık yapan ABD emperyalizmi ile bölgedeki sadık uşakları (Türkiye, Suudi Arabistan, Katar), Suriye'deki olayları rezil planlarının gerekçesi olarak sunuyorlar. Oysa, gerici silahlı çeteleri destekleyip himaye ederek Suriye'de iç savaşı kışkırtıp yayanlar, böylece bu ülkede daha çok akmasının sorumlusudurlar. Bu gerici müdahaleler aynı zamanda, Suriyeli emekçilerin zorba BAAS rejimine karşı başlattıkları hak ve özgürlükler mücadelesini yozlaştıran amacından saptırmıştır.

* Buna rağmen, emperyalist zorbalardan bölgedeki tetikçi devletler, “Suriye halkını zalim Baas rejiminden korumalıyız” söylemini dillerinden düşürmüyorlar. Bu söylem halklarla alay etmektir. Zira güncel ve tarihsel deneyimler, emperyalistlerin halkları kurtarmak için değil, ezip köleleştirmek için savaştıklarının kanıtlarıyla doludur.

* Emperyalist-kapitalist devletler, özgürlük değil egemenlik ve kölelik peşindedirler. Afganistan, Irak ve Libya'da yaşananlar, sadece Irak'ta 1.5 milyon insanın katledilmesi, emperyalistlerin “halkları özgürleştirme” söyleminin ne anlama geldiğini yeterli açıklıkta ortaya koymaktadır. Halkların özgürleşmesi ancak emperyalist haydutlara ve onların tetikçilerine karşı mücadele ile mümkündür.

* Baas yönetimine karşı savaşan dinci-gerici çetelerin, Özgür Suriye Ordusu adlı silahlı oluşumun amacı özgürlük, eşitlik, sosyal adalet vb. değil, emperyalizmin ve bölgedeki gerici rejimlerin desteği ile iktidarı ele geçirmektir.

ABD ile Türkiye, Suudi Arabistan, Katar gibi zorba güçlerin güdümünde hareket eden gerici Suriye muhalefeti, emperyalist saldırı için çağrılar yapmaktadır. Bu güçlerin amacı, Baas yönetimini yıkıp Şam'da amerikancı bir dinci-gerici rejim kurmaktır. Dolayısıyla bunlar “özgürlük savaşçıları” değil, emperyalizmin ve gericiliğin soysuz tetikçileridir.

* Suriyeli emekçilerin baskı, sömürü, işsizlik ve yoksulluğa karşı başlattıkları mücadelenin emperyalizmin ve gericiliğin tetikçileri tarafından istismar edilmesi, buna dayanarak ABD ile bölgedeki işbirlikçileri tarafından gerici bir savaşın dayanağına dönüştürülmesi, Arap dünyasına yayılan halk isyanlarının Suriye örneğinde nasıl yozlaştırıldığına göstergesidir.

* Libya'dan sonra Suriye'de de olayların bu vahim

noktaya varması, halk isyanlarının temel zaafı olan devrimci önderlikten yoksun olmalarıyla doğrudan bağlantılıdır. Bu zaaf, halk isyanlarından korkan emperyalistler ile işbirlikçilerine karşı saldırıya geçme imkânı sağlamıştır. Olayların seyrini halklar lehine çevirmek ancak işçi ve emekçilerin mücadele kararlılığı ve devrimci önderlik altında birleştiği koşullarda mümkün olacaktır.

* Libya'dan farklı olarak, Suriye yönetimi Rusya, İran ve Çin tarafından desteklenmektedir. Dolayısıyla Suriye'ye yönelik bir saldırı onların bölgesel çıkarlarına da saldırı anlamına gelecek, hızla bölgesel bir savaşa dönüşmesine yol açabilecektir.

* ABD uşağı rejimler tarafından himaye edilen Suriyeli silahlı çetelerin desteği sınırlıdır. Suriye halklarının çoğunluğu emperyalist saldırıya karşı çıkmaktadır. Bu nedenle ABD ile sadık uşakları iç savaşı körüklemekte, emperyalist saldırıya zemin hazırlamak için her yola başvurumaktadırlar. Bu olgu emperyalist savaş makinesi NATO'yu doğrudan savaşa girişmekten alıkoymuş olsa da, bunun savaş ateşinin bölgeyi sarmasını önlemeye yetmeyeceği açıktır.

* Baas yönetimini yıkmakta zorlanan gerici güç odakları ile onların güdümündeki silahlı çeteler etnik, dinsel, mezhepsel ayrımları kışkırtmakta, sefil emellerine ulaşabilmek için halkları birbirine boğazlatmaya çalışmaktadırlar. Türkiye, Suudi Arabistan, Katar gibi ülkelerdeki amerikancı rejimler halkları bölme girişimlerinin başını çekmektedirler. Mezhepçi söylem ve kışkırtmaları yayan bu zorba rejimler, medyayı da bu yönde etkili bir biçimde kullanmaktadırlar. Baas yönetimine karşı savaşan dinci-mezhepçi çeteleri destekleyerek halklar boğazlaşmasına zemin hazırlamaktadırlar.

* Suriye'yi hedefleyen emperyalist saldırı ve savaş planı işçi sınıfı ve emekçiler başta olmak üzere, tüm bölge halklarının ağır bir yıkıma maruz bırakılması anlamına gelmektedir. AKP iktidarının ABD güdümlü dış politikası da, böylesine yıkıcı bir savaşa hizmet etmeye odaklı bir politikadır.

* Suriye'yi hedef alan emperyalist saldırganlığın durdurulması, emperyalistlerin ve bölgedeki tetikçilerin hesaplarının boşa çıkarılması, Suriye halklarının sergileyeceği direnç kadar dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin ortaya koyacağı eylemli tepki ve enternasyonal dayanışmaya sıkı sıkıya bağlıdır.

TKİP, işçi sınıfı ve emekçileri emperyalist saldırganlık ve savaşa, gerici güçler tarafından körüklenen etnik, dinsel, mezhepsel kışkırtma ve çatışmalara karşı aktif mücadeleye çağırılmaktadır. Hazırlıkları süren savaşa karşı mücadeleyi yükseltmek, emperyalist zorbalardan suç ortaklarının planlarını bozmanın, halkları yıkım ve katliamlardan koruyabilmeyi, gerici zorbalardan halkları birbirine kırdırma girişimlerini boşa düşürebilmeyi tek yoldur.

Kahrolsun emperyalist savaş!

Etnik, dinsel, mezhepsel ayrımcılığa karşı hakların kardeşliği!

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşiniz!

Türkiye Komünist İşçi Partisi

3 Ağustos 2012

Kuzey Afrika'dan Ortadoğu'ya: Siyasal İslam'ın iktidar hamleleri ve İslamın "protestanlaştırılması"

Volkan Yaraşır

Siyasal İslam'la kapitalizm arasındaki ilişki çalkantılı, gerilimli ve gelgitli bir seyir izledi. Özellikle II. Paylaşım Savaşı sonrası var olan ilişkiler derinleşti. Küresel jeo-politik ve jeo-stratejik yönelimler siyasal İslam'la kapitalizm arasında bir düzeyde rezonansın kurulmasını koşulladı.

Soğuk Savaş süreci siyasal İslam'la kapitalizm arasındaki ilişkinin yeni bir momentini simgeledi.

Yaratılan komünizm "heyulası" İslami mobilizasyonu tetikleyici işlev gördü. Bu süreç siyasal İslam'ın politik bir enstrüman olarak devreye girmesine yol açtı.

Özellikle Ortadoğu ve Uzakdoğu'da siyasal İslam anti-komünist operasyonların ana gücü oldu. Küresel düzeyde anti-komünist operasyonun başat örneği Endonezya'da yaratıldı. Endonezya'da Suharto'nun liderliğindeki karşı devrim (1965) müthiş bir şiddet uyguladı. CIA denetimiyle gerçekleştirilen darbe bir laboratuvar işlevi gördü. Çok kısa bir zamanda bir milyonun üzerinde muhalif kişi katledildi. (1)

Küresel düzeyde yoğun anti-komünist propaganda, jeo-stratejik düzenlemelerle birlikte yürütüldü. Komünizm korkusu kolektif bir korku haline dönüştürüldü.

Jeo-politik ve jeo-stratejik ihtiyaçlara uygun bir şekilde siyasal İslam'a, karşı devrimci operasyonların kitlesel gücü olma misyonu yüklendi. Sovyetler Birliği'nin nüfuz ve ekonomik alanını daraltmak ve bu alanları destabilize etmek hedeflendi. Emperyalist-kapitalist sistemin nüfuz ve ekonomik alanını genişletmek yönünde son derece sistemli adımlar atıldı.

1980'li yıllarda ABD tarafından hayata geçirilen Yeşil Kuşak Doktrini, bu yönde yapılmış son derece konsantré içeriğe sahip, küresel bir operasyondur.

Doktrin ikili bir işlev gördü. Birincisi, İslam coğrafyasında anti-komünist bir bloğun oluşturulması ve böylece Sovyetler Birliği'nin nüfuz alanlarının daraltılması hedeflendi. Buna bağlı olarak toplumsal muhalefet, İslamcı güçler tarafından bastırılmaya çalışıldı. İkincisi, Sovyetler Birliği'nin etnik ve dinsel özelliklerinden dolayı "yumuşak karnı" olarak değerlendirilen Kafkaslar ve Orta Asya destabilize edilmeye çalışıldı.

Yoğun antikomünizm propagandasının eksenini özel mülkün ilgası üzerinden şekillendi. Bu "hassasiyet" dünyevi kötülüğün göstergesi olacak manevi argümanlarla güçlendirildi ve sıradan birey yoğun bir şekilde ajite ve manipüle edildi ve taraf kılındı. Bir nevi kişiliğin patolojik olarak örgütlenmesi sağlandı. Küresel çapta, kapitalist devletler son derece sistematik mistifikasyon operasyonlarına girişti. Bu yönde ideolojik aygıtlar seferber edildi. Rafine toplum mühendisliği projeleri geliştirildi, falsifikasyon operasyonları yapıldı. Zihniyetler kurgulandı ve yeni mana dünyaları yaratıldı. Kitle histerisinin zeminleri oluşturuldu.

Mülkiyetin ilgası ve mülkiyeti kaybetme korkusu

ileride siyasal İslam'la emperyalist-kapitalist sistem arasında kurulacak yeni ilişki düzeyini belirleyecektir. Bu arada siyasal İslamcı güçlerin son derece dünyevi yönelimleri olduğu ve muhalefette ya da ileriki yıllarda iktidarda olsalar da antikapitalist yaklaşımların bulunmadığı, kapitalist ilişkilere hızla, kolayca ve hatta büyük bir "açlıkla" adapte oldukları yaşanan birçok ülke pratiğinde ortaya çıktı.

Kapitalizmin absorbe etme gücü, yeniden şekil verme ve kurma özelliği, en ulvi şeyleri bile muazzam bir hızla ve kavrayışla metaya dönüştürme, meta ilişkisinin parçası haline getirme özelliği siyasal İslam'ı bütünüyle kuşattı.

Kapitalizmin yıkıcı kuralları, işleyiş yasaları, nüfuz etme gücü, esneme kabiliyeti ve aynı zamanda sosyo-kültürel boyutları ve organikliği siyasal İslam'ı şekillendirdi. Ya da siyasal İslam ona göre şekillendi.

Sovyetler Birliği'nin Afganistan işgali ve İran Devrimi, siyasal İslam'ın Kuzey Afrika'dan Arap Yarımadasına, Ortadoğu'dan Kafkaslara kadar geniş bir coğrafyada yükselişini işaretledi.

Afganistan işgali, ABD'nin CIA aracılığıyla İslamcı güçleri mobilize etmesini sağladı. Afganistan komünizme karşı İslamcılarının "cihat" alanı ilan edildi. Bir anlamda Afganistan Yeşil Kuşak Doktrininin uygulama alanı veya ilk büyük laboratuvarı oldu.

İran Devrimi İslam'ın yükselişini işaretlemesi yanında, hızla radikalize oluşunu da gösterdi. ABD karşıtlığı şeklinde biçimlenen bu radikalize oluş, İslam coğrafyasında müthiş bir etki yarattı. Aynı dönemde Afganistan savaşı içinde yer alan İslamcı güçler arasında denetim dışı, "bağımsız" örgütlenme arayışları görüldü.

Özellikle Sovyet sisteminin çöküşü, CIA kontrolünden çıkışı hızlandırdı. Afganistan yine merkezi rol oynadı. "Cihadilerin" ülkelerine dönmeleriyle benzer

gelişmeler Kuzey Afrika'dan Orta Doğu'ya, hatta Türkiye'ye kadar yansdı.

Cezayir'de İslamcı güçlerin atakları ve FIS'in zaferi bu süreci pekiştirdi. Mısır'da siyasal İslam'ın gösterdiği başarılar dikkat çekti. (2)

90'lı yıllar ABD ve AB'nin radikal İslam'ı kontrol etmeye çalıştığı ama "ılımlı" İslamcı güçlerle de temaslarını derinleştirdiği yıllar oldu. Cezayir iç savaşı bu sürece damgasını vurdu.

2001 11 Eylül, ABD'nin siyasal İslam'la ilişkilerinde yeni bir dönemi işaretledi. ABD'nin yeni kolektif korku teması artık komünizm değil, radikal İslam'dı. İslamofobi yaratıldı. Yoğun mistifikasyon ve manipülasyonlarla küresel düzeyde kolektif korku üretildi. İslami giyim, davranış, ritüel ve mekanlar, korku nesnelere, imajları olarak öne çıkarıldı. Kolektif korku kendini Afganistan'da Taliban ve Usame Bin Ladin'de somutladı. Ayrıca "içimizdeki düşman" aranmaya ve kitleler paranoya edilmeye çalışıldı. Kolektif paranoya hali yaratıldı. Böylece terörize bir ortam oluşturularak "güvenlik" duygusu istismar edildi. Metropol ülkelerde ve periferide, hızla ve yüksek bir "meşruiyet" ortamında, otoriter düzenlemeler gündeme getirildi.

11 Eylül konseptinin bir başka boyutu ise "radikal İslam'ın" öntü kesilirken, "ılımlı İslam" diye tanımlanan Soğuk Savaş sürecinden beri organik bağların sürdürüldüğü, hatta Mısır'dan Tunus'a, Suudi Arabistan'dan Türkiye'ye kadar uzanan coğrafyada kapitalizmle de entegre olmuş, ciddi bir sermaye birikimi sağlamış İslamcı güçler, cemaatler, partiler ve yapılarla temaslar yoğunlaştırıldı ve ilişkiler pekiştirildi.

2001 sonrası ABD, hegemonyasının restorasyonu doğrultusunda imparatorluk projesine uygun adımlar atmaya başladı. Projenin odak coğrafyası ve yeni jeo-politiğin de merkezi olan Ortadoğu'ydü.

Ortadoğu bir İslam coğrafyasıydı. BOP ya da daha sonra GOP ile Afrika'dan Ortadoğu'ya ve Kafkaslara uzanan alanın yeniden yapılanması gündeme geldi. Enerji kaynakları, enerji yolları, kıymetli madenler, su kaynakları, bereketli toprakların kontrol altına alınması ve istikrarsızlık unsurlarının devre dışı bırakılması ve "Yeni Roma"nın ilanı amacıyla Irak ve Afganistan işgal edildi.

Öte yandan bölgenin kapitalist stabilizasyonunun sağlanması ve küresel sermayeyle entegrasyonunun derinleştirilmesi yönünde bir dizi proje devreye sokuldu.

Siyasal İslam'la ılımlı İslam'la ilişkiler bu amaçla derinleştirildi. Özellikle Türkiye'deki gelişmeler dikkat çekti. Türkiye'de ılımlı İslam tanımlaması içindeki AKP'nin önü açıldı. 28 Şubat süreci, 2001 ekonomik krizi AKP'nin atağını pekiştirdi. 2002'de merkez partilerin çöküşüyle AKP %35'e yakın bir oyla iktidara geldi.

AKP'nin iktidara gelişi, Türkiye özgülünde bir "renkli devrim" uygulamasıydı. "Renkli devrimler" küresel sermayenin ihtiyaçlarına uygun, içinde toplum mühendisliği operasyonlarının bulunduğu, kapitalist stabilizasyon ve entegrasyon ihtiyaçlarına cevap veren köklü adımları içeriyordu. Bu operasyonlar özellikle eski Sovyet coğrafyasında gerçekleştirildi ve Rusya'nın yeni dönemde nüfuz alanlarını daraltmayı, kırmayı amaçladı. Türkiye'de "renkli devrim" süreci artık küresel sermayenin ve finans kapitalin ihtiyaçlarına cevap vermeyen Kemalist devlet/toplum yapılanmasının tasfiyesi üzerinden şekillendi. Aktüel neo-liberal karşı devrim taktikleri olarak biçimlendi. AKP, ABD'nin hem bölge ihtiyaçlarına uygun, hem de ülke içinde yapılacak yeni düzenlemeleri realize edecek, bir aktör olarak öne çıkarıldı.

Türkiye bölgede model ülke, AKP ise bölgede model parti olarak vizyonlaştırıldı. AKP neo-liberal, muhafazakar, "milli görüş gömleğini çıkarmasıyla" de-radikalizasyonun, yani ılımlı İslam'ın adresi oldu ve giderek vitrine oturdu.

2007'de AKP oylarını %47'ye yükseltti. Böylece AKP'nin ikinci dönemi başladı. Sağ popülist söylemler kitlelerde etkili sonuçlar yarattı. Neo-liberal politikalar, popülist ajitasyonlarla hayata geçirildi. Kitleler, kolektif yanılmanın anaföründe sürüklendi. Özellikle sosyal güvenlik ve sağlıkta yapılan operasyonlar, halka yeni hizmet alanları olarak sunuldu. Medya büyük bir manipülasyon aracı olarak hareket etti. AKP'ye ajitasyon malzemesi sağladı.

Sosyal devletin sosyal yönünün özelleştirilmesi ya da metalaştırılması hızlandırıldı. Bu boşluk obskürantist (3) ve "cemaatçi", "hayırsever" kapitalist uygulamalarla dolduruldu. Özellikle Fak-Fuk-Fon gibi kurumlar devreye girdi. Yerel yönetimler bu doğrultuda son derece önemli işlev gördü. Bütün bu adımlar ve yaratılan imaj kitlelerdeki yanılmayı derinleştirdi. 2011 seçimlerinde %50'yi bulan oy oranı, AKP'yi zirveye taşıdı. AKP bir anlamda devletleşti. (4)

Bu süreç bir yanıyla da T.C'nin transformasyon süreci olarak gelişti. AKP transformasyonun temel bir aktörü olarak öne çıktı. (5)

Arap Devrimleri ve yeni konjonktür

Mısır ve Tunus'ta isyan dalgasının başlaması ve mevcut iktidarları sarsması ve devrimci sürecin halen devam etmesi bölgenin dizayn ihtiyacını artırdı.

ABD Irak ve Afganistan tecrübelerine dayanarak farklı yöntemleri devreye soktu. Dış müdahaleyi her zaman yine gündemde tutarak, iç dinamikleri mobilize etmeyi ön plana aldı. Bu yönde son derece konsantride ideolojik manipülasyonlara girişti. Özellikle medyayı bir tekno-ideolojik kitle bombardıman aracı olarak kullandı. İç dinamikleri yönlendirmeyi ve yeniden kurarak, şekillendirmeyi hedefledi.

Aynı konjonktürde ABD yeni jeo-politik yönelimini

açıkladı ve Asya Pasifik'i hedef coğrafya olarak belirledi. Bu koşullarda model ülke olarak Türkiye, model parti olarak AKP iyice öne çıkartıldı. 2000'li yıllardan beri yapılan bu vitrin çalışması, aktüel olarak güçlendirildi. Bu yönde çeşitli atraksiyonlar da gündemde tutuldu. Özellikle İsrail'e yönelik bir davranışın Arap dünyasında heyecan yaratacağı bilinenek "one minute" gibi çıkışlarla Tayyip Erdoğan'ın yüksek bir profil çizmesi sağlandı. Ayrıca Kahire'de yapılan laisizm üzerine konuşma ve Time'a kapak olma, "Türkiye modeli" yaratmanın parçaları olarak değerlendirilebilir. Bu modelin realizasyonu ayrı bir tartışma konusudur.

CIA'nın eski başkan yardımcısı Graham Fuller'in son dönemdeki açıklamaları dikkat çekicidir. Fuller Türkiye'nin jeo-politiğini inceleyen bir kitap yazdı. Kitap "Türkiye modeli"ni tartışıyor ve bu modelin Ortadoğu'ya ne derece yansıtılabileceğini inceliyor. Ayrıca yaptığı röportajlarda Fuller, Ortadoğu'da yaşananları yeniçağın başlangıcı olarak değerlendirdi. Ortadoğu'da İslamcı hareketlerin karakteri üzerinde durdu ve özellikle Mısır'da Müslüman Kardeşler'in ılımlılığı üzerine açıklamalarda bulundu. Son dönemlerde yine Mısır merkezli yapılan, ama Ortadoğu projeleriyle de bağlantılı olan Batı tipi demokrasi ve İslami demokrasi tartışmalarını da bu düzlemde ele alabiliriz.

Bu açıklamalar Pentagon ve CIA'nın bölge projeksiyonlarıyla uyumluluk gösteriyor. ABD'nin siyasal İslam'la ilişkisinde özellikle Arap devrimleri süreci yeni bir moment oldu. Aşağıdan devrimlerin engellenmesi, bölgenin kapitalist rasyonalizasyona uygun yeniden dizaynı ve emperyalist çıkarların korunması için siyasal İslam'la yeni ve ileri bir ilişki düzeyine geçildi. Tunus ve Mısır'da bu süreç bir restorasyon süreci olarak halen devam etmektedir.

İslamcı güçlerin Kuzey Afrika ve Ortadoğu ülkelerinde uzun yıllardan beri iktidarda olan Bonapartist rejimlere karşı en güçlü muhalefet odağı olması ve geniş kitle desteği, ABD'nin bölge projelerinde İslamcı güçlere önemli roller vermesine yol açtı. Arap devrimlerinin bölgedeki dengeleri altüst edici etkisi ABD kadar, İsrail'i de son derece tedirgin etti. Özellikle Mısır odaklı gelişmeler yıkıcı sonuçlar doğurabilirdi.

Mısır'da Bonapartist rejimin revizyonu ve Tunus'ta Ben Ali'nin yıkılması süreci hızlandırdı. Bölgeyi saran yoğun ve yaygın kitle hareketleri içinde siyasal İslamcı güçler de yer aldı. Yine aynı güçler devrimci gelişmelerin önünü kesen restorasyon politikalarına kolayca angaje oldu ve restorasyonun parçası haline

geldi. Özellikle Mısır'da Müslüman Kardeşler bu yönde somut bir örnek oluşturdu. Müslüman Kardeşler askeri cuntayla işbirliği yaptı. Sistemin bekası yönünde aktif rol oynadı.

Arap devrimleri dalgası Suudi Arabistan, Ürdün ve Fas'ta monarşilerin sübvansiyonları ve bazı revizyonlarla kontrol altına alınmaya çalışıldı. Devlet sübvansiyonu olarak ücretler artırıldı ve gıda fiyatları düşürüldü. Halkın refah ve yaşam düzeyi yükseltildi. Ürdün'de kral kitle hareketi karşısında başbakanı görevden aldı. Fas kralı IV. Muhammed anayasa değişikliği yaptı. Parlamentonun yasama yetkileri güçlendirildi ve seçimlere gidildi.

Mısır'da yapılan seçimleri Müslüman Kardeşler'in siyasal yapısı olan Hürriyet ve Adalet Partisi kazandı. Parti seçimlerde %47 oranında oy aldı. Selefî Nur Partisi ise oyların %25'ini kazandı. Seçimler, Müslüman Kardeşler ağırlıklı İslamcılarının önemli bir siyasal aktör olduğunu gösterdi.

Tunus'ta yapılan seçimleri ılımlı İslam'ı temsil eden En-Nahda oyların %30'unu alarak kazandı. En-Nahda lideri Gannuşi "Türkiye'de ve Tunus'ta İslam'la moderniteyi bağdaştıran bir hareket var. Biz bu hareketin temsilcisiyiz." diye açıklamada bulundu. En-Nahda lideri AKP'yi örnek aldıklarını söyledi.

Fas'da amblemi AKP'nin amblemine benzeyen, adı da aynı olan ılımlı İslami çizgide yer alan Adalet ve Kalkınma Partisi çok yüksek bir oy oranıyla (2011'de) birinci parti oldu. Libya'da Kaddafi rejiminin yıkılmasında İslamcı güçler (bu güçlerin bir kısmı Taliban'la ilişkisi olmasına rağmen) belirleyici rol oynadı. Pentagon ve CIA bu kesimleri manipüle edip, yönlendirdi. Libya'da bugün homojen bir özellik göstermeseler de İslamcı yapıların belirleyici bir gücü ve rolü bulunuyor. ABD'nin Afrika'daki yeni üs alanı ve ön cephesi haline gelen Libya, Kuzey Afrika'da İslamcı güçlerin yükselişinin yeni alanlarından biri olarak öne çıktı.

Ürdün'de de İslami hareket güçlü ve geniş bir kitlele tabana sahip. Müslüman Kardeşler'in siyasi kanadı olan İslami Çalışma Cephesi yükseliş gösteriyor. Cephe yerel seçimlere özellikle önem veriyor ve siyasal gücünü hızla artırıyor.

Suudi Arabistan seleflerinin ve vahabilerin merkezi olarak rol oynuyor. Suudi Arabistan yeni süreçte ılımlı İslam'a yönelik proje üretme merkezi olarak konumlanmaya çalışıyor. Sünni hilalin odağı olmaya sıvanıyor. Ya da İslam'ın "Vatikan"ı olarak işlev görmeye hazırlanıyor. Yoğun ABD desteği, ekonomik

gücü, İslam açısından kutsal topraklara sahip olması, kendisine önemli avantajlar sağlıyor.

Suriye’de Esad rejimine muhalif, yaygın örgütlülüğü bulunan Müslüman Kardeşler rejimin de-stabilizasyonunda aktif rol oynuyor. T.C. tarafından organize edilen Müslüman Kardeşler, T.C.’nin Suriye’ye müdahale etmesini istiyor. Örgütün ABD ile son derece iyi ilişkileri var. Esad rejimi sonrası kurguda Müslüman Kardeşler iktidar adayı olarak gösteriliyor.

Hamas da hızla “yeni düzene” uyumlulaştırıldı. Son FKÖ ve Hamas anlaşması, Hamas’ın Suriye’yle bağlarını zayıflattı. Böylece bir yandan Filistin sorununda yeni bir aşamaya girildi, öte yandan Hamas siyasal İslam’ın Ortadoğu’daki yeni işlevine uygun hareket etmesi için “hizaya” sokuldu.

Kısaca GOP’un içerdiği coğrafyada tırnak içinde radikal İslamcılar da dahil, bütün İslami güçlerin; Müslüman Kardeşler’den selefilere, vahabilerden çeşitli cihadi örgütlenmelere kadar, ABD’yle temasları güçlendi. Bu akımlar bölgenin “ılımlı” İslam eksenli yeniden düzenlenmesinde aktif rol almaya başladı. İslamcı güçler homojen bir özelliğe sahip değiller, hatta aralarında ciddi ayrılıklar, bölünmeler ve farklılıklar var. Ama bu durum “yeni Ortadoğu düzeninin” kurulmasında, tüm bu güçlerin emperyalist projelere angaje olmasına engel teşkil etmiyor.

İslamın “protestanlaştırılması” ya da ehl-i dünya olması

Bütün bu adımlarla Ortadoğu yeniden dizayn ediliyor.

ABD Ortadoğu’da Şii hilaline karşı Sünni hilali oluşturularak, özellikle İran’ın bölgedeki hegemonyasını parçalamayı hedefliyor.

Yemen ve Bahreyn’de bu yönde Şii muhalefetine karşı imha politikası izlendi.

Suudi Arabistan, Türkiye, Mısır, İsrail ve Katar İran’ın Sünni bir hilalle kuşatılmasından yana aktif rol üstleniyor. İran’ı kuşatma stratejisi bir yanıyla Suriye, Lübnan ve Irak’taki Şii güçlerin etkisizleştirilmesi şeklinde biçimleniyor, diğer yanıyla İran savaşının her düzeydeki hazırlıkları yapılıyor.

Bu kuşatma stratejisi bir başka boyutuyla Ortadoğu’nun sürekli bir savaş haline sokulması ve büyük bir etnik ve mezhebi polarizasyon anaföründe sarsılması anlamı taşıyor.

Ortadoğu’nun içine gireceği kaos, bölgenin yeniden dizaynının yolunu açıyor. Kapitalist krizin derinleşmesi bölgesel savaşları tetikliyor. Kapitalist-emperyalist sistem bölgesel savaşlarla hegemonyasını yeniden kurmaya, yıkım ve katliamlar üzerinden yeni kar ve pazar alanları yaratmaya ve derinleştirmeye çalışıyor. Savaş, kapitalist krizin yıkıcılığına karşı sistemin soluklanmasını sağlıyor. Bir anlamıyla Ortadoğu sürekli bir savaş coğrafyasına dönüşüyor. Şii hilaline karşı Sünni hilalin oluşturulması Ortadoğu’nun her ülkesini savaş cephesi haline getiriyor. Her ülke aynı zamanda iç savaş ortamına giriyor.

Ortadoğu’nun ılımlı İslam eksenli yeniden dizaynıyla kapitalist entegrasyonun derinleştirilmesi ve coğrafyanın bütününe küresel sermayeye açılması hedefleniyor.

Başta Türkiye, Mısır, Tunus ve Fas’taki İslamcı güçlerin zaten küresel sermayeyle yakın ilişkileri var. Yine bu güçler önemli sermaye kliklerini temsil ediyor.

Siyasal İslam artık kapitalizmin katalizörü olarak devreye giriyor. Kapitalist entegrasyonun yarattığı muazzam olanaklar, siyasal İslam’ın ehl-i dünya (6) tercihi, dünyeviliğin baştan çıkarıcılığı, gündelik yaşamın kurgusu, tüketim toplumunun yarattığı muazzam çekim ve mülkiyet düşkünlüğü ve konsantre bencillik İslamcı güçleri bir anaför gibi sarıyor ve kendine bağlıyor.

Müslüman Kardeşler’den En-Nahda’ya, AKP’den Fas’ın AKP’sine, Suudi Arabistan’da selefilere

vahabilere, “radikal cihadilere” kadar Ortadoğu’da ve Kuzey Afrika’da kapitalizmin soğukkanlı rasyonlarına uygun adımlar atılıyor.

Bu yeni süreç bir nevi “İslam”ın mutasyona uğratılarak, “Protestanlaşması” ya da ehl-i dünya olması şeklinde biçimleniyor. Nasıl ki Avrupa’da kapitalizmin gelişme sürecinde Protestanlık, Weberyen anlamda kapitalizmin ruhunu oluşturduysa, Ortadoğu’da da siyasal İslam’ın bu işlevi görmesi hedefleniyor. (7)

Ortadoğu’da küresel sermayenin operasyonları büyük kitle desteğine sahip “Protestanlaştırılmış” İslam’la realize edilecek. Ayrıca kapitalist barbarlığa karşı da doğabilecek reaksiyonların önünün kesilmesinde de siyasal İslam’a yeni roller yüklenecek. Siyasal İslam bir nevi dini resignasyon, yani dinsel boyun eğişi, kendini tutmayı, dünya nimetlerinden vazgeçmeyi öğütleyecek. Bu adımlar, Ortadoğu ülkelerinde elitlerin elinde toplanacak muazzam zenginliği meşrulaştırırken, olağanüstü yoksulluğu, sefaleti “normalleştirmeyi”, kanıksamayı, “kader” olarak algılamayı kolaylaştıracaktır.

İdeolojik bir çimento olarak kitlelerin enerjisinin masedilmesinde İslam şimdiden devreye girdi. Kolektif halüsinasyonun yarattığı ruh hali, rıza göstermeyi ve biat etmeyi koşullandırıcı zeminler yaratır.

Bölgedeki İslamcı güçlerin uzun yıllardan beri (muhalif bir güçken uyguladıkları toplumsal güç olma ve nüfuz etme taktikleri) çeşitli hayırseverlik örgütlenmeleri, iktidarlara döneminde yaygınlaşacaktır. Türkiye’de AKP’nin uyguladığı hayırsever/cemaatçi kapitalizmin çeşitli versiyonları (8), Ortadoğu ve Kuzey Afrika’daki yeni İslamcı iktidarlara izleyeceği yoldur. Türkiye bu yönde ilk deneyim oldu. Benzer gelişmeleri Mısır, Tunus ve Fas’ta da bekleyebiliriz.

Bu adımlar Ortadoğu’nun bir savaş coğrafyasına dönüşerek, küresel sermayenin yağma, yıkım ve talanına hizmet edecektir. İlimli İslam Ortadoğu’da yaratılacak büyük katastrofun suç ortaklığına sıvanıyor. Ve kapitalist barbarlığın meşruluğunu sağlamak için misyon yükleniyor.

Dipnot:

(1) Endonezya’nın siyasal tarihi, sınıflar mücadelesi ve Suharto karşı devrimi için bakınız: Volkan Yaraşır, *Sokakta Politika*, Gendaş Yay., 2002. s. 17-85.

(2) 1980’li yıllar siyasal İslam’ın gelişimini işaretledi. 1990’lara girildiğinde İslamcı hareket kitlesel bir güce ulaştı. 1967 Arap-İsrail savaşı ve bu savaşta Arapların yenilgisi siyasal İslam’ın atağını simgeledi. Yenilgi Arap milliyetçiliğinin gerilemesine yol açtı. Oluşan boşluk İslamcı güçler tarafından doldurulmaya başlandı.

İran devrimi siyasal İslam’ın gelişmesinde tarihsel bir moment oldu. Etkisini tüm İslam coğrafyasında hissettirdi.

1980’lerin başında Fas, Tunus ve Sudan’da başlayan “ekmek ayaklanmaları” siyasal İslam’la yoksulların kaynaşmasının sembelleri oldu. Neo-liberal politikalar sonucu temel gıda maddelerine yapılan zamlar, Arap dünyasında toplumun en yoksullarını harekete geçirdi. İslamcı güçler bu hareket içinde aktif biçimde rol aldı. Politik etkisini güçlendirdi. Örgütlenmesini yaygınlaştırdı.

Sovyet sisteminin çöküşü, siyasal İslam’ın gelişiminin bir başka momentini işaretledi. Sovyet sisteminin çöküşü bir dizi sonuç yarattı. En başta Arap milliyetçiliği hızla geriledi. Sosyalizmin bir kalkınma modeli olarak algılanması Ortadoğu’dan Kuzey Afrika’ya kadar Arap sosyalizmi adında devlet kapitalizminin değişik varyantlarının doğumuna yol açtı. Bu ülkeleri Sovyetler Birliği, kendi nüfuz alanında gördüğünden dolayı ciddi askeri ve ekonomik yardım yapıyordu. Sistemin yıkılışı Arap Sosyalizmi diye kendini tanımlayan ülkeleri boşluğa bıraktı. Bu aynı zamanda “ideolojik” boşluğu. Böylece “sosyalizm” adındaki milliyetçi, popülist, devletçi akımların etkisizleşmesi İslamcı hareketlerin büyük bir güçle siyasal arenada yer almasına yol açtı. Radikal neo-liberal politikalar altında mülksüzleşen, hızla yoksullaşan kitlelerin bu dünyaya ilişkin çılgınlığı, İslamcı hareketlerin güç kazanmasına yol açtı. Ve iktidar yürüyüşünü hızlandırdı. Önemli bir siyasal hareket haline gelmesine neden oldu. Emperyalizmin yeni jeo-politik yönelimiyle, siyasal İslam’ın aşırı pragmatik ve dünyevi ya da kapitalizme içkin politikaları hızla kaynaşmanın ve angaje oluşun önünü açtı.

(3) Obskürantizm: İnsanları bilinçli olarak cahil bırakma, onların kendi başına düşüncelerini engelleme çabası ve insanların doğaüstü şeylere inanmalarına zemin hazırlama.

(4) Yazı bir AKP değerlendirmesi olmadığından konu daraltıldı ve siyasal İslam eksenine öne çıkarıldı. Siyasal İslam’ın uluslararası düzeyde değerlendirilmesi ve AKP’nin iktidara geliş süreci için bakınız: Volkan Yaraşır – Tarık Aygün, *Siyasal İslam ve AKP*, Akyüz Yayın Grubu, 2002.

(5) T.C.’nin transformasyon süreci ve yeniden yapılanması, iktidar savaşları, BOP ve Yeni Osmanlılık için bakınız: Volkan Yaraşır, *TC’nin Transformasyonu, GOP ve Hegemonya Savaşları*; Volkan Yaraşır, “Sol Liberalizm: İllüzyon Tüccarları ve Kolera Günleri”, *Yıkıcı Güç Kolektif Özne*, Eksen Yay., 2011. s.122-147.

(6) İslami bir terminolojidir. Ehl-i dünya, uhreviyatı dünyaya feda eden, dünyayı her şeye tercih eden, sadece dünya için yaşayan, haram ve helal demeden dünya nimetlerinin peşinde olan kişiler için kullanılır.

(7) Max Weber Avrupa’da kapitalizmin gelişme dinamiğinde Kalvenizmin önemini altını çizer. Prütener/ Kalvenistler çalışmayı kutsar. Hatta çalışmadaki başarının cennetin yolunu açacağına inanırlar. Kalvenistler için zengin olmak, çalışmak, yatırım yapmak ahlaki bir görev ve dinsel bir vecibedir. Weber bu çalışma etiği anlayışını, Protestan ahlakını kapitalizmin ruhu olarak tanımlar.

(8) “Hayırsever-Cemaatçi” Kapitalizm için bakınız: Volkan Yaraşır, “Cemaatçi/ ‘Hayırsever Kapitalizm’ Kapitalizm Kökleşiyor”, *Yıkıcı Güç, Kolektif Özne*, Eksen Yay., 2011. s. 105-122.

Emperyalist-gerici savaşı sadece direnen halklar önleyebilir!

BM-Birleşmiş Milletler ve Arap Birliği'nin Suriye özel temsilcisi Kofi Annan istifa etti.

BM ve BM Güvenlik Konseyi, esas olarak da konseyin daimi üyeleri olan Rusya ve Çin, emperyalist-gerici güçlerin Suriye'ye dönük planlarının önünde engel oluşturuyordu. Kofi Annan'ın istifasıyla bu engel ortadan kalktı. Bu cepheden atılacak adımlar için zemin uygun hale geldi.

Emperyalist saldırganlığın bölgedeki bekçisi sermaye devleti öteden beridir Suriye'ye dönük savaş çıtırtkanlığı yapıyordu. Her vesileyle NATO aracılığıyla bir müdahale yapılmasını istiyordu. Bir yandan da, Suriye Muhalefeti, somut olarak da Özgür Suriye Ordusu adlı, ABD, İngiltere ve diğer batılı emperyalistlerce ve onların bölgedeki en has işbirlikçileri olan Suidi Arabistan ve Katar tarafından da desteklenen işbirlikçi güce destek veriyor, kanlı Baas rejimi ile bu gerici güç arasındaki kanlı boğazlaşmayı kışkırtıyordu.

Savaş çıtırtkanlığı hız kazandı

Suriye'deki kanlı boğazlaşmanın tozu dumanı içinde, bu boğazlaşmadan uzak duran Batı Kürdistan halkı Kobani, Derik, Amude ve Afrin gibi kentlerde yönetime el koydular. Sömürgeci sermaye devleti daha bunun şaşkınlığını yaşıyorken, bu kez HPG gerillaları Hakkari-Şemdinli, ardından da Erüh ve Çukurca'da, adına "Devrimci Operasyon" dedikleri bir saldırı başlattılar.

Tüm iddialarına rağmen pek de beklemediği bu iki gelişmeyle birlikte, sermaye devleti Kürt halkına dönük ırkçı-şoven saldırganlığa hız kazandırıp, kirli savaşı daha da yoğunlaştırırken, dışarda da, Suriye'ye dönük bir müdahale üzerinden ucu bölge savaşına çıkan savaş çıtırtkanlığını daha bir tırmandırdı.

Sermaye devleti bunu, her zamanki gibi tümüyle yalana dayalı bir kirli propaganda eşliğinde yapmaktadır. Örneğin, Batı Kürdistan'da ilan edilen özerkliği Başer Esad'ın Kürtlere bahsettiğini, bu bölgeyi boşaltarak onların işini kolaylaştırdığını, PKK'nin öteden beridir Baas rejimine yardım ettiğini ileri sürmektedir. Buna karşın Suriye'nin de PKK'yi desteklediğini, Şemdinli çıkarmasının arkasında da Suriye'nin olduğunu, burada kullanılan silahların da Suriye'ye ait olduğunu iddia ediyor. Bu iddialar, haliyle Baas rejimini destekleyen Rusya'nın da bu işin içinde olduğuna dek vardırılıyor.

Tümüyle yalana dayalı bu kirli propagandanın temel amacı, Suriye'ye dönük emperyalist-gerici bir müdahaleyi hızlandırmaktır. Bu müdahaleye haklı ve meşru bir kılıf giydirmektir. Kuşku yoktur ki, bu müdahale, kendisi için büyük bir tehdit olarak gördüğü Batı Kürdistan'a müdahaleyi, burada ilan edilen özerk yönetimi tasfiyeyi de kapsamaktadır.

Emperyalistler arası hegemonya savaşı kızışıyor

Öteden beri, başını ABD'nin çektiği emperyalist cephe ile Rusya ve Çin arasında Doğu Akdeniz üzerinde kıyasıya bir hegemonya savaşının sürdüğü bilinmektedir. Suriye'de gitgide tırmandırılan kanlı ve kirli boğazlaşmanın gerisinde de bu yatmaktadır. Kofi Annan'ın istifası ile birlikte bu durum iyice açığa çıkmış bulunuyor.

Obama yönetimi, önceleri, gelecek yıl yapılacak olan seçimler nedeniyle Suriye'ye NATO aracılığıyla yapılacak bir müdahaleden yana görünmedi. Daha doğrusu, ilk hamlede buna başvurulmasını uygun bulmadı. Kaldı ki, BM Güvenlik Konseyi'nin daimi üyeleri olan Rusya ve Çin, veto haklarını kullanarak her defasında böylesi bir müdahaleye karşı çıktılar. Bu arada, Kofi Annan aracılığıyla uygulanması istenen sözde barış planı da hayat bulmadı. ABD, Türk sermaye devleti ve Suriye Muhalefeti tarafından boşa çıkartıldı. Bunun için her türlü provokasyona, kirli yol ve yöntemlere başvuruldu. Tümünün de ortak amacı, BM'yi devre dışı bırakmaktır. BM olmaksızın, adına "geçiş süreci" dedikleri bir süreç başlatılmak isteniyordu. Açıkçası, tüm rakiplerini devre dışı bırakıp yeni Suriye'yi tek başına kendileri dizayn etmek istiyorlardı. Artık Kofi Annan yok. ABD ve müttefikleri "Yeni adımlar atmak için harekete geçmenin tam zamanıdır" deyip, harekete geçmiş bulunuyorlar. Şöyle ki, Kofi Annan istifa eder etmez, ABD Dışişleri Bakanı H. Clinton derhal saldırıya geçti. BM Güvenlik Konseyi'ni, esas olarak da Rusya ve Çin'i hedef alan açıklamalar yaptı. Konsey'in Kofi Annan'ı desteklemediğini, her defasında onun önüne barikat diktiklerini dile getirdi. Irak'a müdahale sırasında yaptığı gibi, Suriye'deki Baas rejiminin elinde kimyasal kitle imha silahları bulundurduğu, bunun hem komşu ülkeler ve hem de tüm dünya için bir tehdit olduğu aşağılık yalanına başvurdu. Ve vakit geçirilmeksizin yeni adımların atılmasını istedi.

H. Clinton'un 11 Ağustos'taki Türkiye'ye ziyareti de bu amacı taşıyor. Besbelli ki, sermaye devleti ile Suriye'ye dönük müdahale konusu konuşulacaktır.

H. Clinton'un Afrika turu ile aynı zaman dilimi içinde Obama'nın rakibi M. Romaney İngiltere, Polonya ve İsrail'i dolaştı. Her yerde Suriye'ye müdahaleden sözetti. Özellikle İsrail'de bunu yüksek sesle dile getirmesi ise oldukça manidardı.

Bütün bunları, bizzat Suriye'de, Özgür Suriye Ordusu ile birlikte yapılan kanlı ve kirli icraatlar tamamlıyor. Daha önce Suriye Muhalefeti aracılığıyla yapılmak istenenler, şimdi bizatihi kendilerince gerçekleştiriliyor. CIA ve İngiltere istihbarat elemanları bölgede cirit atıyor. Uluslararası kirli savaş merkezi ABD boyu boyunca buraya yerleşmiş olup, kendi kurallarını işletiyor. Türk sermaye devleti, Arabistan ve Katar

sürekli bölgeye özel savaş elemanları sızdırıyorlar. Suriye'deki kanlı savaş giderek dehşet verici boyutlar kazanıyor.

ABD ve Obama yönetimi önceleri Suriye'ye dönük müdahaleyi erken buluyorlardı. Gelinen yerde herkes Suriye'ye müdahaleden söz ediyor.

ABD ve müttefikleri cephesinde bunlar yapılırken, Rusya ve Çin'de boş durmuyor. Doğu Akdeniz'deki olası bir kışıma için, onlar da yoğun bir savaş hazırlığı içindedir.

Tüm veriler bölge çapında bir savaşı işaretliyor

Suriye'ye dönük olası bir müdahalenin, Suriye ile sınırlı kalmayacağı, muhtemelen bir bölge savaşına yol açacağı, neredeyse kesindir. Tüm taraflar bunu biliyor ve buna göre hazırlık yapıyor. Doğu Akdeniz'de hazır kıta bekletilen emperyalist cephe ve Rusya'ya ait savaş gemileri de bunun ifadesidir. Nitekim, Rusya, Suriye ile ortaklaşa habire tatbikat yapıyor.

Emperyalistler, en başta da ABD Suriye'yi teslim almak istiyor. Suriye'yi teslim almak demek, İran'ı da teslim almak demektir. Bu ise bölgenin tek hakimi olmak demektir. Rusya ve Çin buna müsaade etmeyecektir.

Sonuç olarak, gelinen yerde tümüyle emperyalist ve gerici bir savaş kaçınılmaz hale gelmiştir. Bölgeyi bir anda büyük bir yangın alanına çevirecek olan bu caniyane savaş, başta Türkiye işçi sınıfı ve Kürt halkı olmak üzere, kardeş bölge halkları için tam bir yıkım olacaktır.

Halihazırda ne Suriye, ne Irak ve ne de İran'da bu savaşı önleyebilecek ilerici ve devrimci bir güç bulunmamaktadır. Bu emperyalist ve gerici savaşı önleyebilecek ilerici ve devrimci güçlerin bulunduğu yegane topraklar Türkiye ve Kürdistan'dır. Bu caniyane savaşı Türkiye işçi sınıfı ve Kürt halkının ortak mücadele zemini üzerinde yükselecek olan halkların emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı birleşik-devrimci direnişi önleyebilir. Bu nedenledir ki, Türkiye'nin ilerici ve devrimci güçlerine ve Kürt özgürlük hareketine tarihi denebilecek bir görev ve sorumluluk düşmektedir.

Vakit geçirilmeksizin bu görev ve sorumluluğa uygun bir seferberlik içine girilmelidir.

9. Mamak Kültür-Sanat Festivali başarıyla gerçekleştirildi...

Yoksulluğa ve yozlaşmaya karşı binler festivalde buluştu

“Yoksulluğa mahkum, yozlaşmaya teslim olmayacağız. Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!” şiarıyla örgütlenen 9. Mamak Kültür-Sanat Festivali 3-4-5 Ağustos tarihlerinde binlerce işçi ve emekçinin katılımıyla başarıyla gerçekleştirildi. 3 gün boyunca binlerce işçi ve emekçinin katılımıyla coşkulu bir atmosferde geçen festival geçmiş yılların deneyimleriyle bir adım daha öne çıktı. İçerde ve dışarda savaş çığırtkanlığı yükseltelen bir süreçte “işçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarı haykırıldı.

Festival coşkuyla başladı

3 Ağustos günü Ankara'yı etkisi altına alan şiddetli yağmurun dinmesinin ardından festivalin yapıldığı Tek Mezar Hacı Bektaş-ı Veli Parkı'nın hazırlanmasıyla emekçiler festival alanındaki yerlerini aldılar.

Festival sunumu Nazım Hikmet'in “Hoşgeldin” şiiriyle başladı. Açılış konuşmasında festivalin baskılara, operasyonlara ve tutuklamalara rağmen 9 yıldır örgütlendiği ifade edildi. Konuşmada emperyalistlerin Ortadoğu'daki saldırganlığı teşhir edildi ve Suriye halkları ile dayanışma çağrısı yükseltildi. Dışarıda emperyalist savaş ve saldırganlık naraları yükseltilirken içerde de işçi sınıfına kapsamlı saldırılar yürütüldüğü ifade edilerek sınıfın birliğini yükseltme çağrısı yapıldı.

Açılış konuşmasının ardından ilk olarak şair **Mehmet Özer** sahneye çıktı. Özer, coşkuyla şiirleri okumasının yanı sıra, sanatı zalimlerin elinden alarak yoksulların eline verme ve yeni bir dünya kurma mücadelesine olanak sağladığı için İşçi Kültür Evi'nin çabalarını kutladı.

Program, Mamak İşçi Kültür Evi faaliyetlerinin anlatıldığı belgeselle devam etti.

Yüzlerce emekçinin katıldığı festival programı, **Erdal Beyazgül**'ün türküleriyle sürdü.

Erdal Beyazgül'ün türküleri ve çekilen halayların ardından **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu** adına konuşma yapıldı. Konuşmada, İşçi Kültür Evleri'nin Mamak'ta yükseltmiş olduğu mücadele bayrağı selamlandı. Konuşmanın devamında Ortadoğu'daki gelişmeler, Suriye halkına demokrasi götürme bahanesi ile savaş naraları atan, sermaye devleti ve AKP iktidarının ülke içinde başta kürt halkı olmak üzere, ilerici ve devrimci güçlere dönük uygulanan azgın teröre ve işçi sınıfına yönelik kapsamlı saldırılara değinildi.

BDSP konuşmasının ardından İnsan Hakları Derneği Ankara Şubesi Yönetim Kurulu adına **Fatime Akalın** söz aldı. Akalın, egemenlerin uyguladığı faşist baskı ve terörü teşhir etti.

Akalın'ın konuşmasının ardından **Laz Marks** isimli tek kişilik oyunu sahnelemek üzere **Haldun Açıksözlü** sahneye çıktı. Güncel gelişmeleri mizahi bir dille anlatan Açıksözlü, kitlenin coşkulu alkışları ile karşılandı.

Çiğli İşçi Kültür Evi Derneği'nin festivali

selamlayan mesajının okunmasının ardından program, **Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu**'nun dinletisi ile devam etti. Aylardır hazırlıklarını sürdüren müzik topluluğu, halkların kardeşliği için farklı dillerde türküler söyledi.

Festivalin ilk gününde polislin provokasyon girişimi de boşa düşürüldü.

Festival de 2. gün

Festivalin 2. gününde İşçi Kültür Evi'nde liselilere yönelik olarak geçmişten bugüne gençlik hareketinin gelişimini anlatan bir sinevizyon gösterimi ve ardından liselilerle sohbet gerçekleştirildi. Sohbette eğitimin ticarileşmesinden, dindar nesiller yetiştirilmek istenmesine kadar bir çok konu tartışılırken bu gerici ablukanın örgütlü mücadele ile parçalanabileceği ifade edildi.

2. gün akşam programında sahneye çıkan **Mamak İşçi Kültür Evi Şiir Topluluğu**, H.Hüseyin Korkmazgil'in “Kızılırmak” şiirinden uzun bir dinleti sundu. Aynı zamanda dinletiyi, birkaç ay önce amansız bir hastalıkta yaşamını yitiren şiir topluluğu eski çalışanı Özge Karagöz'ü a ithaf ettiler.

Mamak İşçi Kültür Evi Şiir Topluluğu'nun ardından sözü Eğitim Sen Genel Eğitim Sekreteri **Betül Korkut** aldı. Korkut, tutuklu KESK'li kamu emekçilerini selamlayarak konuşmasına başladı. 2002'den bu yana sergilenen AKP politikalarını eleştiren Korkut, kadınlara yönelik saldırıları, kentsel dönüşüm projelerini, Roboski'yi, devlet terörünü teşhir etti. Korkut, 4+4+4'ün de bu saldırıların parçası olduğunu söyledi. Ekim Gençliği'nin festivali selamlayan ve gençliğin devrimci mücadelesini yükseltmeye çağırarak mesajının ardından, Kızıl Bayrak gazetesi adına konuşma yapıldı. Sermaye sınıfının kapsamlı saldırılarına değinen **Kızıl Bayrak** temsilcisi, iki ayrı sınıf ve iki ayrı dünya olduğunu, Kızıl Bayrak'ın işçi sınıfını temsil ettiğini söyledi ve Kızıl Bayrak'a sahip çıkma çağrısında bulundu.

Program, Doğan Kaya ve Deniz Aslanbaş'ın birlikte söylediği türkülerle devam ediyor.

Türkülerin ardından Emekli Sen Genel Başkanı **Veli Beysülen** söz aldı. Beysülen, Emekli Sen Genel Merkezi ve DİSK Ankara Bölge Temsilcisi Kani Beko'ya vekaleten festivale katıldığını söyledi. AKP'nin politikalarını eleştiren Beysülen, DİSK'in geçmiş mücadelesini selamladı. Beysülen konuşmasının devamında, Toplu iş ilişkileri kanununun çıkmamasından kaynaklı olarak işçi sendikalarının yetki alamamasından, parasız eğitim isteyen öğrencilerin, gazetecilerin, seçilmiş milletvekillerinin tutuklanmasından bahsetti. Suriye'deki gelişmelere de değinen Beysülen, Suriye'de demokrasiyi ancak Suriye halklarının getirebileceğini söyledi. Emeklilerin mücadelesinin gelecek nesillerin mücadelesi olduğunu söyleyen

4 Ağustos 2012 | Mamak

Beysülen, birleşme ve mücadele etme çağrısını yükseltti.

Konuşmanın ardından **Ve Sanat Tiyatro Topluluğu** “İvan” isimli oyunu oynadı. Alkışlarla izlenen oyunun sonunda “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganı atıldı.

Tiyatro gösteriminin ardından sanatçı Malik İnci'nin türkü ve deyişleri ile program devam etti.

2. gün programı Karagöz-Hacivat gölge oyunu gösterimi ve ardından Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu'nun türkü ve marşlar seslendirmesi ile sürdü.

1.500'e yakın kişinin katıldığı festival programı, çekilen halaylarla son buldu.

Sınıfa yönelik saldırılar tartışıldı

Festivalin 3. günü İşçi Kültür Evi'nde gerçekleşen panelle başladı. “Sosyal yıkım saldırıları ve örgütlenmenin önündeki engeller” başlığı altında yapılan panele TOGO işçileri ve Gazi Üniversitesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. İşaya Üşür katıldı.

Mamak İşçi Birliği Girişimi adına yapılan açılış konuşmasında festivalin ortaya çıkış süreci ve hedefleri anlatıldı. Ardından sermaye sınıfının gerçekleştirdiği sosyal yıkım saldırılarına değinildi.

Panelde ilk sözü **TOGO işçileri** aldı. TOGO işçileri örgütlenme ve işten atılma süreçlerini anlattılar. Direnişe başladıkları andan itibaren kendilerine yönelik yapılan saldırılardan bahsettiler. Desteğe ihtiyaçları olduklarını söylediler ve ilerici güçlerin direnişe yeterince destek vermedikleri konusunda eleştiride bulundular.

TOGO işçilerinin ardından söz alan **Prof. Dr. İşaya Üşür**, 80'lerden bu yana uygulanan, sermayenin birikim modeli olan neo-liberalizme karşı mücadele etmek gerektiğini, ancak asıl olarak kapitalizme karşı mücadeleyi temel almak gerektiğini söyledi. Kapitalizmin insan düşmanı olduğunu söyleyen Üşür, kapitalizmi yok edip, insanı esas alan bir düzen kurmak gerektiğini vurguladı.

Ortadoğu'daki gelişmelere de değinen Üşür, verilen mücadelelerin etnik, ulusal vb. değil, sınıfsal temele dayanması gerektiğini belirtti.

Konuşmaların ardından soru-cevap bölümüne geçildi.

Yağmura rağmen emekçiler alanda

Festivalin akşam programı yağmur nedeniyle gecikmeli olarak başladı. Program, Ve Sanat Tiyatro Topluluğu'nun sergilediği kısa oyunla başlarken modern kölelik olarak tanımlanan taşeron sistemini anlatan belgesel gösterimiyle devam etti.

Gösterimin ardından bir TOGO işçisi söz aldı. TOGO işçisi, TOGO'da çalışma koşullarını ve neden örgütlendiklerini anlattı. Şu an direnişte olduklarını söyleyen TOGO işçisi desteği ve dayanışmayı yükseltme çağrısında bulundu.

Konuşmanın ardından Yavuz Canpolat sahneye çıktı. Canpolat'ın Türkçe ve Zazaca söylediği türküler ilgiyle karşılandı.

Canpolat'ın ardından sahneye sanatçı Aytaç Polat ve arkadaşları çıktı. Polat, çeşitli halk ezgilerinden oluşan türkülerini söyledi. Sanatçı Ezgi Saykan da türkülere eşlik etti.

Devrim şehitleri selamlandı

Festivalde son olarak Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu tarafından devrim şehitleri anması gerçekleştirildi. Topluluk, saygı duruşunun ardından devrim şehitleri için yakılmış ağıt ve marşları söyledi.

Anma esnasında "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" ve "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganları atıldı.

Festivalin 3. gününe de bini aşkın emekçi katıldı. Başarıyla gerçekleşen 9. Mamak Kültür Sanat Festivali, mücadeleyi yükseltme ve alanlarda buluşma çağrısıyla sona erdi.

Festivalden notlar:

* Festival alanına asılan pankartlarla sermayenin savaş ve saldırganlığından dayatılan sefalet koşullarına kadar bir dizi gündem işlendi.

* 3 gün boyunca yaygın bir şekilde *Kızıl Bayrak* satışı yapıldı.

* Festival komitesi, 3 gün boyunca "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" üst başlıklı bildiriye kullanırken, Suriye'deki gelişmelere ve festivale dair 2 ayrı anketi festival boyunca kullandı.

* 3. gün, TOGO işçileri dayanışma amacıyla festival alanına stand açtı.

Kızıl Bayrak /Ankara

4 Ağustos 2012 | Mamak

İşçi ve emekçiler festivali değerlendirdi...

Başarıyla gerçekleştirilen 9. Mamak Kültür-Sanat Festivali'ne katılan işçi ve emekçiler festivale ilişkin görüş ve önerilerini gazetemizle paylaştılar.

Abdullah Çelik

(TOGO işçisi):

TOGO'da direniş şu anda 99. gününde. Karşı taraftan hiçbir görüşme, geri adım, iletişim yok. Direnişimiz sürüyor. Kanunların çıkmasını bekliyoruz şu anda, sendikalar kanunu. Beklemedeyiz yani. O çıksa daha farklı

işlemlere gireceğiz. İki bayram arası daha pozitif çalışmalarımız olacak. Mesela, sendikamızın önerdiği girişken, atılgan eylem biçimleri var. Eğer karşı taraftan talep yoksa, almayı düşünmüyorsa ona göre hareket edeceğiz. Festival çok güzel. Talepleri var. Biz de burada derdimizi anlatacağız halka. İnşallah anlarlar.

Zeynel Hakverdi

(Emekli): Daha önce bir kez daha etkinliğe katılmıştım. Etkinlikleri seviyorum. Ne kadar faydalı olursa, mutlu oluruz. Bu tür etkinlikler, eylemlerin sürekli olması her zaman iyidir. Öyle olmasa bizi istedikleri gibi oynatmaya çalışıyorlar. İnşallah buna

gençlik müsaade etmeyecek diye düşünüyorum. Biz de destek olacağız, emekli olduk diye köşemize çekilmeyeceğiz. Her zaman böyle etkinlikler olsa sevinirim.

Nazire Ertürk

(Fotoğrafçı): 3 yıldır burada oturuyorum. 3 yıldır da festivale katılıyorum. Tebrik ediyorum İşçi Kültür Evi'ni. Harika, çok güzel. Yoksulluğa, yozlaşmaya karşı kültürel anlamda, halkların birliği kardeşliği için her dilden, her dinden, her

mezhepten insan bir araya geliyor. Bunlar ezilen insanlar, bu sınıfın insanları. Çok gurur duyuyorum. İzlerken de gurur duyuyorum. Bütün çalışanlara, emeği geçenlere teşekkür ediyorum.

Veli Beysülen (DİSK/Emekli Sen Genel Başkanı):

Festival oldukça önemli bir organizasyon. Ankara 18 yıldır bir yönetim anlayışının altında. Yani Melih Gökçek ekibinin anlayışıyla yönetiliyor. Ankara kültür ve sanat yönünden yozlaştırılıyor. Ben İşçi Kültür Evi'ne şunu öneriyorum. Bu festivali Ankara Sanat ve Kültür Festivali haline getirelim ve Ankara'nın değişik bölgelerine daha uzun süreli -bir ay olabilir, 15 gün olabilir- ama her gün başka bir alana, başka bir yere, yani Ankara'nın başka bir semtinde bir etkinlik olarak düzenleyelim. Bence bu daha doğru olur. Çünkü Ankara'yı yeniden kültür ve sanat merkezi haline getirmek gerektiğini düşünüyorum. 1980 öncesi Ankara kültür ve sanat yönünden çok güçlüydü, ancak Ankara gerçekten son yıllarda çok çoraklaştı. Bu alanda ben bu festivalin bu işlevi görebileceğine inanıyorum ve bu konuda bir önerim olacak. Bu festivali de önemsedim gerçekten. Tabii ki Ankara demokratik güçleriyle birlikte örgütleyelim bunu. Yani bunu önerirken sadece İşçi Kültür Evi yapsın demiyorum. Bunu Ankara demokratik güçleriyle birlikte Ankara sanat kültür festivali haline getirelim.

Yani birgün burada yapıyorsak, ertesi gün başka bir yerde yapalım. Batıkent'te yapalım, Çay Yolu'nda yapalım, Dikmen'de yapalım, neresi olabiliyorsa orada yapalım. Çünkü Ankara'nın buna ihtiyacı var.

Murat Özer (İşçi):

Daha önceki senelerde de katıldım. Şimdi de katılıyorum. Yoksulluğa ve yozlaşmaya karşı işçi sınıfının bir cephesidir. Festival bir örgütlenme aracıdır. Sadece müzik vs. kültürel faaliyetlerin sergilenmesi değil, aynı zamanda örgütlenme aracıdır. İnsanların bir araya geldiği,

dayanışmanın, paylaşmanın ortak zemininin oluşturulduğu bir ortamdır.

Daha önceki senelerde katıldığımda güçlü olduğu zamanlarda oldu. Bugün de baya güçlü bir atmosfer var. En önemlisi de devrimci atmosfer var. Sınıfın bir araya gelebildiği, kültürünü yansıtabildiği ender etkinliklerden bir tanesi...

Kızıl Bayrak /Ankara

Bertolt Brecht: Mücadelenin, dünyayı değiştirme ve dönüştürme eyleminin sanatçısı...

“Mücadele edenler yenilgiye uğrayabilir, mücadele etmeyen zaten yenilmiştir...”

*“Erik ağacı ömrü boyunca erik tanımadı.
Şimdi ben nasıl inanayım sana
erik ağacıym dersen,
Fakat yine de biliyorum
ki
O yine de bir erik ağacı
İpucu yapraklarında...”*

Bertolt Brecht (10 Şubat
1898- 14 Ağustos 1956)

eserleriyle ve yaşamıyla burjuvazinin sanatçısı değil, işçi sınıfının, devrimin sanatçısı olma tercihini yaptı. Devrimci bir yazar, şair ve yönetmen olarak Brecht amacını sanatıyla toplumsal gerçeklere ayna tutmak ve bu düzenin değişebileceği gerçeğini göstermek olarak belirledi. Brecht'in

“Sanat toplumsal hareketliliğin yapı taşlarındandır. Ve bir üst yapı kurumudur. Doğru işlendiğinde bütün insanların çıkarına olan gerçek kültürün ve yeni olan sosyalist kuramın kurulması aracıdır” tanımlaması tam da mücadele ile sanat arasında kurulması gereken doğru diyalektik bağın ifadesiydi. Bu bakış açısı ile Brecht sanatı mücadelenin bir aracı haline getiriyor, eserleriyle işçi sınıfına, mücadele bayrağı yükseltenlere umut aşılıyordu.

*“Gök, yer ve rüzgar
Ve insanların yarattıkları
Kalabilirler ama
Sömürücüler
kalamaz.”*

Yukarıdaki dizeler kadar netti Brecht'in bilinci. Nazi Almanyası döneminde yaşamış, iki büyük emperyalist paylaşım savaşı görmüş bir Alman olarak safını net bir şekilde belirlemiş bir komünistti. Sanatı da bu ideolojik çerçevede geliştirdi. Eserleri ve dünya görüşü sebebi ile pek çok kez yargılandı, senelerce sürgün hayatı yaşadı, vatandaşlıktan çıkartıldı. Ancak o faşizme ve emperyalist savaşa karşı mücadelesinden vazgeçmedi. İkinci emperyalist paylaşım savaşından sonra Berlin'e yerleşti ve dünya çapında ün kazanan Berliner Ensemble tiyatro topluluğunu kurdu.

Marksist dünya görüşünü benimsemiş devrimci bir sanatçı olarak sanatı burjuva düzenin sınırlarına hapsedmeye çalışan algıya savaş açmıştı. Sanatı ayrıcalıklı bir işe, sanatçıyı ayrıcalıklı bir kimliğe dönüştüren algıya karşı hayatın içerisinde olan, gerçekçi ve toplum için üretilen sanat anlayışını benimsedi. En önemli çalışmalarını ve eserlerini tiyatroya

alanında verdi. Bu kapsamda “epik tiyatro” kavramını geliştirdi. “Epik tiyatro” kavramıyla geliştirdiği bakış açısını şiirlerinde de uyguladı.

*“Gözünle gördüklerine
Kulağınla duyduklarına
İnan sadece
Gözünle gördüklerine
Kulağınla duyduklarına bile inanma.
İnanmaktır başka bir şey
Bir şeye inanmamak!”*

Oluşturduğu kuramla burjuvazinin sanatı “kurulu düzenin devam etmesinin bir aracı” olarak kullandığının tespitini net bir şekilde yapar. Burjuva düzenin değişmezliğini dikte eden, sorgulatmayan, bir yanılısma oluşturarak sınıfsal çelişkilerin üzerini örtmeye çalışan klasik sanat anlayışının en güzel teşhirini kendi sanatıyla yapar. Klasik sanat anlayışının oluşturduğu yanılısamayı kırmak için Marksist dünya görüşünün temelini oluşturan diyalektik materyalizmi yıkıcı bir silah olarak kullanır.

Epik tiyatro kuramıyla, klasik sanat anlayışının izleyiciye dayattığı kendisini asla yerine geçemeyeceği, sahte karakterlerle “özdeşleştirme” ve bir takım özlem, öfke ve ihtiyaçlarını bu yolla “boşaltma” taktiği karşısında kilit kavram olarak “yabancılaştırma”yı geliştirir. Böylece kitleleri pasifizme yönlendiren klasik sanat anlayışının tersine sanatı sınıfsal özü ile değerlendirir. Bununla birlikte toplum için sanat yaparken “tepeden inme”, didaktik bakış açısını yerer. Sanatı ile kitleleri düşünmeye, sorgulamaya teşvik eder. Bu da onun Marksist ideolojiyi kavrayışındaki netliğini ifade eder.

*“Açmak lazım gözünü
Kavgaya başlarken ateşin ağzında duranın
Kendi davasına başkası sahip çıkarken
seyredenler açın gözünüzü
...”*

*Kendi davası adına kavgaya girmeyen
Düşmanın davasında yenik çıkacak kavgadan.”*

Bütün bir yaşamıyla ve sanatıyla burjuva düzene kafa tutan devrimci sanatçı Bertolt Brecht'in eserleri halen güncelliğini korumaktadır. Burjuvazinin ölümünden sonra pek çok devrimci sanatçıya yaptığı “içini boşaltma” ve “metalaştırma” çabaları devrimci sanatçı Brecht'i de özel olarak hedef almaktadır. Kimi zaman 11. Uluslararası İstanbul Bianeli'nde olduğu gibi Brecht modası geçmiş bir sanatçı olarak gösterilmeye çalışılmakta, kimi zaman da devrimci yanları budanarak popülerleştirilmektedir. Kuşkusuz ki yapılmak istenen Brecht'in güçlü bir şekilde işçilere, emekçilere ulaştırdığı dünyayı değiştirme ve dönüştürme çağrısının karartılmasıdır. Ancak burjuva düzenin tüm çabalarına rağmen Brecht'in işçilere, emekçilere umut taşıyan mücadele çağrısı tüm güncelliği ve çarpıcılığı ile sürmektedir.

B. Bahar

Sanatçılar festivali değerlendirdi...

Haldun Açıkgöz: Çok doğru bir iş yapıyorsunuz, özellikle bu mahallede. Ben buranın gecekonduluğu dönemi de bilen birisiyim. Burada halen, bu kültürün, bu damarın, sınıfsal damarın var olduğunu göstermek adına bunun yapılmasının çok önemli olduğunu düşünüyorum. Sanırım 6-7 yıl önce bir festivale katılmıştık. Orada da bir sokak gösterisi yapmıştık diye hatırlıyorum. Tuzluca'yı da, İşçi Kültür Evi'nin önünde yapıldığı dönemdi. O dönem de katılmıştım, sonra şimdi gelebildik. Ben çok doğru buluyorum. Yani Alevilerin de Alevi mahallelerinde, ya da bizim bu tür mahallelerimizde, ne güzel sınıfsal mücadelesinin, devrimcilerin içinde olduğu bir yer olarak algılanmaması gerektiğini düşünüyorum. O yüzden de bunların belki burada daha fazla yapılması gerektiğini düşünüyorum. İçimizdeki insanların da sınıf mücadelesine yeniden yeniden kazanılması gerektiğini düşünüyorum.

Mehmet Özer: Elbette ki bir işçi semtinde bu tür kültür-sanat faaliyetlerinin olması ve yoksulların sanatın dilinden yararlanması, kendi ütopyalarını, düşlerini, sevinçlerini ve kederlerini sanatın diliyle seyretmiş olmaları, öğrenmiş olmaları önemli. Özellikle savaş çığırtkanlığının çok sık olduğu, Kürt halkına ve Suriye halkına yönelik bir savaşın gündemde olduğu günlerde, halkların kardeşliği şiarıyla bir etkinliğin düzenlenmiş olmasını anlamlı buluyorum. Bu tutumu bir tarz olarak algılıyorum ve arkadaşları kutluyorum.

Erdal Beyazgül: Buraya daha önce katılmadım, bu ilk katılımım. Böyle bir etkinliğin içerisinde olmak gerçekten gurur veriyor. Ben de burada oturuyorum. Ben de Tuzluca'yırlıyım. Geçen yıl yurtdışındaki konserlerden dolayı buraya katılmadım, ama bu sene kismet oldu. Buradayız, birlikteyiz.

Yavuz Canpolat: Emeklerine sağlık, gerçekten çok iyi çalışılmış. Özveriyle, emek verilerek yapılmış, halkla bütünleşmeyi sağlamış diye düşünüyorum. Kendilerini tebrik ediyorum. Bundan sonra da yanlarında olacağımı söylüyorum.

Erdağ: Mamak Kültür-Sanat Festivali'ne ilk olarak 2004 yılında gelmişim. O zaman Adana'daydım ve Şakirpaşa İşçi Kültür Evi Tiyatro Topluluğu ile kendimizin çıkarttığı bir oyunla gelmişim. İlk olarak orda oynamıştık. Yıl 2012. 8 sene sonra yine buradayız, yine oynuyoruz. Benim için önemli bir yerde duruyor Mamak Kültür Sanat Festivali ve İşçi Kültür Evleri. Bir yanıyla şimdiden o zamana baktığımızda kendimizi geliştirmeye çalıştık. Mamak halkının bize yönelik tepkisinden ve geri dönüşlerinden kendimizi bu yönde geliştirmeye çalışıyoruz.

Bir yandan da duygusal bir yerde duruyor. Oyunlarımızı binlerce insanın karşısında oynamak ve bir şiar altında hareket etmek de önemli. Bu sene işçilerin birliği, halkların kardeşliği şiarı var. Bu şiarlar altında burada olmak, kendi sözümüzü söyleyebilmek, insanlara derdimizi anlatabilmek bizim için çok önemli. İnsanlar bir şiar altında bir araya gelmişler ve dayanışma ve buradaki mücadele kültürü senelerdir Mamak'ta ilmi ilmi örülen bir süreç. Dolayısıyla burada olmak bile başlı başına yetiyor. Ki biz burada oyun oynama şansını buluyoruz. O yüzden gene teşekkür ediyorum.

Gökhan: Gönül, daha farklı şekilde katılabilmeyi isterdi. Umarız ki seneye daha farklı, belki de festival öncesinden bir şeyler hazırlayarak festivale destek olmayı hedefliyoruz. İşçi Kültür Evleri'ne, bize bu ortamı sağladığı için teşekkür ederiz.

Kızıl Bayrak / Ankara

Sermaye hizmetkârı dinci rektörlerin atamaları yapıldı!

Sermaye iktidarının AKP eliyle üniversitelere dönük olarak hayata geçirdiği saldırılar bütün bir yaz dönemi boyunca sürdü. Harçların kaldırılacağı ve YÖK disiplin yönetmeliğinin değişeceği aldatmacaları ile üniversite öğrencilerinin parasız eğitim mücadelesine yönelik karalamalar devam etti.

Bu tarz haberlerin basına servis edilmesi, üniversitelere yönelik saldırıların artarak süreceğine işaret ederken, saldırıları üniversitelerde uygulamaya koyacak rektörlerin atamaları da tamamlandı.

“Bilim insanlarından” koltuk yarışı!

Rektörlük seçimlerinde hiçbir üniversite öğrencisinin söz söyleme/görüş belirtme hakkı yoktur. Öğretim görevlilerinin katıldığı seçimler bile göstermelik olmaktan öte bir anlam taşımamaktadır. Zira rektörlük seçimleri hakkındaki son ve kesin kararı cumhurbaşkanı vermekte, dilerse üniversitede yapılan seçim sonuçlarına göre geri sıralarda olan adayları bile göreve atayabilmektedir.

Seçimin kendisi rektörler için de bir yarış olarak algılanmaktadır. Öyle ki bu yarışta rektör adayları öğretim görevlilerine yönelik bin bir çeşit tehdit, baskı uygularken, bazı adaylar da rüşvet olarak mobilya, bilgisayar, İpad gibi şeyler dağıtmaktadır. Seçimlere aday olarak giren profesörler, bilim insanı olmaktan çok mafya veya rüşvetçi gibi davranmaktadır. Kendilerini “bilim insanı” sayan adaylar, rektörlük makamının getireceği olanakları kullanma peşindedir.

Öte yandan, rektör atamalarının kesinleşmesinde saldırıların sorunsuz olarak hayata geçirileceğine dair verilen güvencenin yanında dinci-gerici partinin şefine, bakanlarına ya da cemaatine yakın olmak da önemli bir etken olmaktadır.

Geçtiğimiz günlerde üniversitelerde sessiz sedasız yapılan seçimlerin ardından, YÖK tarafından oluşturulan listedeki sıralamalarda iktidarın ihtiyaçları gözetildi. Çankaya Köşkü'ne gönderilen liste hemen hemen aynen kabul gördü. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün onayından geçen listede 19 rektörün adı geçiyor. Önemli birçok üniversitenin eski rektörleri tekrar atanırken, bazı üniversitelerde yeni isimler atandı. Sermayeye hizmette kusur etmeyen, AR-GE faaliyetleri ile üniversiteleri şirketlerin at koşturduğu kurumlar haline getirmeyi kendine görev saymış eski ve yeni rektörler yine liste başı oldu.

Geçtiğimiz dönemler rektörlük seçimleri üzerinden demokrasi tartışmaları yaşanmaktaydı. YÖK'ün yeni başkanı Gökhan Çetinsaya da verdiği bir röportajda, “Rektörlük seçimlerinin mevcut haliyle üniversitelere büyük zarar verdiği konusunda herkes hemfikir, bizzat seçimle gelen rektörlerimiz de dahi!” demişti. Yalnız yönetmeliği uygulamaya devam eden Çetinsaya, işbaşına gelen rektörlerin yönetmelikten nasıl faydalandıklarını görmezden gelmektedir. Şu anki YÖK yasasında yer alan seçim yönetmeliğinde, öğretim görevlileri tarafından seçilen adaylardan 6 tanesinin adı YÖK'e gönderilir, 6 adayın sıralamasını istediği gibi yeniden düzenleyen YÖK, cumhurbaşkanlığına 3 adayın ismini gönderirdi. Cumhurbaşkanı da 3 adaydan istediği birini üniversiteye rektör olarak atardı. Anti-demokratik seçim yönetmeliğinde yasal olanakların bulunması iktidarın elini kolaylaştırmaktaydı.

Yeni atamalarda ise bu tarz yasal olanaklara birkaç istisna dışında pek ihtiyaç duyulmadı. Zira 19 rektörden 13'ü kendi üniversitesi tarafından birinci sıradan seçilmişti. İstisnalardan biri olan Gazi Üniversitesi'nde 5. sıradan seçilen aday, cumhurbaşkanı tarafından rektör olarak atandı.

AKP'nin hizmetkârı rektörler!

Cumhurbaşkanı tarafından ikinci kez yapılan rektör atamalarında da dinci-gerici AKP'nin iktidarlaşmasının belirtileri görülmektedir. Bir önceki rektörlük seçimlerinde düzeniçi bir çekişme halinde geçen rektör atamaları, yeni dönemde hiçbir gürültü-patırtıya sebep olmadan gerçekleşti. Dört yıldır AKP'li rektörlerin üniversitelerin başında bulunması, öğretim görevlileri kadrolarında birçok değişikliğe sebep olurken, birçok öğretim görevlisini de “düşünce evriminden” geçirerek rektör ve iktidar yanlısı hale getirdi. Rektörlerin icraatlarına sessiz kalmayan öğretim görevlileri ise mesleklerinden uzaklaştırılma veya disiplin cezaları ile korkutularak yeni dönemde itâate zorlandılar.

Atanan rektörlerin, AKP iktidarının yeni dönemde üzerine eğildiği “dindar nesil” programına üniversiteler ayağından destek olacakları belli oluyor. “Her üniversiteye cami” yapımıyla başlatılan dinci-gerici süreç, birer bilim merkezi olan üniversitelerin din odaklı hareket eden merkezler olacağını gösteriyor. Üniversitede 5. sıradan seçilen ve cumhurbaşkanı tarafından atanan Gazi Üniversitesi'nin yeni rektörü Prof. Dr. Süleyman Büyükberber'in yeni dönemde uygulamaya koyacağı saldırılar verdiği röportajlardan da ortaya çıkıyor. Büyükberber, yaptığı açıklamada “Bilim insanı 'bilimin dini milliyeti' olmaz söylemleriyle içinde bulunduğu devletin ve milletin ekmeğini yerken ona sövemez, bilim adına bile olsa onu incitemez” sözleriyle üniversiteye hakim kılınacak egemen ideolojinin habercisi olmaktadır.

Yeni atanan rektörlerin yanında, bir kez daha görev başına getirilen rektörlerin geçmiş dönemki uygulamaları yeni dönemde de iktidara hizmet etmeye devam edeceklerinin işaretini vermektedir. Yeniden seçilen YTÜ Rektörü Prof. Dr. İsmail Yüksek, yeni vizyonunun 2023 olduğunu açıklamaktadır. Görüldüğü

üzere, iktidarın kendisine hedef olarak koyduğu 2023 yılı rektörler için de yeni dönem hedefi olabilmektedir. Sözkonusu rektörler şimdiden kendilerine iktidarla aynı yolu çizerek makam koltuklarını uzun süre işgal edeceği benziyorlar.

Söz-yetki-karar hakkı için mücadeleye!

Atanan rektörlerin misyonlarına uygun hareket edecekleri görülüyor. İktidardan aldığı desteği kullanan rektörlerin gençliğin mücadelesini boğmak için eliden geleni ardına koymacakları şimdiye kadar yaptıklarından bellidir. Yeni dönemde öğrencilere ve öğretim görevlilerine yönelik hak gasparları gündeme gelecektir. Üniversitelerde derslikler, yurtlar, yemekhaneler gibi bir çok sorun varken kampüslere sivil polis mekanları ve cami açmayı düşünenlerin niyeti gençliğin örgütlenme alanlarını ortadan kaldırmaktır.

Tüm bunlar karşısında gençliğe düşen görev ise ‘söz, yetki ve karar hakkı’ için mücadeleyi büyütme.

A. Armanç

Cami ile fakülte aynı kefede

Dinci gericiliğin üniversitelere yönelik saldırıları tüm hızıyla sürüyor. Daha önceki “her üniversiteye cami lazım” sözlerinin ardından çalışmalarına hız verilen camilerin bir yenisini de Kars'ta bulunan Kafkas Üniversitesi Yerleşkesi'ne yapılmaya başlandı.

Caminin temel atma törenine katılan Başbakan Yardımcısı Bekir Bozdağ, burada yaptığı konuşmada cami ile fakülteyi aynı kefeye koydu. “Üniversitelerimizin kampüslerinde camilerin bulunması, fakültelerin bulunması kadar ehemmiyetlidir. Birini öbürüne tercih etmek doğru bir yaklaşım değildir” diyen Bozdağ, dinci gericiliğin üniversitelerdeki hesaplarını bir kez daha açıklamış oldu.

Üniversitelerde cami yaptırma dernekleri

Öte yandan, üniversitelerde cami yapımına paralel bir biçimde cami yapımını organize edecek derneklerin kuruluşu da hız kazandı. Bu derneklerin başkanlıkları, cami yapımının dinci gericilikle beraber sermayedarlara da hizmet ettiğini gösteriyor. Örneğin Adıyaman Üniversitesi Cami ve Külliye Yaptırma ve Yaşatma Derneği Başkanı Orhan Uslu Saf, Hazır Beton, Saf Et Kombinasyonu, Saf Madencilik A.Ş şirketlerini bünyesinde barındıran Safoğulları A.Ş'nin Yönetim Kurulu Başkan Yardımcılığı yapıyor.

ekimgenligi.net

Sermaye devleti kürtaj politikasını adım adım hayata geçiriyor!

Sermayenin dinci-gerici hükümeti kadınlara yönelik saldırılarına hız kesmeden devam ediyor. Son dönem gündemde olan kürtaj tartışmaları ve sonrasında hükümet tarafından alınan kararlarla saldırılar sürerken şimdide uygulamalar başladı. Bu hafta içinde medyaya yansıyan haberler kürtaj konusundaki saldırganlığının artarak devam edeceğini göstermiş oldu.

Yaşanan bir olaya bakarsak, "İstanbul Eyüp'te 'daha önce yasadışı kürtajdan ve bir bebeğin ölümüne neden olmaktan yargılanan bir jinekologun muayenehanesinde, 5 aylık hamile olan S.E. 'ye kürtaj yapılacağı' iddiasıyla S.E. ve bir akrabası gözaltına alındı. Savcının talimatıyla hakkında "Kürtaj yaptırmaya teşebbüs" suçundan işlem yapılan kadın serbest bırakılırken birlikte geldiği akrabasının ise 'Kürtaj yaptırmaya yardım etme ve azmettirme' suçundan ifadesine başvuruldu." Bu olay kadınlara yönelik psikolojik ve fiziksel baskının önümüzdeki

günlerde çok daha artacağını gösteriyor.

Son hazırlanan taslakta kürtaja 10 hafta sınırı konulmuş ve bu sınırı aşana mahkeme yoluyla müdahale edileceği ifade edilmişti. Bu yasal zemine dayanılarak gözaltıyla başlayan süreç tutuklamalarla devam edecek. Bu baskılar yetmemiş olacak ki bir de "Sağlık personeline istemli kürtaj konusunda görevden çekilme hakkı" maddesi konarak kadınlara kürtajı seçme hakkı tanınmamış oldu. Bunun örneğini de geçtiğimiz haftalarda yaşamıştık. Kürtaj tartışmasıyla başlayan süreç sezaryen doğumu da engellemeyle sürmüştü. Ve geçen haftalarda bir kadın, doktorların ısrarı sonucu sezaryen ile doğum yapmayınca çocuk anne karnında ölmüştü.

Önümüzdeki günlerde bu gibi olayları maalesef hep duyacağız. AKP hükümetinin Sağlık Bakanı ise meclisin açılışıyla birlikte yeni saldırıları da hayata geçireceğini duyurdu. Bu paketin içinde kürtaj başta olmak üzere kadınların doğum hakkına dair genel düzenlemeler ve doğumu kontrol altına alma amacıyla yapılan düzenlemeler tek bir paket içerisinde sunuluyor. Sağlık Bakanı her fırsatta da bu uygulamaların yasak olmadığını söyleyerek işçi-emekçilerde kafa karışıklığı yaratarak gelecek tepkileri dizginleme yoluna gidiyor. Yeni düzenlemeyle doktora, "kürtaj yapmama hakkı" sağlanırken, fazla sezaryen yapılan hastanelere denetim getiriliyor. Kadını "üreme sağlığı" kıstasında değerli gördüğünü söyleyen Bakan 'doğum izninin' artırılacağını söyleyip kadını eve hapsediyor. Kadınların çocuk doğurmaktan başka işlerinin olmadığını düşünen gerici-dinci AKP bizler sessiz kaldığımız müddetçe saldırılarını, baskılarını sürdürecektir. Artık yeter diyelim. İşçi-emekçilere ve özelde kadınlara yönelik artan faşist, gerici ve baskıcı uygulamalara son verelim. Bu güç elimizde ve bunu kullanalım. Yarın geç olabilir.

Z.Can

Kadın cinayetlerinde herşey aynı

Kadın cinayetlerini durdurma vaatleriyle yasal düzenlemeler getiren sermaye hükümetinin maskesi düşmeye devam ediyor. Kadınlara koruma sağlandığı ve şiddetin önüne geçildiği iddia edilse de her gün yeni bir kadın cinayeti haberi geliyor.

4 Ağustos günü Çorum'da İrfan A. adlı kişi 'arkadaşlık isteğini' kabul etmeyen 2 çocuk annesi Hülya Gençoğlu'nu yol ortasında tabancayla vurup öldürdü.

Günlerdir cep telefonuyla rahatsız ettiği kadını sokak ortasında vuran İrfan A. gözaltına alındı.

Kadın cinayetlerindeki artışın önünü almayan sermaye hükümetinin tüm yalanlarına karşın, düzen işlenen cinayetleri de aklamaya devam ediyor.

Antalya'da 4 yıl önce kendisini 'aldattığı' iddiasıyla 6.5 aylık hamile eşini öldürmekten tutuklanan Suat D. için Yargıtay ağır tahrik indirimini eksik bularak cezasının düşürülmesini istedi. Aldığı cezada zaten ağır tahrik indirimi uygulanmış olmasına rağmen Yargıtay kararı sonrası cezasından 3 yıl 4 ay daha düşürüldü.

2 Ağustos günü görülen başka bir kadına şiddet davasındaysa Fatma Şen'i bıçak zoruyla balkondan atlamaya zorlayan Çetin Şen için "intihara teşebbüs" gerekçesiyle dava açıldı. Çetin Şen'in sistematik şiddetine maruz kalan koruma kararı çıkartan fakat polislerin baskısıyla ölüme terk edilen kadın dokuz ameliyat geçirdi ve iki bacağına sekiz kırık oluştu. Fatma Şen, bir aydır hastanede tedavi görüyor; sakat kalma ihtimali bulunuyor.

Polis Akademisi Başkanı Remzi Fındıklı gibi kadınlara hakaret içeren gerici açıklama sahiplerinin ödüllendirildiği, düzen yargısının 'namus', 'töre' gerekçeleriyle ceza indirimine gittiği bir düzende kadın cinayetleri engellenmek bir yana, azaltılmaz bile.

Kadının kurtuluşu sosyalizmde!

Kadına yönelik şiddet ve cinayet haberlerini artık kanıksadık. Şimdi kadına yönelik şiddet ve cinayet haberleri duymazsak şaşırıyor hale getirildik. "Ankara'da bir polis, tartıştığı eski karısını beylik tabancasıyla vurarak öldürdü", "Ayşe Yılbaş'ı 'bir cuma günü ezan vaktinde' öldürmekle tehdit ettikten sonra dediği şekilde öldürdü." Bu gibi haberler günlük yaşantımız oldu. Ve hiçbir önlem alınmadan her gün öldürülüyoruz. Devlet her cinayet haberinde bir açıklama yapıyor. Kocaları hapse atarım, orduyu, jandarmayı, polisi bilgilendiririm, savcılıktan koruma çıkartırım ve en sonunda imamları görevlendiririm.

Sermaye devletinin kadına yönelik şiddeti ve cinayeti önleyici yöntemleri bunlar. Ama kadın sorununun ve bunun yansımalarını yaratan sistem kapitalizm olduğuna göre bu yaşanan cinayetlerin önüne yine kendisi geçebilir mi? Bu mümkün değil, çünkü bu sistem şiddete, cinayete, tecavüze dayalı bir sistem. Kendi ürettiği bir şeyi yok edemez. Bu kendisiyle çelişmek olur. Bugün kadına yönelik şiddetin, cinayetin gündeme gelmesinin tek sebebi ise sorun karşısında ortaya konan tepki ve eylemlerdir. İşçi-emekçi kadınlar sokaklarda bu sorunu gündeme taşıdığı için devlet bir şeyler yapma ihtiyacı duyuyor. Yoksa şiddetmiş, cinayetmiş, tecavüzmüş umurunda değil. Umurunda değil çünkü bunların failleri cezalandırılmıyor hatta ödüllendiriliyor.

Devlet sistematik bir şekilde işkenceyi, cinayetleri ve şiddeti destekliyor. Bugün işkenceci, tecavüzcü polis şefi Selim Ay'ı nasıl koruduğu ortadadır. Bizler artık kadına yönelik saldırı, cinayet, taciz-tecavüz haberleri duymak istemiyorsak, yaşamak istemiyorsak örgütlü bir şekilde karşı duralım. Gerçekten özgür yaşamak istiyorsak, öldürülme korkusu duymadan, şiddete-tecavüze uğrama korkusu duymadan yaşamak istiyorsak mücadele edip kadının gerçek kurtuluşu olan sosyalizmi kurmak için çaba harcamalıyız. Kadının insan gibi yaşadığı, sömürünün, şiddetin ve cinayetlerin yaşanmadığı sosyalist sistem bizim tek kurtuluşumuzdur.

Z.Can

Tekellerin sponsorluğunda olimpiyat

Antik çağda kökleri M.Ö. 776 yıllarına dayanan olimpiyatlar yumruk yumruğa dövüş, el ve at arabalarıyla sürat yarışı gibi müsabakaların yer aldığı gösterilerdi. 1892 yılında Fransız pedagog ve tarihçi Baron Pierre de Coubertin çeşitli ulusları birbirine yaklaştırıp kaynaştıracak, dünya gençliğini ırk, din ve politik kavramlar gözetmeksizin, spor ve sportmence yarışmalar yoluyla birleştirecek bir spor organizasyonunun düzenlenmesi fikrini dile getirmişti.

Olimpiyatlara damgasını vuran pazar ekonomisidir

Oysa günümüzde olimpiyatlara damgasını vuran pazar ekonomisidir. BP, Dow Chemical, Rio Tinto, Coca Cola, Mc Donald's gibi insalıği tehdit eden, doğanın tahribatına yol açan tekellerin olimpiyatların milyonluk sponsorları olmaları da bunun bir göstergesidir.

Londra Olimpiyatları'nın ana sponsorlarından Dow Chemical – Union Carbide isimli dev kimya şirketi, 1984 yılında Hindistan'ın Bhopal kentinde yaşanan ve etkileri bugün bile devam eden endüstriyel atık faciasının sorumlusu.

Dow Chemical – Union Carbide tekelinin Bhopal şehrinde kurduğu fabrikadan 40 ton metil isosiyanat gazının dışarı atılmasının yol açtığı facia sonucu ilk üç gününde 8 bin kişi yaşamını kaybetmişti. Ölenlerin sayısı daha sonra 25 bine ulaştı. Faciada 500 binden fazla kişi de zehirlenmişti.

Amerikalı kimya devi şirketin “yan” faaliyetleri arasında Pentagon'la ortak silah üretimi de var. Üretilen kimyasal silahlar arasında hardal gazı, napalm bombası ve beyaz fosfor olduğu iddia ediliyor.

Zehir tüccarları:

Dow Chemical – Union Carbide

Dow Chemical 1961–1971 yılları arasında Amerikan ordusunun Vietnam halkına karşı, Laos'un bir bölümünde ve Kamboçya'da kullandığı Dioxin

içeren gazın da üreticisi. Bu gaz bölgede 3 milyon kişinin kansere yakalanmasına ve sakat doğmasına sebep oldu.

Hindistan'da Bhopal'da facianın sorumlusu Union Carbide'yi 2001'de satın alan Dow, Bhopal felaketi için hiçbir sorumlulukları bulunmadığını belirtmişti. Kaza sonrası bölgenin tamamen zehirli gazlardan arındırılması, zarar gören halkın tedavilerinin de tamamlanması için en az 8 trilyon dolar ödemesi gereken Dow Chemicals şirketi yetkilileri ise bu iddiaların gerçekleri yansıtmadığı iddiasında.

Aradan geçen 28 yıllık süreçte kazadan etkilendiği halde hayatta kalma şansına sahip 300 bin Bhopalli kanserden körlüğe kadar birçok hastalığa yakalandı ve halen kronik ve yaşamlarını kısaltan hastalıklarla boğuşmakta. Bölgede sakat doğum oranı çok yüksek düzeylerde seyrediyor. O günden bu güne binlerce bebek çeşitli anormallikler taşıyarak dünyaya geldi ve pek çoğu çocukluklarını bile yaşayamadan öldü. Yine bugünkü istatistikî verilere göre Bhopal'de her ay 30'u aşkın insan kazanın neden olduğu hastalıklar nedeniyle ölüyor.

Ve Bhopal canavarı, Dow Chemical-Union Carbide isimli şirket, dünyanın bir başka kentinde sportif olimpiyatların ana sponsoru oluyor.

“Dow'un Olimpiyatları da zehirlemesine izin verme”

Bir seneye yakın bir süredir ilerici kişiler, kurum ve kuruluşlar, sporcular, Dow tekelinin sponsorluğunun olimpiyatın ruhuna aykırı olduğunu söyleyerek, İngiliz hükümetine Dow Chemicals'ın Londra Olimpiyatları'ndaki sponsorluk anlaşmasını iptal etmesi çağrısında bulunmuşlardı. Dow Chemicals sponsorluğunun “kurbanların mezarının üzerinde dans etmek” anlamına geldiğini, şirketin zehirli atığı temizlemeye yanaşmadığını döne döne dile getirmişlerdi.

Bhopal mağdurlarını desteklemek için dünya genelinde spor organizasyonları düzenlenirken, 25 bin insanın ölümü ve yüzbinlercesinin sakat kalması bu ülkede herhangi bir değişikliğe yol açmadı.

Arabistan ve Bahreyn'de eylemler!

Suudi Arabistan'da krallığa karşı 3 Ağustos cuma gecesi yapılan eyleme polis saldırısıyla büyüyen öfke, 18 yaşındaki gencin ölüm haberiyle sokaklara taşıdı.

Ölüm haberinden sonra başta Şiiler olmak üzere emekçi halk sokaklara döküldü. Hüseyin Yusuf el-Kallaf için yapılan eylemlerde de polis emekçilerin üzerine ateş açmaktan geri durmadı. Polis saldırısında iki kişi vuruldu. Temmuz ayında Suudi polisi iki göstericiyi daha öldürmüştü.

Suudi Arabistan'ın petrol kaynakları açısından zengin bölgesi Doğu Eyaleti'nde emekçiler, siyasi tutukluların serbest bırakılması, ifade ve eylem özgürlüğü önündeki engellerin kaldırılması ve sünni ayrımcılığına son verilmesini istiyor. Geçen yıl Ortadoğu'daki eylemlerin bir yansıması olarak şubat ayında başlayan protestolara Bahreyn ve Suudi krallığı şiddetle karşılık vermişti.

3 Ağustos cuma günü Suudi Arabistan'la eş zamanlı yapılan protestolara Bahreyn polislerinin saldırısı sonucu çok sayıda yaralı ve tutuklunun olduğu belirtiliyor. Gaz bombası ve plastik mermi kullanılan saldırıların üç günlük bilançosu 45 yaralı ve 40 tutuklu.

Bahreyn ve Suudi Arabistan'da krallıkların saldırganlığı ortaklaştırılmış Suudi ordusu bizzat Bahreyn'deki eylemlere saldırmıştı. Suudi ordusunun binlerce askeri Bahreyn topraklarında bulunuyor. Arabistanlı eylemciler Arabistan ve Bahreyn emekçi halklarını eş zamanlı eylemler yapmaya davet ederek mücadeleyi ortaklaştırmaya çağırıyorlar.

İşgal, grev, direniş!

Dünyanın bir çok ülkesinden işçi ve emekçilerin hak arama mücadeleleri devam ediyor. “İşgal, grev, direniş!” şiarı dünyanın dört bir yanında hayat buluyor.

ABD'nin Houston eyaletinde temizlik iş kolunda çalışan 700 temizlik işçisinin insanca yaşayabilecek ücret talebi için başlattıkları grev 3. haftasında. 50 büronun temizliğini yapan temizlik işçileri 10 dolar saat ücreti talep ediyorlar. Temizlik işçilerinin şu anki ücreti 8,35 dolar. Geçtiğimiz hafta işçiler taleplerini dile getirmek ve patronun üzerinde basınç uygulamak için binaların önünde başlattıkları oturma eylemine polisin saldırması sonucu birçok işçi gözaltına alındı. Diğer şehirlerden temizlik işçilerinin de grevle dayanışma eylemleri sürüyor.

Kolombiya'da bir haftadan beri 300 Feneco demiryolu işçisi grevde. İşçiler yüzde 15 ücret artışı ve 2009 yılında greve giden ve işten atılan 30 arkadaşlarının tekrar işe alınmasını talep ediyorlar.

La Jagua'daki kömür ocaklarında çalışan maden işçilerinin de daha fazla ücret ve daha iyi çalışma koşulları için başlattıkları grev üçüncü haftasına giriyor.

Lübnan'da Électricité Du Liban (EDL) tekelinde çalışan elektrik işçilerinin üç ay önce başlattıkları grev sürüyor. İşçiler daha fazla ücret ve kadrolu çalışma talep ediyorlar. Greve sözleşmeli işçiler ve elektrik faturasını tahsil eden görevliler çıkmıştı. Grevci işçiler EDL merkez binası işgalini de sürdürüyorlar.

Afrika'nın güneydoğusundaki Malavi'de hükümet IMF diktası nedeniyle para birimi Kwacha'nın değerini yüzde 49 düşürmüştü. Ülkede enflasyon oranı halen yüzde 18,3'lerde seyrediyor.

Kanla yazılan tarih silinmez / silemezsiniz!

Sermaye hükümetine onyıllarını adanmış, yıllarca parlamento denen ahırın en temel temsilciliklerinde ve sözcülüklerinde görev almış biri olan ‘Cumhurbaşkanı’ Abdullah Gül şimdi de çıkıp bize Ulucanlar tarihini anlatmakta, ‘demokrasi’ ve ‘adalet’ kelimelerini cümle içinde kullanabilme cüreti gösterebilmektedir. Buna izin vermeyeceğiz! Bizler orada, o zindanda yüreğinden bir parça bırakanlar, değerlerimizi çiğneyen bu alçakların konuşmalarına sessiz kalmayacağız.

Abdullah Gül de bu devleti temsil eden en sıradan memur kadar Ulucanlar’da dökülen kanı ellerinde taşıyor. İkiyüzlülük, riyakarlık aymazlık adına söylenebilecek her şey bu zat için kullanılabilir. Geçmiş unutmama ve unutturma konusunda ne kadar güçlü oldukları belli ama bugünü de mi görmezler. Ulucanlar’da yiğit devrimcileri katledenler sırf bir ay içerisinde kaç devrimciyi, Kürt emekçisini katletti? Hasan Selim Gönen’in infazını hazırlayanlar, Ali Çelik’in tusak düştüğü andan itibaren işkenceyle ölümünü hazırlayanlar, Kürt halkının üstüne bomba yağdıranlar, 11 yaşındaki Mazlum Kaya’yı gaz bombasıyla katledenler kendileri değilmiş gibi bize zulümden dem vuruyorlar.

Abdullah Gül, müze haline getirilen Ulucanlar Cezaevi’ni ziyaretinden sonra “demokrasinin ve adaletin olmadığı yerde zulümden başka bir şey olamayacağını gösteren yaşayan bir abide” olduğunu belirterek “O hücrelerde ve koşullarda yaşananların bir daha ebediyen yaşanmaması için demokrasimizi ve haklarımızı kıskançlıkla korumalıyız” cümlesini kurdu. Buradan Gül’ün açıklamasına bir yanıt veriyoruz. Kıskançlıkla korumak değil kazanmak olacak. Bu düzen var oldukça göremeyeceğimiz, hissedemeyeceğimiz demokrasi ve hakları kıskançlıkla kazanmak için bütün mücadelemiz. Esasta bugün ellerinde tuttukları ve sadece kendileri için uyguladıkları bir demokrasi ve hak tanımı olabilir. Ama biz hiçbir zaman biat edip onların icazetindeki demokrasi ve hakları istemedik. Gül gibi asalak sermaye devleti temsilcilerinin ufkunda bile olmayacak bir eşitlik ve özgürlük kavgasıdır bu!

Gül, 1970 yılında cezaevinde yatan bir arkadaşını ziyaret ettiği için Ulucanlar’ın eski halini bildiğini vurgulayarak şunları söylemiş: “Merhum Başbakan Ecevit’in de kaldığı ünlü Hilton Koşu’ndan başladık, tecrit hücrelerini, avluları, koşulları gezdik. Her bir köşede acı hatıralar vardı. Cezaevinden yolu

geçenlerin dinledikleri türküler, mektupları, eşyaları, haklarındaki kararlar ve siyaset adamları, düşünce insanları, entelektüeller, gazeteciler, din alimleri, gençlik liderleri...”

Gül hem turistik bir geziye çıkıyor hem de acı dolu hisler taşıyor. Gül’ün gözleri timsah gözyaşlarıyla doluyken bile konuşması gerçeklikten uzak. Onun acılar gördüğü koşullarda, havalandırmalarda biz hala tebessümle dolaşıyoruz. Orada on yiğit devrimciyi kaybetsek de devrim davasının sarsılmaz iradesini dost düman önünde bir kez daha ateş çemberlerinden geçirdik. Biz o havalandırmaları yoldaş sıcaklığında sarılmalarla, Ümit’in koşulları çınlatan kakkahalarıyla anıyoruz. Duvarları mermi deliği doluyken bile dalga geçen Ümitler bize bunu öğretti. Biz yas tutmuyoruz ki siz nasıl orada acıyı hissedeceksiniz! Cinayet mahaline dönen katilden beterdir bu açıklamalara imza atan devlet zatlari...

Gül, Ulucanlar Cezaevi’nde 6 Mayıs 1972’de idam edilen Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan’ın boyunlarına asılan yaftaları incelerken verdiği mesajında, darbe dönemlerine atfen “Ulucanlar bana bir kez daha, demokratik bir hukuk devleti olmanın ne kadar kıymetli olduğunu hatırlattı” diyor. Ulucanlar Cezaevi’ndeki kanlı katliamlar sadece darbe dönemlerinde değil bizzat Gül’ünde içinde olduğu ‘demokratik’ parlamentoların kararlarıyla hayata geçirildi.

Ulucanlar Ankara’nın göbeğinde bir gurur anıtıdır. Yılmayan, teslim alınamayan, yenilmeyen iradelerin bakıp da göğüs kabarttığı. “Biz burada öldük ama yenilmedik” dediği bir anıtmezdardır. Biz orada hüznü değil kavgamızın kızıl karanfillerini bıraktık. Biz oraya kızıl bayraklarımızı astık. Ümit’lerden önce de sonra da Ulucanlar direniş anıtı olarak anıldı. Şimdi tusakları olmasa da müze denilerek yapmacık tarih anlatımlarına konu edilse de Ulucanlar duvarlarından boyanarak silinse de “kanla yazılan tarih silinmez!” Ve bizler sildirtmemek için elimizden geleni yapacağız. Ümit, Habip, Önder, Mahir, Ulaş, Ahmet, Zafer, Aziz, Halil, İsmet uğruna öldükleri kavganın değerlerini büyüttüler. El uzatan her asalak bilmelidir ki bu değerleri yok edemeyeceksiniz! Geçmişimizin değerleriyle Ulucanlar’da elbet yine kızıl bayrağı göndere çekeceğiz!

Ümit Altıntaş’ın kardeşi

Analar: Peşinizi bırakmayacağız!

Eylemlerinin 384.’sünü yapan Cumartesi Anneleri, Abdurrahim Demir’in akıbetini sorarak, hem kayıpların hem de sorumluların peşini bırakmayacaklarını açıkladılar.

Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelen kayıp yakınları ellerinde kayıpların fotoğraflarını tutarak, oturma eylemine başladılar.

Eylemde ilk olarak Abdurrahim Demir’in abisi Mehmet Demir söz aldı. Demir, annesinin kendisini gördüğü her anda “kardeşin nerede buldun mu onu?” diye sorduğunu belirtti.

Murat Yıldız’ın annesi Hanefi Yıldız da söz alarak bir konuşma yaptı. Anne Yıldız, Erdoğan’ın Suriye için söylediği baskı ve katliam sözlerini hatırlatarak, aynı baskının Türkiye’de kendileri tarafından yapıldığını belirtti. Anne Yıldız, 17 yıldır görülmediklerini, başka ülkelere sahte gözyaşı döken devlet yetkililerini kınadığını ifade etti. Ölen asker analarına çağrı yapan anne Yıldız, Tansu Çiller, Mehmet Ağar ve Tayyip Erdoğan’ın birbirinden farkı olmadığını, asker cenazelerine katılıp döktükleri gözyaşlarına kanmamalarını, Cumartesi Anneleri ile birlikte acılarını ortaklaştırmaları gerektiğini vurguladı.

İnsan Hakları Derneği Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon adına açıklamayı Neriman Deniz okudu. Son günlerde Şemdinli’deki köy boşaltmalarına ve askeri operasyonlara vurgu yapıldı.

Açıklamada şunlar söylendi: “Başka toprakların zalimlerine hak, vicdan, insanlık dersi veren başbakan Erdoğan, ağlamaktan gözpınarları kuruyan, yaşlılıktan yürüyemez hale gelen Kesriye Demir’in 17 yıldır “Oğluma ne yaptınız?” sorusu karşısında susuyor... Hesap verin diyeceğiz! Peşinizi bırakmayacağız!”

Kızıl Bayrak / İstanbul

İHD cezaevlerini anlattı

İzmir İnsan Hakları Derneği (İHD) son dönem cezaevlerinde yaşanan olayları ve İzmir’de bulunan Kırıklar 2 No’lu F tipi ile Şakran Cezaevi’ndeki hak ihlallerini, 6 Ağustos günü İHD Şube Binası’nda yaptığı basın toplantısıyla açıkladı.

Son 6 ayda kötü muamele, sağlık sorunları, disiplin cezaları ve istek dışı sevklerin yoğun başvuru konuları olduğu söylendi. Aliğa/Şakran Cezaevi’nin açıldığı günden beri işkence ve kötü muamelelerle gündeme geldiği söylenerek bu cezaevinde yaşananlar özetlendi.

Cezaevleri müdürlerinin keyfi dayatmaları olduğu ve bu durumlara karşı İHD olarak yetkili mercilere başvurduklarını, yazılar yazdıklarını ama bunların karşılığının vermediği belirtildi.

Cezaevlerinde hasta tutsakların olduğu ve bunlardan biri olan Kasım Demir’in Muş Cezaevi’nde öldüğü söylendi. Kırıklar 2 No’lu F Tipi Cezaevi’nden de yoğun hak ihlalleri yaşandığı belirtildi.

İHD olarak yaptıkları değerlendirme sonucunda ulusal ve uluslararası insan hakları hukukuna, BM Kişisel ve Siyasal Haklar Uluslararası Sözleşmesi’ne ve Avrupa İşkenceyi Önleme Komitesi kararlarına uyulması gerektiği söylendi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Akan nehir tarih kadar eski bir gerçeği taşıyor...

Beyaz adamın derisi değil gözleri beyaz!

*Gözlerde yaş yoksa, ruh gökkuşağına sahip olamaz.**

Kızılderililer modern insanlıkla tanıştığı an ölmüştü. Artık doğal olan ne varsa bozulurken insanın sağlam kalması düşünülemezdi. Eti çürümüş, kalbi zehir akıtan beyaz adam için Kızılderili bir av hayvanından öteye geçmedi. Kaldı ki beyaz adam esasta Kızılderilileri değil kendi içinde kalan son insani değerleri katletti. Artık her şeyin kağıt parçası olup da para denen özel bir isme havale edildiği devri başlatarak insanlığı zaten yok etmişti...

Bir halk kaç kez sürgün edilir kaç kez katledilir?

Amerika Birleşik Devletleri, Kızılderili halkın modern topluma uyumu için gösterdiği çabaya yanıt vermemesini anlamadı. Anlamadı ama inatla direnmesine karşın yerlilerin 'iyiliği için' asimilasyon politikalarını sistematik olarak uygulamayı sürdürdü. Rezervasyon alanlarına sıkıştırılan özgür bir halk çadırlardan çıkarılarak, karneye bağımlı kılınarak yaşamaya sürüklendi. Kızılderililer için rezervasyonlara hapis yaşamakla rezervuarda kalmak arasında fark yoktur!

Amerikalı beyaz adam "modern insan" olarak işgalci sıfatını hiçbir zaman diliminde kabul etmedi ne Afganistan'da ne Irak'ta ne Vietnam'da ne de bizzat Amerika kıtasının her bir karışında.

Kabul etmedikleri her işgal gibi Amerika'da da bir gerekçeleri vardı. Toprağı satın almışlardı. Kızılderililer özgürce yaşamaya devam ederken sadece topraklarının bir bölümünden feragat etmeleri isteniyordu. Bağımsızlığın, kağıtlara yazılmasından önce var olduğu topraklarda beyaz adamın yasalarına uymak ölümün ilk adıydı. İngilizce isim sahibi oluncaya kadar Kızılderililer daha birçok isim öğrendiler. Sürgün, yasak, katliam isimleri arka arkaya geldi. Ta ki Kızılderililer ABD'de azınlık statüsü kazanana kadar!..

Birçok kabile katliamlar karşısında çaresiz teslimiyeti seçerken Oturan Boğa ve Çılgın At direndi. Ölüm yaşamlarını kuşatıp, içlerinden çürük olanları beyaz adama kazanıncaya kadar, güneş batıp ay tutuluncaya kadar ve belki de tam anlamıyla sonuna kadar...

Yazılacak bir kızıl derili hikayesi daha var!

*Düşmanımı cesur ve kuvvetli yap! Eğer onu yenersem utanç duymayayım.***

*"Eskiden öldürmek onur değildi. Sadece gereklilikti. Onur sadece gerçek cesaretle elde edilirdi. Ama o günler artık geçmişte kaldı."****

Amerikan yerli halkı tarihini anlatan sınırlı film arasında beyaz adamın asimilasyon politikalarını, Kızılderililerin direnişindeki nedeni ve belki de akan nehrin dolaysız getirdiği sonu anlatan bir filmde bu sözler. Eskiye özlem duyuran tüm dürtülerin birleştiği, beyaz adamı hiç anlamak istemeyen Kızılderililerin insan olma direnişini anlatan filmin sonunda soruyorsunuz, o topraklara ne oldu? ABD Yüksek Mahkemesi, arazinin gaspı için 1877'deki değeri olan 17,5 milyon ve 103 yıllık faizle birlikte 106 milyon dolara ulaşan bir tazminat ödenmesi

kararını aldı. Katliamlarla yazılan tarihin bugün geldiği yerde kalan işi beyaz adamın mahkemeleri üstlendi. Kızılderililere ait olan ve zor yoluyla alınan toprakların gerçek sahibi oldukları bir kez daha kabul edildi. Fakat, fakatla başlayan her cümlelerin biteceği ironiyle toprakların geri verilmesinin mümkün olamayacağı belirtildi. Kızılderililer tazminat ve yasal faizi reddetti beyaz adamın parasını değil atalarının topraklarını istemeye devam ediyorlar! Katliamlardan mahkeme kararına kızıl derililer için hep bir kapanmayan yara, unutulmamış tarih, bitmemiş hesap vardır...

*"Bu bir kapitalizm deneyimi, bağımsızlığımıza dair bir sınavdı. Ama ABD yönetimi her ikisinin de hakkımız olduğunu kabul etmek istemiyor" Beyaz Tüy*****

Bu sözlerse filmi tamamlayan bir makaleden. Kızılderililerin tarihin gerisinde değil günümüzde direndiğini yazan, kızıl derililerin var olma mücadelesinin ezilen her halkın kendinden bir parça koyarak anlayacağı kesitleri akataran bir makaleden.

Amerika'da sessiz sedasız azınlık Kızılderililerin asimilasyonla savaşı devam ediyor direnişi de.

Kendi topraklarında ürettikleri ürün için hala Amerikan federal yasalarıyla savaşıyorlar. Bizim olan toprakta ne ekeceğimize karışamazsınız diyor Beyaz Tüy .

Kızılderililerin atasözleri tüm halkların tarihsel deneyimlerinden daha özgün koşullarda şekillenmiştir. Tüm dünya bir kimlikte erirken Kızılderililer keşfedilmemiş toprakların getirdiği arınmış insan kültürünü vermiştir. Doğanın içinde değil bir parçası olarak yaşamak insani değerlerini de korumuştur. Her bir atasözüyle dünyanın geri kalanından farklı olduklarını değil insanlığın mesajını taşımayı istemişlerdir. Bu sese kulak vermek gerek. Yitip giden

insanlığın son yakarışı kapitalizme teslim edilmemiş insan ruhlarının bu dünya üzerindeki son yolculukları hep bu sözlerde. Kulakta çınlayan, el uzatsan yakalayacağın değerler için her şey bilinçte! Bir rüyayı yaşamış olanlara imrenirken kaba mahkum kalmamak için yazılacak bir kızıl derili hikayesi daha var elbet...

Yaralı diz hala kanıyor...

*İnsan iki ruhludur içinde bir iyi köpek birde kötü köpek kavga eder. Hangisini daha çok beslersen o kazanır******

Bunun için beyaz adam dedik ona.

Bunun için dediklerini anlamadık. O hep kötü köpeğini besledi. Bizse...

Biz, katledilerek teslim alınamayan ve bugünlere gelen, dilini, kimliğini beyaz adamın kapitalizmine vermemek için son direnişi ören iyi köpeğe sonsuz güveni taşımaya devam ediyoruz. Beklendikçe güçlenecek ve zamanı geldiğinde bizi koruyacak.

Beyaz adamın gözbebeklerinde bir kez olsun benliğin getirdiği derinlik olmadı. Wounded Knee Deresi katliamında bile gözlerinde o buz beyazlığı vardı. Dövüşü mert olmayan, savaştan daha çok yardım adı altında katleden insanlık bizden değildir. Bunun için onlar hep beyaz adam olacaktır. Ve bilinsin ki tüm asimilasyon çabalarına rağmen son kızıl derili efsanesi beyaz adamın utanç içindeki son yenilgisini anlatacaktır. Çünkü yitirilen topraklar, kaybedilen hayatlar içinde ruhlarımızı birbirine bağlayan doğa elbet bir gün intikam için kızıl derilileri tekrar çağıracaktır.

T. Kor

* Bir Kızılderili atasözü

** Bir Siyu Kabilesi atasözü

*** Kalbimi oraya gömün filminden

**** Yaralı ruhların gölgesinde - Alexandra Fuller (National Geographic Türkiye Ağustos sayısı)

*****Bir Kızılderili atasözü

"BM Srebrenitsa Katliamı'ndan yargılanmalı"

Srebrenitsa'da Sırp'ların katliamını önlemeyerek suça ortak olan Birleşmiş Milletler'e açılan dava Hollanda Yüksek Mahkemesi tarafından reddedildi. Hollanda Yüksek Mahkemesi, karar gerekçesi olarak "hiçbir mahkemenin BM'nin suçlu olduğunu ispatlayamayacağı" ve "uluslararası bir örgüt olarak yargılamadan muaf tutulduğu" görüşünü belirtti.

Srebrenitsa Katliamı kurbanlarının yakınları adına Hollandalı avukat Axel Hagedorn, yaptığı açıklamada, BM ve Hollanda aleyhine açılan davayı Kasım ayında AİHM'ye götüreceğini bildirdi.

Emperyalist suç örgütü Birleşmiş Milletler, Balkanların yeniden paylaşımı sırasında Sırp'ların katliamına göz yummuş, korumasında olan Srebrenitsa'yı boşaltarak Sırp'lara binlerce sivil teslim etmişti.

Alenen yaşanan katliama ortaklık eden emperyalist güçler yıllar sonra hazırlanan raporda 'hata' yaptıklarını kabul etmiş fakat sorumluluklarının karşılığında en ufak bir adım atmamışlardı. BM Genel Sekreteri Ban Ki-mun geçen ayın sonunda Bosna Hersek'te Srebrenitsa katliamı anmalarına katılmış ve "BM'nin Srebrenitsa'da görevlerini yerine getirmediklerini" ifade etmişti.

Aileler, dava sürecini özerken "Srebrenitsa Anneleri" adıyla birleşerek mahkemeye kitleli katılım sağlamak için, tüm Bosna Hersek'de destek çağrılarını yapıyorlar. Srebrenitsa ve Jepa Anneleri Derneği 2007 yılında, soykırımdan kurtulan 6000 Srebrenitsalı adına, BM ve Hollanda'ya karşı dava açmış, davada BM'nin Srebrenitsa'da görevli Hollanda taburu, "soykırım ve insanlığa karşı suçları önlememek", "Boşnakların sürülmesi ve katledilmesine yardımcı olmak" iddialarıyla suçlanmıştı. Fakat mahkeme askerlerin BM Barış Gücü çerçevesinde hareket ettiği için Birleşmiş Milletler'i sorumlu tutarak davayı kapamıştı.

İşçinin canı sermayeye emanet

*“Ölü emek, canlı emeğin kanıyla beslenir.”
Karl Marx*

İşçi sağlığı ve iş güvenliği sorunu işçi sınıfının en yakıcı sorunlarının başında geliyor. Sermayenin aşırı kar hırsına bağlı olarak, hemen her gün ülkenin her yanından ölüm haberleri geliyor. Türkiye iş cinayetleri konusunda Avrupa’da birinci dünyada 3. sırada yer alıyor. Yılda 1500 işçi sermayenin aşırı kar hırsına kurban oluyor. Sadece geçtiğimiz Haziran ayında 59 işçi iş cinayetine kurban gitti. Bunlar sadece kayıtlı olan ölümlerdir. Gerçek tablo bu rakamların bir hayli üzerindedir. “İşçi sağlığı” bahanesine meslek hastalıklarını da eklediğimizde sermayenin “büyümesinin” maddi zemini ortaya çıkmaktadır.

İşçi sağlığı ve güvenliği alanındaki yasal düzenlemeler de iş cinayetlerinin hızla büyüyeceğini göstermektedir. 2003 yılında 1475 sayılı yasanın gereği, yerine getirilen 4857 sayılı iş kanununun işçi sınıfının tarihsel haklarını gasp etme sürecinin en uç noktasını ifade ediyordu. Dayatılan tam anlamıyla Ortaçağ köleliği idi. Ancak buna rağmen 4857 sayılı iş kanunu işçi sağlığı ve güvenliği alanına ilişkin birtakım kısıtlı haklar içeriyordu. Bu kısıtlı haklar sermayeyi rahatsız etmiş olacak ki yeni bir yasal düzenleme ihtiyacı duydu. “İş sağlığı ve iş güvenliği” ayrı bir yasa tasarısı olarak meclise sunuldu. Mecliste görüşülen ve onaylanan yasa, cumhurbaşkanı önündeydi. Çok yüksek bir ihtimalle cumhurbaşkanı da bu yasayı onaylayacak. Yasayı anlayabilmek için sadece başlığına bakmak yeterli. Yasanın adı “İş sağlığı ve iş güvenliği yasa tasarısı”. Yani yasadaki işçi kısmı çıkarıldı ve yerine “iş” getirildi. Bu da yasanın sadece sermayeye hizmet edeceğini göstermektedir. Maddelerine baktığımızda sermayenin çıkarlarına hizmet ettiğini görüyoruz. Kanunun 13. maddesi şunu söylüyor; “...çalışanların iş sağlığı ve güvenliğinin sağlanmasına katkıların en etkili yolu eğitimidir. Yeterli eğitim alan ve işyerlerindeki riskler konusunda bilgilendirilmiş olan çalışanlar da kendi hayatlarına değer verme olgusunun gelişmesi ile birlikte, güvenlik kültürünün oluşturulması hedeflenmektedir.” Bu maddede işçi sağlığını koruma işi tümüyle işçiye yüklenmişti ve sanki bundan önceki iş cinayetleri işçilerin “kendi hayatlarına değer” vermedikleri gerekçesiyle olmuş.

Oysa her gün duyduğumuz iş cinayetlerindeki en temel sebep alınmayan güvenlik tedbirleridir. Yani patronların uygulamakta yükümlü olup da uygulamadıkları tedbirler nedeniyle iş cinayetleri seri cinayetler biçimini alıyor.

Bu maddeye göre, Tuzla tersaneleri örneğinde olduğu gibi “işçi eğitimi” merkezleri kurulacak ve bu merkezler paralı olacak. Tersanelerde birçok denizcilik firması “işçi sağlığı eğitimi” verip kasalarını doldurmak telaşındaydı. Buna GİSBİR de dâhil. Yasanın 19. maddesinde şunu söylüyor; “... 50 ve daha fazla çalışanın bulunduğu” aydan fazla sürekli işlerin yapıldığı işyerlerinde iş sağlığı ve güvenliği ile ilgili yürütülecek faaliyetlerde ilgili işyeri örgütlenmesinin sağlanması için işverenlere iş sağlığı ve iş güvenliği kurulu kurma yükümlülüğü getirmiştir.” 50’den az işçiyle çalışan ve 6 aydan kısa süreli işler yapanlar, ki bu alan fazlasıyla genişler kapsam dışı tutuluyor. Dahası iş sağlığı ve güvenliği kurulu koruma yükümlülüğü hiçbir şey ifade etmemektedir. Tersanelerde gemi sermayedarlarının inisiyatifinde kurulan “iş sağlığı ve güvenliği” kurullarının ne işe yaradığını peş peşe gerçekleşen iş cinayetleri ile görmüştük. Yasaya göre patron kendi denetim şirketini kurup, kendi kendini denetleyecektir.

Yasa bu yanı sıra sermayenin ihtiyaçları çerçevesinde şekillendirilmiştir. Cezaevinde tutuklu ve hükümlü olarak bulunan işçiler bu yasanın dışına itiliyor. Ev işine giden kadınlar bu yasanın dışında tutuluyor. Dahası ağır ve tehlikeli iş koşullarında 16 yaşından küçük işçiler çalıştırılmaz. Çalıştıranlar cezalandırılır hükmü 4857 sayılı iş kanununun 85. maddesinde yer alıyordu. Ancak yeni İSİG yasasıyla bu madde tamamen kaldırılmıştır. Böylelikle 4+4+4 eğitim sistemiyle 10 yaşından itibaren “mesleki eğitim” adı altında çalıştırılacak çocuk işçilerinin ağır ve tehlikeli işkolunda çalıştırılmasının önü açılmıştır.

İşçi kanını oluk oluk akıtacak bu yasanın parçalanması işçi ve emekçilerin güncel görevidir. İşçi sınıfı örgütlü gücü ve mücadelesi ile işçi sağlığı alanında bazı iyileştirmeleri yapabilir. İş cinayetleri bir nebze durdurulabilir. İşçilerin ölmediği bir dünya ancak ve ancak sosyalizmde mümkündür.

*Zeynel Nihadioğlu
Edirne F Tipi Hapishanesi
A-6 / 17*

Hey Tekstil işçilerine

Sevgili Hey Tekstil işçileri; Direnişinizi en içten devrimci duygularıyla selamlıyorum. Sermaye egemenliğinin dizginsiz sömürü koşulları altında yaşadığımız şu tarihi kesitte, insanca yaşam ve çalışma koşulları mücadelesi her alanda kendini gösteriyor.

Sermaye, bizleri dipsiz bir sefaletle itiyor. Güvencesizlik, taşeronlaştırma, esnek çalışma koşulları, çalışma koşullarımızın kabaca özetidir. Sermaye maksimum kar hırsıyla davrandığı için, bizim sırtımızdan kazandıklarını daha da katlamaya çalışıyor. Bu nedenle mevcut kısıtlı haklarımızı dahi tırpanlamaya çalışıyor. Sermaye düzeninin hükümeti AKP ise çıkardığı yasalarla bu dizginsiz sömürüye olanak tanımaktadır. Ulusal İstihdam Stratejisi adı altında sergilenen orta oyunu, köklü bir yıkım saldırısıdır. Bu strateji adı altında kıdem tazminatı hakkımız açıkça gasp edilecek. Dahası özel istihdam bürolarıyla alınıp satılan ve üç kuruşa satılan birer köle konumuna sürükleneceğiz. AKP iktidarının icraatları bununla da bitmiyor. THY’de grevi yasaklayanlar tüm işçi sınıfına pranga vurmaya niyetindedirler. Bunun karşısında ses çıkaranları da işsizlik sopsasıyla susturmaya çalışıyorlar. Böylesi saldırılar karşısında, kocaman bir işçi sınıfının parçaları olarak sesimizi çıkartmak zorundayız. Her dönem olan budur. İşçi sınıfı aslında anlamlı direnişlere imza atıyor. Bir direniş bitiyor diğeri başlıyor. Bunun bir anlamı var kuşkusuz. Ama bizim bir sınıf olarak daha ötesine ihtiyacımız var. Kalıcı kazanımlar ve kazanılmış mevzilere ihtiyacımız var.

Sizler patronunuz Aynur Bektaş gibi bir asalağa karşı mücadele ediyorsunuz. Aynur Bektaş düne kadar sermaye sınıfının “güzide” bir bileşenydi. Sizlerin sırtından kazandıklarıyla devasa bir servetin sahibi oldu. O servetini sizleri her türlü güvenceden mahrum bırakarak durmadan katladı. Son derece ihtişamlı bir yaşam sürdü, sırça köşkerde, lüks ciplerle gününü gün etti. Hayatımız da görmediğimiz lüks toplantı salonlarında, neon ışıkları altında ödülleri aldı. Oysa sizler son derece ağır çalışma koşulları altında yoksul bir hayata itildiniz.

Kardeşler !

Uzun süredir direniştesiniz. Direnişinizi buradan ilgiyle takip ediyoruz, kazanacağımızdan eminiz. F tipi hapishanelerde bulunan biz devrimci tutsaklar daima yanınızda olacağız. Bugün İstanbul’da bir çok direniş var. THY çalışanları direniyor, BEDAŞ çalışanları direniyor, sizler direniyorsunuz. Alanlarda bazen eylemlerde karşılaşıyorsunuz. Kazanımın yolu iç birliğinizi güçlendirmekten, diğer direnişlerle “ortak komitede” gücünüzü birleştirmekten geçiyor. Etkili ve güçlü bir eylem programı etrafında daha geniş bir kamuoyunu direniş etrafında toparlayabilir ve kazanıma giden yolu açabilirsiniz. İşçi sınıfımızın tarihi böylesi sayısız deneyimlerle doludur. Sizlere başarılar diliyorum. Sevgilerle....

*Zeynel Nihadioğlu
F Tipi Hapishane
A-6 / 17 Edirne*

Mücadele Postası

Devrimciler ölmez, yaşatılır!

Görüş günüydü. Hüseyin'in (Çukurlöz) 2-3 yaşlarında yeğeni Hasan'ın (Güngörmez) kucağında. Yeğen dünyalar tatlısıydı. Hasan'ın kucağında ve Hüseyin yanındaydı. Bende yanlarındaydım. 5, 10 dakika sonra Hasan "Baksana demek ki Çorum'lular ufakken çok sevimli oluyormuş!" dedi. İkimiz de Hüseyin'e hafif bir tebessümle baktık. Hüseyin önce kaşları çatık bize baktı ama birkaç saniye sonra hepimiz kahkahalarımızı paylaştık. Düşündüğümde yüzümde tebessüm açtıran bu anı, Hüseyin ve Hasan şahsında, tebessüme zerre zarar vermeden, hüznle ve onları tanımış olmanın onuruyla dolduruyor içimi.

Hüseyin '96 ÖO direnişçisiydi. 19 Aralık'ta kafasına gelen kiremit yüzünden uzunca bir süre bilinci gidip geliyordu. 21 Mart'tan sonra Cengiz'in ölümsüzleşmesinden sonra ben hastaneye götürülürken Hüseyin henüz tam iyileşmemişti daha. İyileştikten sonra oda ÖO direnişçisi olmuştu. Tahliyesine bir aydan kısa bir süre kalan Hüseyin, ÖO direnişçisi olan Bekir'le aynı hücredeydi. Bekir'in durumu kötüydü. Her an bilincini kaybedebilirdi ve zorla müdahaleye uğrayabilirdi. İki yoldaş feda eylemi kararı aldılar. Bedenlerini ateşe verdiklerinde bir süre slogan dahi atmadılar, duyup müdahale etmesinler diye. Bedenler yanarken slogan atmadan, sessiz kalabilmek, yiğitlikle açıklanabilecek birşey değil. Evet yiğitler, ama devrime tüm bilinçleriyle bağlı oldukları için, neredeyse imkansız başarılar.

Hüseyin'i saygıyla anıyorum.

Asıl olarak Hasan'ı anlatacağım. Epeyce geç kalmış bir yazı bu. Habip ölümsüzleştikten sonra, Hasan onun yüreğindeki boşluğunu doldurabilmişti. Ama sadece bu açıdan geç kalmış bir yazı değil bu. Hasan kelimenin tam anlamıyla, örnek ve önder bir devrimciydi. Asıl olarak, Hasan'ın uğruna ölümsüzleştiği devrim için Hasan'ı anlatmak gerekiyor. Ancak şimdi bu görevi yerine getiriyorum.

Hasan devrimciliği bir iş, bir meslek olarak gören biri değildi. Söylemde bazen devrimciliği bir iş gibi ifade etse bile, ki bunu pek yapmazdı, pratiği hiçte öyle değildi. Devrimcilik Hasan'ın kişiliğiydi. Devrim için ne yaptın sorusuna, Hasan'ın verebileceği en iyi yanıt, devrim için yaşadım, olurdu. Hasan'ın özel yaşamı yoktu denilemez, ama onun özeli bile devrim davasından ayrı ele alınamaz.

Bir de Hasan, yine yukarıda söylediğim devrimci kişiliğiyle, apolet değil sorumluluk sahibi bir devrimciydi. Hasan siyasal sorumluluk gerektiren konularda DHKP/C temsilcisiydi. Bunun dışında ise, bu sorumluluğunu asla askıya asmazdı, ama onun dost sıcaklığı daha öne çıkardı. Belki de politik konulardan çok, yaşama ilişkin diğer konuların sohbetini etmişimdir Hasan'la. Bu sohbetlerde daha çok bunu yapan Hasan olsa da birbirimizin kafasını açmışızdır, özcesi rahatlamışızdır. Evlendiğimde Hasan sağdıçım olmuştu. Evlendiğim gün Hasan'ların koğuşunda düğün değil ama bir "kutlama" yapmıştık. Geleneklere göre damatla sağdıçın neredeyse hurdahaş olacak kadar dayak yediğini, yaşayarak öğrenmiştik. Hasan "bir daha tövbe sağdıç olmam" diyordu.

Siyasal sorumluluklar dışında yaşamda Hasan'ın zerrece bir ayrıcalığı olmadığını gösteren bir anıydı bu. İstisna değil, genel olandı bu Hasan için. Koğuşlarında temizlik yapıldığında, temsilci olduğu için, koğuş dışında çok işi olduğu halde Hasan'ı koğuşta ya bulaşık yıkarken, ya da süpürge yaparken gördüm. Rehin alma ve işgal eylemlerinde komutan, yaşamda ise her devrimci tutsakla aynıydı.

Çankırı Hapishanesi'ndeki 4 yıllık yaşamı düşünüyorum da, Hasan bir kere dahi kırıcı olmadı. Herhangi bir konuda sert bir eleştirisi olduysa bile,

bunu öylesine dostça yapıyordu ki, art niyetli değilsen kırılman imkansız olurdu. Eşitlik, dostluk, yoldaşlık Hasan'ın lafzında değil pratiğindeydi. Hasan eylemde siper yoldaşı değil, yoldaştı. Sadece ben onu öyle görmem o da beni öyle gördü. 19 Aralık'a kadar bunu daha net gördüm ve yaşadım.

Hasan devrim için yaşadı ve devrim için ölümsüzleşti. 19 Aralık sabahı ilk saldırıdan birkaç saat sonra hepimiz koğuşun mutfağında. Bir kişinin feda eyleminde bulunması gerekiyordu. Hasan gönüllü oldu. Feda eyleminden sonra Hasan'ı ölümsüzleştirdi sandık. Yoldaşları Hasan'ı şehitler panosunun önüne yerleştirdi. Hep bir ağızdan haykırıyorduk, "**Hasan yoldaş ölümsüzdür!**"

Halbuki Hasan o zaman ölümsüzleşmemiş. Hastanede su almamış tedavi kabul etmemiş. Galiba 7. ya da 8. gün yoldaşları Hasan'ı su almaya ikna etmişler. Ama Hasan 9. gün ölümsüzleşti. Hasan yaşadığı gibi devrim davası için ölümsüzleşti. Yalnız Hasan'ı değil Hasan'ları yaşatacak olan bizleriz.

Yaşatacağız!

Siper yoldaşın ve yoldaşın

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

İzmir Cad. Halilbey İşhanı D-9/13 Kızılay / ANKARA

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3 İzmit / KOCAELİ

**“Mücadele eden yenilgiye uğrayabilir,
mücadele etmeyen zaten
yenilmiştir!”**

**Devrimci sanatçı
Bertolt Brecht'i
saygıyla
anıyoruz...**